AŞK / MACERA

Leylak Zamanı

Maeve Binchy

30.000 ADET

Çeviren: Bilge Erkut

DK DOĞAN KİTAP

DK DOĞAN KİTAP

Leylak Zamanı

Maeve Binchy

Her cuma akşamı leylak rengi bir minibüs, içinde yedi yolcusuyla Dublin'den üç saat uzaktaki taşra kasabası Rathdoon'a doğru yola çıkar. Minibüsün hiç değişmeyen yedi yolcusundan her birinin diğerlerinin bilmediği gizli bir hikâyesi, zorunlu bir yolculuk nedeni vardır. Paylaşılmayı bekleyen sırlar ve hikâyeler...

Paylaşıldıkça sağlam dostlukların, kim bilir belki de hayat arkadaşlıklarının temelini atacak bildik insanlık halleri...

Maeve Binchy gerçek dertleri ve sevinçleriyle son derece canlı karakterleri bir kez daha ustalıkla buluşturup her zamanki gibi öğretici ve keyifli, sıcacık bir roman sunuyor okurlarına...

"Maeve Binchy, gündelik yaşamın altında kaynayan duygu kazanının içini gören keskin gözlere sahip."

Irish Independent

ISBN 978-975-991-825-4
9 789759 918255
Sertifika No: 1106-34-002002

9 YTL

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Leylak Zamanı

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN MAEVE BINCHY KİTAPLARI

Yalnız Kadınlar Sokağı (Tara Sokağı)
İtalyanca Aşk Başkadır
Geri Döneceksin
Aşk Mutfakta Pişer
Hayatın Ta Kendisi Lokantası
Ateşböceklerinin Mevsimi
Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler
Aşkı Yarın Yaşayacaksın
Aşk Bir Kere
Bir Dilek Tut Benim İçin
Âşıklar Korusu
Gümüş Yıldönümü

LEYLAK ZAMANI

Orijinal adı: *The Lilac Bus*
© 1984, Maeve Binchy
Yazan: Maeve Binchy
İngilizce aslından çeviren: Bilge Erkut

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / temmuz 2008 / ISBN 978-975-991-825-5
Sertifika no: 1105-34-002002

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Altan Basım Ltd. / Yüzyıl Mahallesi
Matbaacılar Sitesi 222/A 34200 Bağcılar - İSTANBUL

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 246 52 07 / 542 Faks (212) 246 44 44
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Leylak Zamanı

Maeve Binchy

Çeviren: Bilge Erkut

DK
DOĞAN KİTAP

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Sevgili Gordon'a, kucak dolusu sevgilerimle

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçindekiler

Nancy 11
Dee 33
Mikey 53
Judy 73
Kev 93
Rupert 115
Celia 133
Tom 155

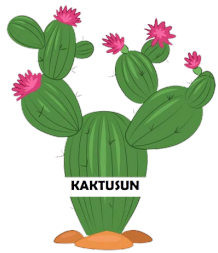

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Nancy

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nancy erken gelmişti, her zaman böyle olurdu zaten ve orada fazla erken görülmekten hiç hoşlanmazdı. Minibüsün kalkış saatinden bu kadar önce gelmesi, yapacak başka hiçbir işi yokmuş izlenimi uyandırıyordu. Diğerleri hep minibüsü kaçırma endişesiyle koştura koştura ve nefes nefese gelirlerdi, çünkü gecikecek olsalar minibüsü kaçıracakları kesindi. Tom kontağı saat tam 18:45'te çalıştırır ve Leylak Rengi Minibüs sallana sallana yola koyulurdu. Bu şekilde hepsini, söz verdiği gibi saat on olmadan evlerine yetiştirirdi. Onun felsefesine göre, saat onda barda olamadıkça hafta sonunda eve gitmenin hiçbir anlamı yoktu. Nancy'nin böyle bir felsefesi yoktu, ama o her yere mutlaka erken gitmek *zorundaydı*. Bu onun tarzıydı. Dergi ve kart satan bir dükkâna girdi. Her cuma aynı şeyi yaptığından kartların çoğunu ezbere biliyordu. Üzerinde akmakta olan gözyaşları olan büyük bir kartta, "Doğum gününü kaçırdığım için özür dilerim" yazılıydı. Bu dükkânda yerel gazeteler de satılıyordu, ama Nancy bunlardan hiç satın almazdı. Nasılsa evde gazete oluyordu, onu okuyup kaçırdığı her şeyi yakalayabilirdi.

Normal ayna vazifesi görmekten çok hırsızları caydırmaya yarayan yuvarlak büyük aynada yeni yaptırmış olduğu permasını inceledi. Ayna duvarın tepesine garip bir açıyla yerleştirilmişti, daha doğrusu Nancy'nin garip olduğunu umut ettiği bir açıyla; çünkü permas pek tuhaf görünüyordu. Endişeyle görüntüsünü seyretti. Gözleri dehşetle bakan, kıvırcık tüylü küçük bir hayvana benziyor olamazdı kesinlikle. Gerçi aynadaki görüntü buydu, ama onun göz seviyesindekilere böyle görmüyordu herhalde. Sonuçta, bu açıdan bakıldığında herkes şapşal görünüyordu. Başına hafifçe vurdu, perma yaptırdığı için pişmanlık duydu. Permas

gözüne fena halde, annesi tarzında kadınların Rathdoon'da yaptırdığı o demode permalar gibi göründü. Yaz permaları, Noel permaları. Haftalar geçtikçe, çakan şimşekler ya da yapağı görünümü alan kıvır kıvır saçlar. Kuafördeki kızlar, böyle düşündüğü için deli olması gerektiğini söyleyerek içini rahatlatmışlardı. Modern bir perma ilacıydı ona uygulanan, piyasadaki en yeni ürünlerden biri. Nancy para ödemesi gerekse ne kadar ödeyeceğini geçirdi aklından. Pis pis sırıttı. Ödemesi gerekse! O fiyatı! Nancy Morris bir perma için o fiyatın yarısını, hatta dörtte birini bile ödemezdi. Çalışanlarına tecrübe kazandırmak için saçlarını yaptıracak insanlar aradığını duyduğu, Dublin'in ta öteki ucundaki bir kuaföre gitmişti. Denekler için kullanılan tabir "model"di, fakat Nancy gerçekçi yaklaşmıştı olaya. Oradakilerin ihtiyaç duyduğu kafasında saç olan insanlardı ve Nancy gibi uyanık tipler çok sayıda stajyerin çalıştığı büyük kuaför salonlarını ve bu stajyerlerin ders saatleri ile demonstrasyon yaptıkları akşamları araştırıp öğrenmişlerdi. Nancy Dublin'e geleli altı yıl oluyordu ve bu süre süre içinde sadece iki kez kuaföre para ödemişti. Hiç fena değil, diye düşündü gururla gülümseyerek. Perma meselesine gelince, olan olmuştu, aynada kendisini inceleyip dertlenmenin manası yoktu. En iyisi karşıya geçip minibüse binmekti. Diğerlerinden de gelenler olmuştu mutlaka, saat altı buçuğu geçmişti.

Tom orada oturmuş, akşam gazetesini okuyordu. Kafasını kaldırıp gülümsedi. "İyi akşamlar, Bayan Mouse" dedi kibarca ve Nancy'nin büyük bavulunu kolayca kaldırıp rahat bir hareketle minibüsün üzerindeki portbagaja koydu. Nancy bozulmuş bir ifadeyle minibüse bindi. Tom'un onu Bayan Mouse diye çağırmasından *nefret* ediyordu, fakat bu kendi suçuydu. Minibüste yer ayırtmak için telefon ettiğinde adını Bayan Morris olarak vermişti. İşi gereği telefonda resmi olmaya alışmıştı. Soyadını değil de adını söylemesi gerektiğini ve adamın Morris ismini gerçekten yanlış anlayacağını nereden bilebilirdi ki. Ama Tom'un, annesi yaşındaki Bayan Hickey'ye Judy diye hitap edip ona Nancy demeyi hâlâ reddetmesi can sıkıcı bir durumdu.

"Bavul boyutuna oranla hafif sayılır" dedi Tom, kibarca. Nancy başını sallamakla yetindi. Ona, bunun sahip olduğu tek bavul olduğunu ve diğerlerininki gibi naylon bir seyahat çantasına dünyanın parasını ödemeye niyeti olmadığını söylemek istemedi. Hem zaten büyük bir bavul gerekiyordu ona; dönüşte Dublin'e getirecek bir şeyler oluyordu her zaman: Patates, sebze veya ne denk gelirse. Bir keresinde annesinin arkadaşı Bayan Casey'nin artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kullanmak istemediği perdelerini getirmişti Dublin'e. Perdeler eve pek yakışmıştı.

Buruşmasın diye eteğini düzelterek, orta sıradaki koltuklardan birine oturup glikoz şekerlerini çıkardı. Bunlardan hastanede kavanozlar dolusu vardı ve ona sürekli istediği kadar alabileceğini söylüyorlardı. Normalde bunlardan pek yemezdi, ama böyle bir minibüs seyahatinde yanında bu tarz bir şeyler bulunması iyiydi; diğerleri sık sık şekerleme veya karamela satın alıyordu, ama hastanenin şekerleri dururken şekerleme için para harcamanın ne âlemi vardı? Hastalardan birinin bekleme odasında unutmuş olduğu gazeteyi açtı. Okuduğu pek çok şeyi bu yolla ediniyordu; uzman doktorları bekleyen hastalar genellikle dergi ve gazetelerini unutma eğiliminde oluyorlardı. Eve elinde okunacak bir şey olmadan döndüğü pek nadirdi. Ve bol çeşit olması da hoş bir durum, diye geçirdi aklından. Sürpriz gibi bir şeydi bu. Mairead bunu bir türlü anlamıyordu. Aklına Mairead ve bütün o olanlar gelince yüzü karardı. O kadar beklenmedik, o kadar haksızcaydı ki yaşadıkları.

Tom okuduğunu sansın diye gazeteyi yüzüne kaldırdı ve her şeyi yeni baştan düşünmeye başladı. Mairead çarşamba akşam eve döndükten sonra, onun bunun yerini değiştirerek ortalıkta huzursuzca dolanmaya başlamıştı. Kafasından bir şey geçtiğini anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Nancy onun gene televizyon hakkında konuşacağını zannetmişti. Şu sıralar biraz karlı gösterse de genelde pırıl pırıl görüntülü, mükemmel bir siyah-beyaz televizyonları vardı. Renkli bir televizyona bir servet ödemenin anlamı neydi? Hele bir de videoya: Mairead, sanki milyonerlermişçesine bir keresinde buna değinmişti. Nancy, kötü bir gününde olduğu için berbat gösteren, oynayanın ne olduğunun ancak sesinden anlaşılabildiği televizyondan gözlerini ayırıp arkadaşına bakmıştı; ama Mairead çok daha önemli bir şey hakkında konuşmak istemişti.

"Bütün hafta, işteyken, bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüp durdum Nancy ve daha iyi bir yol bulamadığım için doğrudan söyleyeceğim. Evi bir başkasıyla paylaşmak istiyorum, bu yüzden buradan ayrılmanı istemek zorundayım. Tabii ki senin için ne zaman uygun olursa; seni sokağa atacak halim yok..." Asabi bir ifadeyle hafifçe gülmüştü, ama Nancy ona gülerek karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş durumdaydı. "Zaten" diye devam etmişti Mairead, "temelli dememiştik hiç. Oluyor mu diye bir bakacaktık... anlaşma böyleydi. Böyle konuşmuştuk..." Sesi suçluluk duy-

gusuyla giderek alçalıp sonunda duyulmaz olmuştu.

"Fakat burayı üç yıldır paylaşıyoruz" demişti Nancy.

"Biliyorum" diye üzgün üzgün cevap vermişti Mairead.

"O zaman neden? Kirayı ve elektriği hep zamanında ödemiyor muyum? Yemek için sürekli evden bir şeyler getiriyorum ve salon pencerelerine perde buldum ve..."

"Elbette Nancy, kimse aksini iddia etmiyor."

"O halde neden?"

"Sebep... sadece... hayır, sebep yok, bu işi tartışmasız ve sorgusuz sualsiz, kolaylıkla ve tatlılıkla halledemez miyiz? Başka bir yer bulamaz mısın? Gene buluşuruz arada, sinemaya gideriz, bir akşam sen bana gelirsin, bir başka zaman ben sana. Hadi Nancy, işi olgunlukla halletmenin tek yolu bu."

Nancy öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Bir çiçekçi dükkânında çalışan Mairead, ona işi olgunlukla halletmenin yolunu öğretiyordu. Son derece vasat bir diploma notu olan Mairead, Nancy'ye evinden çıkmasını buyuruyordu. *Evinden.* Evet, doğru, evi Mairead bulmuştu ve kirayı bölüşecek birine ihtiyaç duyduğunda, teyzesi Bayan Casey –kadın, Nancy'nin annesinin arkadaşıydı– Nancy'yi tavsiye etmişti. Durup dururken Mairead'in aklına nereden gelmişti bu düşünce, daha da önemlisi neden gelmişti? Evi kiminle paylaşmak istiyordu?

En kötüsü, Mairead hiçbir şeyin farkında değilmiş veya umursamıyormuş gibiydi, sadece bir değişiklik istediğini söylemişti. O anda Nancy, Mairead'in ona içini döküp mutsuz bir aşk hikâyesinden bahsedeceğini düşünmüş, titreyip duran televizyonu kapatarak arkasına yaslanmıştı. Fakat, hayır. Mairead takvime bakmakla meşguldü. "Bir ay sonra diyelim mi, ekim ortası gibi?" Bu süre içinde mutlaka bir şey bulurdu.

"Peki ama ben kiminle ev tutacağım?" diye sormuştu Nancy, ağlamaklı bir sesle.

Mairead omuz silkmişti. Hiçbir fikri yoktu, belki tek odalı bir yere geçerdi, nasıl olsa ne aman aman bir gelen gideni vardı, ne de fazla yemek pişiriyordu. Fakat böyle stüdyoların kirası *fahişti*! Mairead, beni ilgilendirmez, der gibi tekrar omuz silkmişti.

Ertesi sabah Nancy mutfakta çayını içiyordu, hastanede her zaman yiyecek olduğundan kahvaltı hazırlamakla hiç uğraşmazdı. Kantin fişleri ve glikozlu şekerler gibi avantalar olmasa, bütün o doktorların sekreterliğini neden yapsındı ki? Mairead her zamanki gibi geç kaldığından telaşla mutfağa dalmıştı. Nancy arkadaşına onu affedip affetmediğini sormuştu.

"Affetmek mi? Ne için? Seni niçin affedeceğim ki?"

"Şeyy, sana bir şey yapmış olmalıyım, yoksa *evimizden* gitmemi istemezdin."

"Burası *benim* evim ve gülünçleşme. Biz evli değiliz, Nancy. Sen buraya kirayı bölüşmek için taşındın ve bu fasıl sona erdi. Tamam mı? Tamam. Her şey bundan ibaret." Çizmelerini giymeye çabalarken bir yandan da bir kâse mısır gevreğini bitirmeye çalışıyordu. Mairead bu çizmelere bayılıyordu, Nancy ise onlardan korkuyordu –çizmelerin fiyatı bir haftalık maaşı kadardı. Bir çift çizmenin!

"Rathdoon'a gidince onlara ne söyleyeceğim?" diye sormuştu Nancy, ciddi bir ifadeyle. Mairead şaşırmıştı.

"Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda, ayrılmamızla ilgili?"

"Kimi ilgilendirir ki bu? Ayrıca, bizim bir daireyi paylaştığımızı kim biliyor ki?"

"Herkes: Annen, annem, teyzen Bayan Casey, herkes."

" 'Onlara ne söyleyeceğim' derken ne demek istiyorsun?" Mairead gerçekten şaşırmıştı.

"Annen ne düşünecek? Ona ne söyleyeceğim?"

Mairead bir anda öfkelenmişti. Nancy o anı hatırladıkça hâlâ dehşete kapılıyordu.

"Benim annem normal bir kadındır; herkesin annesi gibidir, senin annen gibidir. Hiçbir şey düşünmez. Sadece hamile olmadığımı, uyuşturucu kullanmadığımı ve hâlâ pazar ayinlerine gittiğimi bilmek ister. Diğer tüm annelerin de bilmek istediği bunlardır, bu üç şey yani. Hindistan'da da, Rusya'da da, başka herhangi bir yerde de anneler bunları bilmek ister, bu onlar için pazar ayini değildir belki, ama öyle bir şeydir. İnsanların anneleri, kızlarının başkalarıyla ev paylaşmasıyla, iyi anlaşıp anlaşmadıklarıyla veya bizde olduğu gibi birbirlerini delirtiyor olup olmamalarıyla zerre kadar ilgilenmezler. Onlar sadece esas konuları bilmek isterler."

"Biz birbirimizi delirtmiyoruz" demişti Nancy, alçak bir sesle.

"Peki, sinir ediyoruz diyelim. Ne fark eder? Ne diye birilerine açıklama yapmak, bir şeyler anlatmak ve bilgi vermek üzerine kafa yoruyorsun? Kimseyi zerre kadar ilgilendirmiyor ki bu."

"Seni sinir mi ediyorum?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Öf Nancy, *lütfen*." Mairead etkilenmiş gibiydi. "Dün akşam, yetişkin gibi davranacağımız, gereksiz yere kavga etmeyip birbi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rimizi suçlamayacağımız konusunda anlaşmıştık. Ama sen şu an ne yapıyorsun? İnsanlar tabii ki birbirini sinir eder: Ben de muhtemelen seni deli ediyorumdur. Dinle, artık çıkmam lazım."

Nancy'nin günü berbat geçmişti: Bir sürü daire ve stüdyonun kirasına bakmıştı; fiyatlar astronomikti. Elbette ki şehir dışına çıktıkça kiralar düşüyordu, ama onun hastaneye bisikletle gidilebileceği bir mesafede oturması gerekiyordu. Zar zor kazandığı parayı otobüs biletlerine harcayacak değildi. Gün boyu Mairead'in söylediklerini düşünüp durmuştu. Onu neden sinir ettiğini bilemiyordu. Sigara içmiyordu, Mairead'in sıkça yaptığı gibi eve gürültücü insanlar çağırmıyor, ellerinde birer şişe şarapla gelip sonra da bir şeyler atıştırmaya çıkan bu tipleri eve davet etmiyordu. Yüksek sesle müzik dinlemiyordu –teybi de yoktu zaten. Yardımcı olmak için elinden geleni yapıyordu. Sık sık gazetedeki promosyon kuponlarını kesiyor, gıda ve deterjan almak için kupon biriktiriyordu. Mairead'e sık sık hafta sonlarında eve, Rathdoon'a gelmesini tavsiye ediyordu; insanlar hafta sonları Dublin'de dünyanın parasını harcıyorlardı, oysa evde ekmek elden su göldendi. Onu nasıl bu kadar sinir edebilmişti?

Daha bu sabah Mairead'e kararının kesin olup olmadığını sormuş, o da tek kelime etmeden başını sallamıştı. Nancy ona hafta sonu kararını tekrar düşünmesini teklif etmişti, fakat Mairead geçen sabah çektiği söylevin tersine, yumuşak ve alçak bir sesle, düşünecek bir şey olmadığını, Nancy'nin anlayışlı davranıp bir an önce bir yer aramaya başlamasını umduğunu söylemişti.

Nancy dışarıda sesler duyunca başını kaldırıp baktı. Gelen Dee Burke'tü; Dublin Üniversitesi'nden mezun olalı iki yıl olmasına rağmen, boynunda okulun kaşkolü vardı. Elindeki kanvas çantayı portbagaja kendisi savurdu. Tom güldü.

"Günün birinde disk atma şampiyonu olursun."

"Hayır, sana kadınların gerçekten erkeklerle eşit olduğunu göstermek istedim, hepsi bu, ayrıca içinde sadece bir çift don ile okumam gereken birkaç hukuk kitabı var."

Nancy, sarmaşık kaplı bir kâşanede oturan ve Dr. Burke'ün kızı olan Dee'nin Tom Fitzgerald'a böyle rahatça donlarından bahsetmesine hayret etti; üstelik bunu söyleme şekli kulağa hiç de kaba gelmiyordu nedense. Dee her zaman bildiğini okurdu. İnsan, onun kendisine ait bir arabası olmasını beklerdi, ama o bir avukatın yanında stajyerlik yaparak çok para kazanmadığını söylüyordu. Nancy gene de bu minibüsün Burke'lere uygun olmadığını düşünüyordu. Onlar Rathdoon'un en saygın ailelerindendi ve

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

kızlarının basit insanlarla seyahat etmesini garip karşılıyor olmalıydılar. Fakat Dee buna aldırış eder gibi görünmüyordu. Herkese dostça davranıyordu; karşılaşmamak için yolunuzu değiştireceğiniz Kev Kennedy denen sefil tipe de, belden aşağı fıkralar anlatıp duran Mikey Burns'e de. Dee Nancy'ye özellikle dostça davranıyordu; şimdi de geçip yanına oturmuş, sık sık yaptığı gibi işinin nasıl gittiğini soruyordu.

Dee'nin, Nancy'nin yanında çalıştığı doktorların adlarını ve hangisinin göz doktoru, hangisinin ortopedi cerrahı, hangisinin kulak-burun-boğaz uzmanı olduğunu hatırlıyor olması pek tuhaftı. Adlarının Bay Barry, Bay White ve Bay Charles olduğunu da biliyordu. Nancy'nin annesi bile bu detayları bilmezdi, hele Maire-ad hiç bilmezdi; o kendi patronlarının adını zor hatırlardı, değil ki Nancy'nin patronlarınınkini hatırlayacak.

Dee nazik ve iyi yetiştirilmiş bir kızdı işte. Nancy böyle insanların doğuştan kibar olduklarını düşünürdü her zaman, insanlara ilgi göstermek âdetleriydi.

Dee'den sonra Rupert Green geldi. Üzerinde çok güzel bir ceket vardı.

"Aman Tanrım, Rupert, bu İtalyan mı? Gerçek mi?" diye sordu Dee, Rupert minibüse bindiğinde ceketin koluna dokunarak.

"Evet, gerçek." Rupert'ın solgun yüzü keyiften parladı. "Nereden bildin?"

"Hiç dergi karıştırmıyor gibi mi görünüyorum? Şahane bir şey bu."

"Evet, ikinci el miymiş, seri sonu muymuş ne, bir arkadaşım aldı zaten." Rupert ceketin bu kadar sükse yapmasına pek memnun olmuştu.

"Evet, gerçekten de ikinci el ya da seri sonu olmalı, yoksa bunun parasını ödemek için babanın bürosunu satması gerekirdi" dedi Dee gülerek. Rupert'ın babası avukattı ve Dee'nin Dublin'de staj yapmasına Bay Green aracı olmuştu. Nancy onlara gıptayla baktı. İnsanlarla bu kadar rahat iletişim kurmak harika bir şey olmalıydı. Bunun, okumuş, meslek sahibi aileler arasında çok görülen bir durum olduğunu fark etmişti, birbirleriyle hiç tereddüt etmeden rahatça sohbet ediyorlardı. Çoktan ölmüş olan babasının avukat değil de sadece bir postacı olmasından dolayı ani bir öfke duydu. Öfke duygusunu, daha da güçlü bir suçluluk duygusu izledi. Babası uzun yıllar durmadan çalışmış ve çocuklarının hepsinin iyi okuyup sekreter veya memur olarak çalıştıklarını görme mutluluğunu yaşamıştı.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Rupert arka koltuğa geçti ve hemen akabinde Bayan Hickey göründü. Kışın bile güneş yanığı teniyle sağlıklı ve zinde görünür, yaşını hiç göstermezdi. Nancy onun altmışına yaklaşmış olması gerektiğini düşünüyordu, ama bu sonuca ancak insanları sorguya çekip bölük pörçük bilgileri bir araya getirerek varmıştı. Judy Hickey şifalı otlar, tahıl ve kuruyemiş satan uçuk bir dükkânda çalışıyordu. Ürünlerin bir kısmını kendisi yetiştiriyordu, her hafta sonu Rathdoon'a gitmesinin nedeni, ürünleri toplayıp Dublin'deki dükkâna getirmekti. Nancy o dükkâna hiç gitmemişti; Dee oranın harika bir yer olduğunu ve herkesin gidip görmesi gerektiğini söylemişti, fakat Nancy Dublin'in önde gelen üç uzman doktorunun sekreterliğini yapma işini çok ciddiye alıyordu. Dolayısıyla, böyle kocakarı ilaçları satan bir dükkâna girip çıkarken görülmesi yakışık almazdı, öyle değil mi?

Judy arkaya, Rupert'ın yanına geçti. Bu arada Mikey Burns ön koltuğa yerleşmeye çalışıyordu. Ellerini ovuşturup gülerek tüylü tenis toplarıyla ilgili bir fıkra anlattı. Herkes gülümsedi, Mikey de en azından bir adet pis fıkra anlatmış olmanın huzuruyla yerine yerleşmeyi başardı. Sabırsızca dışarı bakındı.

"Bakalım kısmetime ne çıkacak? Yanıma güzel Celia mı oturacak, Bay Kennedy mi? Al işte, şansına küs Mikey, Bay Kennedy geliyor."

Kev, her an bir güvenlik görevlisinin, filmlerde olduğu gibi onu durdurup *bir dakika* demesini bekler gibi, omzunun üstünden baka baka minibüsün içine süzüldü. Nancy, şimdiye dek hiç bu kadar şüphe uyandıran birini görmediğini düşündü. Kev Kennedy'ye bir şey söylediğiniz an bir karış havaya sıçrar, hiçbir zaman da uzun karşılıklar vermezdi; dolayısıyla onunla pek konuşulmazdı.

Ve en son Celia geldi. İri yapılı ve bir şekilde güzeldi, fakat Nancy böyle tipleri beğenmezdi. Genelde sıkı kemerler takardı, hemşirelik yaparken hep bu şekilde kemer taktığı için böyle alışmıştı herhalde. Kemerler vücut hatlarını iyice belirginleştiriyordu. Seksi değildi, fakat çok dikkat çekiciydi: Önde ileri doğru çıkıntı yapan iri bir üst, arkada dışa doğru çıkıntı yapan koca bir alt. Nancy, onun bol şeyler giymesinin daha akıllıca olacağı düşüncesindeydi.

Celia Tom'un yanına geçti: Son gelen her zaman sürücünün yanına otururdu. Daha saat yediye yirmi vardı ve normal kalkış saatinden beş dakika önce yola çıktılar.

Tom minibüsü cuma akşam trafiğine çıkarırken, gülerek, "Sizi çok iyi eğitmişim" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gerçekten de öyle" dedi Mikey. Sonra, destek beklercesine etrafına bakınarak, "Shannon'a varana dek çiş molası yok" diye ekledi. Kimseden ses çıkmayınca sözlerini tekrarladı. Bu sefer içlerinden birkaçı gülümsedi.

Nancy Dee'ye Bay Charles'tan, Bay White'tan ve Bay Barry'den bahsetti, haftanın belli günlerinde hasta baktıklarını, kendisinin randevuları ayarladığını ve bazen araya birilerini almak zorunda kaldığını, buna minnettar olan hastaların Noel'de ona küçük hediyeler getirdiklerini anlattı. Dee doktorların iyi olup olmadıklarını, hastaların onlardan memnun kalıp kalmadıklarını öğrenmek istedi. Nancy örnek vermek istedi, ama bulamadı. Israrla, kendisinin işin daha çok idari kısmıyla ilgili olduğunu belirtti. Dee doktorlarla iş dışında görüşüp görüşmediğini sorunca, Nancy bunun imkânsızlığını düşünerek güldü. İnsan doktor kızı olarak doğunca, sınıf farkı diye bir şeyin varlığı aklına gelmiyordu. Hayır, elbette ki onlarla iş dışında görüşmüyordu. Bay Barry'nin karısı Kanadalıydı ve iki çocukları vardı, Bay White'ın karısı öğretmendi ve dört çocuk sahibiydiler, Bay Charles ile karısının çocuğu yoktu. Evet, zaman zaman doktorların eşleriyle telefonda konuştuğu oluyordu; hepsi çok tatlı insanlardı, hepsi adını hatırlıyordu. Aradıklarında ona, "İyi günler Bayan Morris" diyorlardı.

Nancy, hastanedeki kullanışsız telefon santralini, yüz yıldır uzman doktorlar için ayrı bir santral istediklerini, bu sorunun belki ana santralin yenilenmesiyle çözülebileceğini anlatırken, Dee uyuyakaldı. Nancy biraz utanmıştı. Belki biraz fazla gevezelik etmişti, herhalde lüzumsuz şeyler hakkında çok fazla konuşarak insanları rahatsız ediyordu; kendi annesi bile bazen bir konuşmanın ortasında kalkıp yatmaya gidiyordu. Mairead haklıydı belki de. Fakat hayır, sebep bu olamazdı, onu işiyle ilgili detaylar hakkında Dee'nin kendisi sorguya çekmiş, soru üstüne soru sormuştu. Hayır, Nancy'nin kendini sıkıcı olmakla suçlamasına gerek yoktu. Bu sefer değil. İçini çekti ve yanından uçarcasına geçip giden tarlaları seyre daldı.

Kısa bir süre sonra kendisi de uyuklamaya başladı. Arkasında oturan Judy Hickey ile Rupert Green, Hindistan'a, herkesin sarı veya safran rengi kıyafet giymek zorunda olduğu bir aşrama giden ortak bir tanıdıklarından bahsediyorlardı. Önünde oturan Kev Kennedy, kendisine su dolu bir bardakla yapılan bir iskambil hilesini anlatan Mikey Burns'ü yarım kulak dinliyordu. Mikey hileyi yapılırken görmenin daha iyi olacağını, gene de dikkatini ve-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rirse işin püf noktasını kavrayabileceğini söylüyordu.

Onların önünde, Tom Celia'ya bir şeyler anlatıyordu; o da, konu her neyse başını sallayarak Tom'u onaylıyordu. Minibüsün içi rahat ve sıcaktı, Nancy uykusunda Dee'nin üzerine doğru düşse çok da sorun olmazdı. Yanında oturan bir erkek veya Judy Hickey olsa kendini toparlamaya çalışırdı. O kadında garip bir şey vardı.

Nancy sonunda uyuyakaldı.

Eve vardığında annesi hâlâ mutfak masasında oturuyordu. Amerika'daki kızına mektup yazıyordu.

"A, geldin mi?" dedi.

"Evet, sağ salim geldim."

Nancy uzun yoldan gelmiş olmasına rağmen pek öyle hararetle karşılanmamıştı. Ama onlar coşkulu bir aile değildiler zaten. Ne kucaklaşır, ne öpüşür, ne de birbirlerine sarılırlardı.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu annesi.

"Her zamanki gibi. Biraz uyudum, boynum tutuldu." Nancy ensesini ovuşturdu.

"Etrafta deli gibi giden o manyaklarla, uyuyabilmen büyük başarı."

"Yok, o kadar da kötü değil canım." Nancy etrafına bakındı. "Eee, ne var ne yok?"

Annesi, havadis vermek konusunda pek başarılı değildi. Nancy onun kalkıp çay yapmasını, sonra da gelip detaylarıyla haftalık dedikoduları anlatmasını isterdi: Kim eve dönmüş, kimden haber alınmış, kim kimin hakkında ne demiş... Fakat bu isteği hiçbir zaman gerçekleşmezdi.

"Ne olacak ki? Hiçbir şey olduğu yok. Sen zaten pazar akşamına kadar burada değil miydin?" Annesi bir iç çekerek mektubunun başına döndü. "Sen Deirdre'ye hiç mektup yazmıyor musun? Arada bir Amerika'daki kız kardeşine yazsan nasıl olur? Küçük dedikodulara bayılır, bilirsin."

"Ben de öyle, ama senin asla anlatacak bir şey gelmez aklına!" diye söylendi Nancy, şikâyetçi bir ses tonuyla.

"Lütfen saçmalamayı keser misin, sen zaten sürekli burada değil misin? Haftanın sadece birkaç günü gidiyorsun Dublin'e. Zavallı Deirdre ise Atlantik Okyanusu'nun ta öbür ucunda."

"Zavallı Deirdre... bir kocası, üç çocuğu, bir buzdolabı ve derin dondurucusu, bahçesini sulayan fıskiyeleri var. Gerçekten de zavallı Deirdre!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen sanki istesen bunlara sahip olamazsın! Kıskançlık yapmayı kes. Biraz iyilik olsun içinde."

"Benim içimde bol bol iyilik var." Nancy altdudağının titremeye başladığını hissetti.

"İyi o zaman, Deirdre hakkında söylenmeyi kes de bir kâğıt kalem al eline, mektubunu benim zarfa koyarız, pul parası vermek zorunda kalmazsın."

Annesi bloknotu Nancy'ye doğru itti. Nancy henüz oturmamıştı bile. Sivri köşeli büyük bavulu mutfağın ortasında duruyordu. Ne biçim karşılama, diye geçirdi içinden, ama pratik düşündü. Deirdre'ye şimdi bir sayfa yazarsa başka bir zaman yazması gerekmez ve annesinin keyfi yerine gelir, masaya üzümlü kek ile elmalı tart getirebilirdi. Nancy, Deirdre'nin ve Sean'un ve Shane'in ve April'in ve Erin'in iyi olduklarını umduğunu, oraya gelip onları görmeyi çok istediğini, ama bilet fiyatlarının aşırı yüksek olduğunu, dolar ve pound kurundan dolayı onların gelmesinin çok daha kolay olacağını yazdı. Bay White'ın yeni arabasından, Bay Charles'ın tatilini Rusya'da geçirdiğinden bahsetti; Bay Barry'nin karısının yavru timsah derisi yeni bir çanta aldığını ve fiyatına inanamayacağını belirtti. Sonra da hafta sonları Rathdoon'a gelmenin güzel olduğunu, çünkü... Burada durdu. Rathdoon'a gelmek güzeldi, çünkü... Kaşlarını çatmış, masada mektup döşenmekte olan annesine baktı. Hayır, Rathdoon'a gelme sebebi o değildi. Annesi gelmesine sadece birazcık memnun oluyordu; o gelmese televizyon seyrederek, Bayan Casey'yle bingo oynayarak veya bir düzine başka şeyle vakit geçirirdi. Günlerin uzun olduğu yaz geceleri eve saat onda geldiğinde, bazen annesini evde bulamadığı oluyordu. Eve dönüş nedeni Celia'nınki veya Kev ile Mikey'ninki gibi dansa gitmek de değildi. Rathdoon'da arkadaşım diyeceği kimsesi yoktu.

Mektubuna, "Hafta sonları Rathdoon'a gelmek güzel, çünkü Leylak Rengi Minibüs'e ödediğimiz para çok makul ve insan hafta sonları Dublin'de farkına bile varmadan bir servet harcıyor" diyerek son verdi.

Annesi yatmaya hazırlanıyordu. Ne çay vardı, ne de elmalı tart.

"Bari kendime bir sandviç yapayım" dedi Nancy.

"Gelmeden çay içmedin mi? Üst düzey bir doktor sekreterine göre pek organize olduğun söylenemez" dedi annesi, iyi geceler bile demeden yatmaya giderken.

Eylül ayının güneşli bir cumartesi günüydü. Turistlerin büyük kısmı gitmişti, ama etrafta hâlâ golf oynayanlar vardı. Nancy her-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hangi bir plan yapmadan sokakta yürümeye başladı. Bir gazete alıp otele kahve içmeye gidebilirdi, fakat bunu yapmak istemedi. Sadece cebinden para çıkacağından değil, oraya gidip oturmak özentilik gibi olacağından. Celia'nın annesi barın girişini temizliyordu. Kadın olduğundan yaşlı görünüyordu, yüzü o Çingene kılıklı Judy Hickey'ninki gibi kırış kırıştı. Nancy selam vermek için seslendi, fakat kadın onu duymayıp basamağı fırçalamaya devam etti. Nancy, "Acaba Celia hâlâ uyuyor mu, yoksa içeriyi mi temizliyor?" diye sordu içinden. Celia hafta sonları barda çalışıyordu, eve dönmesinin nedeni buydu. Annesi ona gelmesine değecek bir para veriyor olmalıydı, çünkü hemşire olarak tüm hafta ayakta çalıştıktan sonra hafta sonunda da bütün gün aynı şekilde ayakta durmak çok yorucuydu. Celia'nın nasıl biri olduğunu anlamak zordu, adeta kapalı kutuydu. Onu önceki akşam minibüste Tom'la hararetli hararetli sohbet ederken görmek Nancy'nin tuhafına gitmişti; normalde, yol boyunca boş bir ifadeyle camdan dışarısını seyrederdi. Hayat dolu ve her şeyle ilgili Dee'nin tam tersi biriydi o. Nancy sık sık, keşke her şey farklı olsaydı, hafta sonlarında Dee'yi arayabilseydim, onunla birlikte bir yerlere gidebilseydim, diye düşünürdü. Fakat Burke'lere gitmeyi hayal bile edemezdi. Kırk yılda bir dahi olsa evlerine telefon edemezdi. Cerrahi başka bir şeydi, hayat böyleydi.

Judy Hickey'nin kulübesinin yanından geçerken arka bahçede bir hareketlilik fark etti. Her tarafa kocaman koliler saçılmıştı, Judy, üstünde eski bir pantolon ve başında bir eşarpla oradaydı. Kulübenin her tarafı dökülüyordu ve sıkı bir boyaya ihtiyacı vardı, fakat bahçe çok bakımlıydı. Nancy onca insanın Bayan Hickey için bahçeyi sulamasının, ayrık otlarını ayıklamasının ve kuşları uzak tutmasının garip olduğunu düşündü; Judy insanların sempatik olarak tanımladıkları kadınlardan sayılmazdı. Pazar ayinlerine taş çatlasa dört haftada bir katılırdı. Asla kocası ve çocukları hakkında konuşmazdı. Yıllar önce, çocuklar henüz bebek yaştayken buralardan gitmişlerdi; Nancy o evde çocukların yaşadığı günleri hayal meyal hatırlıyordu. Neyse, sonuçta baba günün birinde iki çocuğunu alıp gitmiş ve anne bu konuda tek kelime etmemişti. Çocuklarını geri alabilmek için mahkemeye de başvurmamıştı; insanlar bunun altında bir iş olduğunu söylemişti, yoksa Judy mutlaka mahkemeye başvururdu. Ve yıllardır, Uzakdoğu'daki guruların kullandığı şu ne olduğu belirsiz ginseng ve benzeri şeyler satan dükkânda çalışıyordu. Gene de Judy Hickey arkadaş sıkıntısı çekmiyormuş gibi görünüyordu. Şu anda bile Kev

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kennedy'nin iki erkek kardeşi ona yardım etmekteydi; geçen hafta da Mikey Burns küreğini alıp yardıma gitmişti. Normalde Rupert da takıma dahil olurdu, fakat babası çok hastaydı. Zaten her hafta sonu eve dönmesinin nedeni buydu.

Nancy içini çekerek yoluna devam etti. Bir an için kendisinin de Judy'ye yardım edebileceği düşüncesi geçti aklından, fakat bundan hemen vazgeçti. Ne diye Judy Hickey'nin bahçesini karşılıksız olarak kazıp kir pas içinde kalacaktı ki? Onun yapacak daha iyi işleri vardı.

Eve gelip de mutfak masasındaki notu okuyunca, yapacak daha iyi ne işi olduğunu düşündü. Annesi, Bayan Casey'nin telefon edip arabayla biraz dolaşmayı teklif ettiğini yazmıştı. Bayan Casey bu yaşında ehliyet almıştı. Tüm kalbiyle bağlı olduğu, görüntüsü pek de güven uyandırmayan eski bir arabası vardı. Araba, Nancy'nin annesi de dahil pek çok insanın hayatına renk getirmişti; hatta aralarından birkaçının o külüstürle Dublin'e gelmesi bile söz konusuydu. Bayan Casey ile Bayan Morris'in gece Nancy ile Mairead'in evinde kalması planlanmıştı. Ne de olsa Bayan Casey Mairead'in teyzesiydi. Ama artık ne ev ne de Mairead vardı. Olanları hatırlayınca Nancy'nin içi burkuldu.

Ve ne öğlen yemeğiyle ne de dönüş zamanıyla ilgili bir bilgi vardı notta; mutfak robotu da küçük buzdolabı da boştu; evde yiyecek hiçbir şey yoktu. Nancy ocağa haşlanması için iki patates koydu ve Kennedy'lerin evin karşısındaki dükkânına gitti.

"İki ince dilim domuz pastırması verebilir misiniz, lütfen?"

"500 gram yeter mi?" Kev Kennedy'nin babası söylenenlere pek dikkat etmezdi, sürekli dükkândaki radyoyu dinlerdi.

"Yok, sadece iki dilim."

Adam "Haa" deyip iki dilim pastırmayı tarttı.

"Annem henüz alışveriş yapmamış, ben de ne alınacağını bilmiyorum."

"İki dilim pastırmayla büyük bir yanlış yapmış olmazsınız" dedi Bay Kennedy, asık bir suratla iki dilimi yağlı kâğıda sarıp poşete koyarken. "Anneniz sizi, bunları satın alarak aileyi borca sokmakla suçlamayacaktır."

Nancy bir gülme sesi duydu ve Tom Fitzgerald'ın dükkânda olduğunu fark edip canı sıkıldı. Nedense, Tom'un kendisiyle dalga geçildiğine şahit olmasından hoşlanmamıştı.

"Oo, Bayan Mouse parasını saçmaya bayılır" dedi Tom.

Nancy gülümsemeyi başarıp kendini dışarı attı.

Gün yavaş geçeceğe benziyordu. Radyoda bir şey yoktu, yanı-

na okuyacak bir şey de almamıştı. İki tane bluzunu yıkayıp ipe astı. Birden, annesi dahil hiç kimsenin permasını fark etmediğini hatırladı öfkeyle. Kimse fark etmedikten sonra perma yaptırmanın ne anlamı vardı ki? En yeni permalardan biri için bir ton para ödemenin? Yani ödemesi gerekseydi ödemenin: Neyse ki gerekmemişti bu. Saat altıda, çarpılarak kapatılan araba kapısı ve konuşma sesleri duydu.

"Aa, buradasın demek." Annesi her zaman onu gördüğüne şaşırmış gibi olurdu. "Bayan Casey'yle harika bir gezinti yaptık."

"Merhaba, Bayan Casey. Ne kadar güzel" dedi Nancy, hırçın bir sesle.

"Akşam için bize bir şeyler hazırladın mı?" Annesi ona umut dolu bir ifadeyle baktı.

"Yoo. Öyle bir şey demedin ki. Evde de bir şey yoktu ayrıca." Nancy şaşırmıştı.

"Aman Maura, kızcağız sadece şaka yapıyor. Annen için bir şeyler hazırlamışsındır mutlaka, değil mi Nancy?"

Nancy Bayan Casey'nin kendisiyle, beş yaşındaki anlama özürlü bir çocukla konuşur gibi cilveli bir sesle konuşmasından nefret ediyordu.

"Hayır, neden hazırlayacaktım ki? Evde hiçbir şey yoktu. Ben, annem bir şeyler getirir diye düşündüm."

Bir an sessizlik oldu.

"Ayrıca öğlen için de bir şey yoktu evde" diye söylendi Nancy. "Kennedy'lerin dükkânından pastırma almak zorunda kaldım."

"İyi, o halde akşama pastırma var" dedi, yüzü aydınlanan Bayan Morris.

"Onları ben yedim" dedi Nancy.

"Hepsini mi?" diye sordu Bayan Casey, inanmaz bir ifadeyle.

"Sadece iki dilim almıştım."

Bir sessizlik daha oldu.

"Neyse" dedi Bayan Casey. "Annene dönüşte bana gelmesini söylemiştim, fakat olmaz dedi, senin akşam için bir şeyler hazırlamış olabileceğini, seni hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söyledi. Ben, duyduklarıma dayanarak, bunun imkânsız olduğunu söyledim, ama o illa dönmek istedi." Bayan Casey kapıya doğru yürüdü. "Hadi gel Maura, gençlere ilişmeyelim... Biz yaşlılara yemek hazırlamaktan daha önemli işleri var onların." Nancy, yüzünden hayal kırıklığı ve mahcubiyet okunan annesine baktı.

"O zaman sana iyi akşamlar, Nancy" dedi annesi. Ve gittiler. Arabanın gürültüyle çalışan motorunun sesi duyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Casey ne demek istemişti? *Duydukları* neydi? Ona bir şeyler söylemiş olabilecek tek kişi Mairead veya Mairead'in annesiydi. Hakkında ne demiş olabilirlerdi, insanı sinir ettiğini mi? Bu muydu söyledikleri?

Döndüklerinde evde olmak istemiyordu, ama nereye gidebilirdi? Dansa gitmek için herhangi bir vasıta ayarlamamıştı. Nasılsa keyif almayacağı bir eğlenceye gitmek için caddeye çıkıp otostop da yapamayacaktı. Ama Ryan'ın barına gidebilirdi. Orada tanıdık birilerine rastlardı mutlaka, ne de olsa burası onun büyüdüğü kasabaydı ve artık yirmi beş yaşında olduğuna göre canı ne isterse yapabilirdi. Yeni yıkadığı bluzlardan birini özenle ütüleyip giydi. Permasının kesinlikle başarılı olduğuna karar verip annesine geçen Noel'de hediye ettiği parfümden sıktı ve yola koyuldu.

Ryan'ın yeri hiç de fena değildi; golfçülerden bazıları durmadan içki ısmarlıyor ve barın oradan birbirlerine sesleniyorlardı: "Votkanı neli istiyorsun, Brian? Viskine su istiyor muydun, Derek?" Celia barda annesine yardım ediyordu.

"Sen buralara pek gelmezdin" dedi Celia.

"Burası özgür bir ülke ve ben yirmi bir yaşımı doldurdum" diye karşılık verdi Nancy, ters bir ifadeyle.

"Tanrı aşkına, neden sinirleniyorsun?" dedi Celia. "Kapışmak için daha vakit erken."

Köşede bir telefon kulübesi vardı, Dee Burke telefondaydı; evlerindeki telefon bozuktu herhalde. Nancy Dee'ye el salladı, fakat Dee onu görmedi. Nancy'den iki sınıf küçük Biddy Brady yeni nişanlanmıştı ve kız arkadaşlarıyla nişanını kutluyordu. Yüzüğü elden ele dolaşıyor, herkes hayranlığını ifade ediyordu. Biddy, Nancy'ye el etti, o da tek başına oturmaktansa yanlarına gitmeyi tercih etti.

"Ortak bir kasa yaptık, her birimiz belli bir miktar para koyuyor, para bitene kadar içiyoruz" dedi kızlardan biri, neşeyle.

"Şey, ben pek uzun kalacağımı zannetmiyorum" dedi Nancy çarçabuk ve gruptaki bazı kızların garip bir ifadeyle bakıştıklarını fark etti.

Nancy, elinde iki içkiyle köşedeki bir masaya ulaşmaya çalışan Mikey Burns'e el salladı.

"Bildiğin bir bar fıkrası yok mu?" diye sordu, Mikey'nin durup onları biraz eğlendirebileceğini umarak.

"Bu gece yok, Nancy" diye cevap veren Mikey. Yanında durmamıştı bile.

Mikey! Normalde, dinleyici bulmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı! Oysa şimdi, köşedeki bir masada başı öne eğik vaziyette oturan bir kadına doğru gidiyordu; kadın, Billy Burns'ün karısına benziyordu.

Billy, Mikey'nin erkek kardeşiydi. Kardeşlerden zeki, yakışıklı ve şanslı olanı olduğu söyleniyordu.

Barın arkasında küçük bir tartışma yaşanıyor gibiydi. Annesi Celia'ya bağırıyordu sanki. Gerçi kadın hemen sakinleşmişti, ama Celia sinirli görünüyordu. Kennedy kardeşlerden biri bardak yıkamaya yardım etmek üzere barın arkasına geçti.

Nancy'nin biraz başı dönüyordu. Kendi hesabını açtırarak iki cin-portakal içmişti, iki tane de Biddy Brady'nin grubunun hesabına yazdırmıştı. Öğlenden beri bir şey yememişti. Bu yüzden açık havaya çıkıp patates tava yemeye karar verdi. İstediğinde tekrar içeriye girebilirdi. Patatesçinin yanındaki duvara oturup ağır ağır patateslerini yemeye başladı. Buradan tüm kasaba görülebiliyordu: Gözüne ilk çarpan, Burke'lerin pencerelerin etrafında özenle budanmış o güzel sarmaşıklarla kaplı evi oldu. Bir pencereden sarkmış, sigara içen Dee'yi görür gibi oldu, fakat karanlık nedeniyle emin olamadı. Sonra Fitzgerald'ların el sanatları dükkânı çarptı gözüne: Tom'un aile işiydi bu. İki erkek kardeşi ve karıları orada çalışıyordu, babası da öyle. Dükkâna ek olarak bir de dikiş atölyesi kurmuşlardı. Turistlere, İrlanda tüvidinden etekler dikiyorlardı. Bayan Casey yaklaşık bir buçuk kilometre mesafede oturuyordu, bu nedenle, gözlerini onun pencerelerine dikip annesiyle kuzu pirzolası yiyip televizyon seyredişlerini, yaz sezonunun sona erip *Late Late Show*'un tekrar başlaması için gün sayışlarını gözünde canlandıramıyordu. Dublin'e gelmeyi planladıklarında Mairead ile Nancy'den kendilerine şov için bilet almalarını istemişlerdi; Mairead gerçekten de konuyla ilgilenmiş ve bilet bulma ihtimali olup olmadığını araştırmıştı. Nancy ise bunun delilik olduğunu düşünmüştü.

Hava serinlemeye başlamış, patatesler bitirmişti. Nancy tekrardan Ryan'ın barına doğru yürüdü, yan kapıdan girip önce tuvalete uğramaya karar verdi. Az kalsın basamakta oturan Bayan Ryan'ın üzerine kapaklanıyordu.

"Aa, *Bayan* Morris" dedi kadın, hafif alaycı bir şekilde gülerek.

"İyi akşamlar" dedi Nancy, biraz asabi bir ifadeyle.

"Bayan Morris, Bayan Hasis Morris. Hasis, herkes sizin için böyle diyor."

Kadının sarhoş gibi bir hali yoktu. Sesi düzgün ve soğuktu.

"Bunu kim söylüyor?" Nancy de aynı soğuk ses tonuyla konuşmuştu.

"Herkes. Adınızı anan herkes. Zavallı Biddy Brady'nin kızlar grubu mesela. Yanlarına oturup onların içkisinden içmiş, sonra da çekip gitmişsiniz. Vallahi iyi iş, Bayan Morris, bunu herkes beceremez."

"Bana neden Bayan Morris diye hitap ediyorsunuz?"

"Çünkü siz öyle diyorsunuz, kendinizi öyle görüyorsunuz. Ve emin olun, öyle de kalacaksınız. Hiçbir erkek sizi çekemez Bayan Morris, pinti bir kadın dırdırcı ve pasaklı bir kadından bin beterdir..."

"Sanırım gitsem iyi olacak, Bayan Ryan."

"Bence de Bayan Morris, içerideki kızlar bayağı içtiler, eğer kasalarına üç beş kuruş atmak için dönmediyseniz, ortadan kaybolsanız çok daha iyi edersiniz."

"Kasalarına *ne* atmak, *ne* atmak?" Nancy afallamıştı.

"Üff, hadi çekip gidin Bayan Morris, hadi lütfen."

Nancy'nin kanı beynine sıçramıştı. Kadını neredeyse iterek sıcağın ve dumanın içine daldı.

"Kusura bakma, Biddy" dedi yüksek sesle, "Eve para almaya gittim de, üzerimde para yoktu. Şunu kasaya ekleyebilir miyim? Sonraki turda ben de bir cin-portakal içeceğim."

Hepsi inanmaz gözlerle ve biraz da suçluluk duygusuyla ona baktılar.

"Nancy için büyük bir cin-portakal" diye seslendiler. Barın arkasında Bart Kennedy'yle birlikte çalışmakta olan Celia hayretle kaşlarını kaldırdı. Nancy Morris duble içki söylüyordu!

"Çok para tutacak ama Nancy" dedi.

"Tanrı aşkına, vaaz vereceğine bir içki versene bana" diye karşılık verdi Nancy. Herkes gülüştü.

Hep birlikte Bony M.'in "Rivers of Babillon"unu söylüyorlardı, fakat Nancy sadece dudaklarını kıpırdatıyordu.

Pinti, *pinti*, *pinti*. Mairead'in onun hakkındaki düşüncesi buydu, annesine ve teyzesine söylediği buydu, evden çıkmasını bu yüzden istiyordu, Bayan Casey'nin bu akşam kastettiği buydu, annesinin bu akşam onun hakkında düşündüğü, iki dilim pastırma aldığında baba Kennedy'nin dükkânda alayla ima ettiği buydu. Celia'nın az önce içkinin fiyatından söz ederek kastettiği buydu. Bu akşam delirmiş olması gereken, kendi barının yan kapısı-

nın önünde oturan Bayan Ryan'ın da anlatmak istediği buydu.

Pinti.

Ama o pinti değildi ki: Sadece dikkatli harcıyordu, mantıklıydı ve parasını sokağa atmıyordu. Kendisi için anlamı olan şeylere harcayacaktı parasını. Mesela... mesela... Neyse canım, henüz bunların ne olduğunu bilmiyordu. Ama kıyafet, tatil veya araba için harcamayacağı kesindi. Kiralık bir daireyi güzel eşyalarla döşemek, dansa, diskoya veya pahalı otellere gitmek için de harcamayacaktı. Kuaföre gitmek, İtalyan ayakkabılar giymek, bonfile yemek ya da walkman almak için de.

Şimdi kol kola girmiş, bir sağa bir sola sallanarak "Sailing"i söylüyorlardı. Bayan Ryan da gelmiş elinden geldiğince şarkıya eşlik ediyordu, daha doğrusu çemberin ortasında durmuş, birisinin golf sopasını mikrofon niyetine tutarak Rod Stewart taklidi yapıyordu.

Celia fıçıdan bardaklara bira koymaya devam ediyordu; annesine bakışlarından ne utanç ne de gurur okunuyordu, annesi onun için herhangi bir müşteriydi sanki. Tom Fitzgerald barın üzerinden onunla sohbet ediyordu. Bu ikisi çok samimi arkadaştılar. Bayan Ryan'ın sözleri aklına gelince, Nancy'nin gözleri doldu. Pinti bir kadın. Halbuki pinti değildi o. Ama insanlar öyle olduğunu *düşündüklerine* göre öyle olmalıydı. Değil mi?

Deirdre bir keresinde, para konusunda elinin biraz sıkı olduğunu söylemişti ona, fakat Nancy bunu onun Amerikanlaşmasına yormuştu. Amerikalılar her şeyi insanın yüzüne söylerdi. Cork'ta yaşayan ağabeyi de bir seferinde, Nancy'nin iyi bir maaşı olduğuna ve kira ve Leylak Rengi Minibüs'e verdiği para dışında hafta içi neredeyse hiç harcama yapmadığına göre, artık Dublin'de han hamam sahibi olmuş olması gerektiğini söylemişti. Saçma, demişti Nancy, Dublin'de yaşamak çok masraflıydı. Ağabeyi, işe bisikletle gidip geldiğini, öğlenleri hastanede üç kap yemek çıktığını belirtmişti. Başka neye para harcayacaktı ki? Nancy o zaman bu konuşmanın pek de tatmin edici bir şekilde sonuçlanmadığını düşünmüştü. Şimdi, ağabeyinin pinti olduğunu ima ettiğini anlıyordu. Pinti.

İnsanlar onun pinti olduğunu *gerçekten* düşünüyorlarsa, onlara bunun pintilik olmadığını, sadece parasını çarçur etmek istemediğini anlatsa mıydı acaba? Ama hayır, bu insanlara lafla anlatılabilecek şeylerden değildi. Bu izlenim ya oluşurdu ya da oluşmazdı. Ve ne kadar haksızca olursa olsun, şimdi bunun tam tersini yapmaktan başka çaresi yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarın öğlen annesi ile Bayan Casey'yi otelde güzel bir pazar yemeğine davet edecekti. Mairead konusunda artık yapabileceği bir şey yoktu, ona daha eli açık olacağına ve insanların bu konuda ondan beklentileri neyse ona göre davranacağına dair söz vermesinin bir anlamı yoktu. Belki birkaç tane İrlanda posteri alıp Deirdre'nin çocuklarına gönderebilirdi: "Doğum günün kutlu olsun Shane veya April veya Erin. Zümrüt Ada İrlanda'dan Teyzeniz Nancy." Cork'ta yaşayan sessiz ağabeyine de birkaç balıkçılık kitabı yollayıp kesin bir dille, İlkbahar Ev ve Bahçe Fuarı'na geldiğinde kendisini mutlaka ziyaret etmesini isteyebilirdi.

Bunların etkili olacağı kesindi: Biddy Brady'nin partisindekiler onun varlığından gayet hoşnuttular. Niye olmasınlardı ki, masadaki ortak kasaya tam on pound koymuştu. Bu onları fazlasıyla memnun etmişe benziyordu, hafifçe sallanarak onun şerefine kadeh kaldırıyor, ona "Viski Nancy" gibi daha önce hiç kullanmadıkları tabirlerle sesleniyorlardı.

Bayan Ryan ortalıklarda görünmüyordu; yaptığı gösteriden sonra gene dışarı çıkmıştı. Nancy ona teşekkür edebilmeyi isterdi. Birçok sorununu onun sayesinde çözmüştü. Ve en müthişi, bu çözümler hiç de pahalıya patlamamıştı. Hatta çok dikkatli davranırsa neredeyse hiçbir şey harcamayabilirdi. Şu hastanedeki şekerlerden alıp bir kutuya koyarak, sözgelimi bir hafta sonu annesine hediye olarak getirebilirdi. Sonra şu ilaç şirketlerinden gelen reklam amaçlı kâğıt ağırlıklarını insanlara hediye edebilirdi. İlaç isimleri bazen o kadar küçük yazılmış oluyordu ki neredeyse görünmüyordu. Ve maaşına zam yapıldığını kimseye söylememiş olması ne kadar iyi olmuştu! Kimseye bir şey belli etmeden görüşmelerini yapmış, işini sessizce halletmişti. Kimsenin bu konuda bir şey bilmesine gerek yoktu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Dee

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cuma akşamları işten sonra sık sık ofisin yanındaki bir bara bir şeyler içmeye gidiyorlardı. Dee sadece yarım saat kalabiliyordu. Gecikecek olursa Leylak Rengi Minibüs'ün onu beklemeyeceğini biliyordu. Ofistekilerin, onun her hafta sonu eve gitmesine şaşırıyor olduklarını da biliyordu. Hem ev uzaktı, hem de Dublin'de yapacak o kadar çok şey vardı ki. Biraz fazla görevseverlik değil miydi bu? Yo, hayır, diye itiraz ediyordu Dee, hiç de değil. Sadece işine geliyordu böylesi: Eve sessiz ve huzurlu olduğu için gidiyordu, orada dikkati dağılmadan, rahatsız edilmeden çalışabiliyordu. Fakat her hafta sonu onunla birlikte İrlanda'yı boydan boya geçen hukuk kitapları genellikle kapakları bile açılmadan geri dönüyordu. Dee Burke hafta sonlarını, pazar akşamı Dublin'e dönüş vakti gelene dek, çoğunlukla yatak odasında oturup pencereden Rathdoon'u seyrederek geçiriyordu.

Ve tabii ki ailesi onun gelişine memnun oluyordu. Araçtan kavşakta iniyor, kasabaya doğru yoluna devam eden Leylak Rengi Minibüs'ün arkasından neşeyle el sallayıp golf kulübüne yürüyordu. Rathdoon'dakiler kendilerini bildi bileli, Dr. Burke ile Bayan Burke her cuma akşamı golf kulübüne giderlerdi; bu yüzden de bir doğum, ölüm veya başka bir şey olduğunda insanlar doktoru kulüpten arardı.

Ailesi, Dee'nin bir süredir eve böyle düzenli gelmeye başlamasına şaşırmakla beraber durumdan memnundu. Evde birinin olması harikaydı ve Dee her zaman ailenin en yaşam dolu kişisi olmuştu. Cuma akşamı onlara ve kulüpte bulunan diğer insanlara katılmak üzere kapıda göründüğünde, annesi ve babası sevinçle ayağa fırlarlardı. Babası hemen bir tost sipariş eder, eğer Dee bara yanına gelmişse kolunu kızının omzuna atardı. Annesi oturdu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğu masadan ona gülümserdi. Geldiği için o kadar mutlu oluyorlardı ki. Bazen onların bu masum sevinci ve bu sevgi dolu karşılama karşısında Dee'nin içi bir tuhaf oluyordu. Yanlarına sığınacak Burke'ler gibi bir ailesi olmayan insanlar ne yapıyordu acaba? Deliriyorlar mıydı? Kendilerini diskolara mı atıyorlardı? Yoksa mantıklarını mı kullanıyorlardı? Kendilerini toparlıyorlar mıydı? Amaan, başkalarının ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Hem ayrıca bundan kime neydi?

Tom Fitzgerald oldukça yakışıklıydı; bu akşam çantasını portbagaja kendi başına fırlatmasına gülene dek, bunun farkına varmamıştı. Hoş bir gülümseyişi vardı. Tuhaf bir adamdı –hiçbir soruya açık bir cevap alamazdınız ondan. Dee onun hakkında bir şey bilmiyordu, hem de hiçbir şey; halbuki onun ve erkek kardeşlerinin topu topu elli metre uzağında büyümüştü. Ne iş yaptığını bile bilmiyordu. Bir kez annesine sormuştu bunu.

"Her hafta tüm İrlanda'yı boydan boya onun yanında oturarak geçen sen değil misin? Niye kendin sormuyorsun?" demişti annesi, haklı olarak.

"Of, o böyle şeyleri sorabileceğin biri değil" diye cevap vermişti Dee.

"O zaman bunu öğrenemeyeceksin" diyerek gülmüştü annesi. "Bu yaşımda Fitzgerald'ların dükkânına gidip oğullarının ne iş yaptığına dair özel sorular soracak halim yok herhalde."

Nancy Morris her zamanki gibi herkesten önce gelerek minibüsteki yerini almıştı. Bir şekilde farklı görünüyordu bugün. Üzerindeki bluzundan mı kaynaklanıyordu bu değişiklik, yoksa saçından mı? Dee emin olamamıştı, ama sormayı da düşünmemişti, sonra Nancy gene her zamanki gibi her şeyin ne kadar pahalı olduğundan şikâyet etmeye başlardı, nesine gerek. Halbuki oldukça yüksek bir maaş alıyordu, Sam öyle demişti. Bir hukuk bürosundaki sekreterden veya muhasebeciden çok daha yüksek. Belki bu akşam onun yanına oturmam, diye geçirmişti aklından Dee, ama oturacağını biliyordu. Sam'i Nancy'den başka kim tanıyordu? Nancy'den başka kim ona Sam Barry ve günlük hayatı hakkında bilgi verebilirdi? Her hafta sonu Sam'in sekreteriyle birlikte yolculuk edebilmesi büyük şanstı. Yanında Sam'den bir parça götürüyor olmak gibi bir şeydi bu. Dolaylı olarak da olsa –Sam'in yanı sıra Bay Sıkıcı White ve Bay Sıkıcı Charles'tan da bahsetmek gerekse de– sadece onun hakkında konuşabilmek bile yalnızlığını biraz olsun unutmasını sağlıyordu. Dee'nin ilgilen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diği tek kişinin Sam Barry olduğunu, Nancy'nin asla ve asla anlamaması gerekiyordu.

Nancy durmaksızın konuşuyordu: Doktorların günlük rutinlerinden, hastanede hastaları için yeterince çabuk yatak bulamamak gibi sorunlarından, özel sağlık sigortalarının formlarından bir şey anlaşılmamasının yarattığı karışıklıklardan bahsediyordu. Fakat patronlarının hastane dışındaki yaşantıları hakkında, zaman zaman kendilerinin veya hemşirelerin anlattıkları dışında hiçbir şey bilmiyordu; bildikleri de incir çekirdeğini doldurmuyordu.

"Karıları onları işten arıyor mu?" diye sordu Dee. Bu, yaraya tuz basmak gibi bir şeydi; bu soruyu sormaması gerektiğini biliyordu.

"A evet, bazen." Nancy insanı deli ederdi.

"Neler söylüyorlar?"

"Hepsi çok iyiler, bana ismimle hitap ediyorlar."

Bu Dee'yi şaşırtmıştı: Nancy o kadar resmi ve mesafeli bir tipti ki, birilerinin onunla sohbet ettiğini hayal etmek zordu.

"Evet, bana 'İyi günler, Bayan Morris' derler. Üçü de: Bayan White, Bayan Charles, Bayan Barry."

Demek ona ismiyle hitap etmek bu demek oluyordu!

"Peki, Bayan Barry Kanada aksanıyla mı konuşuyor?"

"Bravo valla, Dee! Sende de ne hafıza varmış. Bu zekâyla avukat olmana şaşmamalı. Bayan Barry'nin Kanadalı olduğunu hatırlıyorsun. Hayır, öyle belirgin bir aksanı yok, ama oralardan bir yerlerden geldiği anlaşılıyor. Amerikalı gibi."

Onun Kanadalı olduğunu hatırlaması inanılmaz mıydı? Asıl bunu unutması inanılmaz bir şey olurdu. Sam'in onun için söylediklerini hatırladı: "Burada çok fazla tanıdığı yok; evinden de uzakta. Burada büyümedi ve bir arkadaş çevresi yok, kendine bir yaşam kurması için zaman gerekiyor, bazı şeylerin oturması için beklememiz gerekiyor."

Dee buradaki mantığı asla kavrayamamıştı. Candy Barry'nin burada bir hayat kurmasını beklerlerse, var olan sorunlar iyice büyüyecekti. Candy'nin niye Kanada'ya dönmediğini bir türlü anlayamıyordu. Hazır kökleri henüz oradayken, neden? Tabii ki çocuklardan dolayı, adeta babalarının kopyası olan biri beş, diğeri yedi yaşındaki küçük Barry'ler nedeniyle. Sam onların yedi bin küsur kilometre uzağa gitmelerine ve çocuklarını sadece senede bir kez görmeye razı olmuyordu.

Peki ya birlikte sahip olacakları çocuklar? Bu başka bir şeydi. Harika, ama başka bir şey. İnsan bir başkasıyla yeni bir aile kuracak diye iki harika oğlunu uzaklara yollamazdı. Böyle bir şey söz

konusu olamazdı. Dee'nin böyle bir şeyi teklif etmesi, *olgun* olmadığını gösteriyordu.

Sam "olgun" kelimesini hakaret eder gibi telaffuz etmişti. Bunun yaşla hiç alakası olmadığını söylemişti. Dee'den daha olgun genç insanlar olabildiği gibi, asla olgunlaşamayan, yaşça ikisinden de büyük insanlar olabiliyordu. Dee bu tabirden hoşlanmamıştı, Sam kelimelere istediği anlamı yükleyebiliyordu; tıpkı pokerde jokerin istenen kartın yerine kullanılabilmesi gibi.

Dee, Nancy'ye neden Sam'in işiyle ilgili sorular sorduğunu bilmiyordu. Zaten bildiği şeyleri duyuyordu; insanın çok iyi bildiği bir fotoğrafa tekrar tekrar bakması gibi bir şeydi bu, görüntüye her seferinde farklı bir açıdan bakmak ilginçti. Fakat doktorların eşlerinin telefon edip etmediklerini sormamalıydı. Şu an kendini çok rahatsız hissediyordu.

Sam, Candy'nin onu işten hiç aramadığını söylemişti, ama Nancy Morris aradığını söylüyordu. Muhtemelen, hepsini ne kadar iyi tanıdığını gösterip hava atmak istemişti. Tamamen gösteriş yapmaktı amacı. Şu anda işteki sorunlu telefon santrali hakkında kendi kendine bir şeyler anlatıp durmaktaydı. Dee gözlerinin kapanmaya başladığını hissetti. Rüyasında başyargıcın elinden avukatlık belgesini aldığını, orada bulunan Sam'in kendisini kutladığını gördü. *Evening Press*'ten bir fotoğrafçı yan yana fotoğraflarını çekip isimlerini not ediyordu.

Dee rüyasında sık sık Sam'in hayatının parçası olduğunu görüyordu: Bunun, onunla ilgili bir suçluluk duygusu taşımadığına, ilişkilerinin gizli değil, açık bir ilişki olduğuna işaret ediyor olması gerektiğini düşünüyordu. Tabii o kadar da açık değildi ilişkileri, fakat herkesten sonuna kadar gizlenen bir durum değildi. Örneğin ev arkadaşı Aideen, Sam hakkında her şeyi biliyordu, hatta bir geldiğinde tanışmışlardı da. Durumu Sam'in arkadaşı Tom da biliyordu: Arada bir hep birlikte yemeğe çıkıyorlardı. Yani zannedildiği kadar kaçamak bir ilişki değildi onlarınki. Sam, Dee'nin ailesinin nasıl olup da hiçbir şeyden şüphelenmediğini merak etmişti bir keresinde. Dee, böyle bir şeyin akıllarının ucundan bile geçmeyeceğini, ayrıca onlara şimdilik kimseyle ilgilenmediğini, ama zamanı geldiğinde kesinlikle son derece "uygunsuz" birine âşık olacağını belirterek gelecek konusunda içlerini rahatlattığını söylemişti. Sonra da bu söylediklerine kahkahalarla gülmüş, Sam ise üzgün üzgün bakmıştı. Dee aniden gülmeyi kestiğinde de sessiz kalmıştı.

"Gelecek harika olmayabilir" demişti sonra da. "En azından bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zim için: Çok fazla bir şey beklememelisin."

"Gelecek pek çok insan için harika olmayacak" demişti Dee, rahat bir ifadeyle. "Fakat ümit etmeye devam etmek lazım, yoksa hiçbir şeyin anlamı kalmaz."

Bu sözler Sam'i az da olsa neşelendirmiş, fakat o gece her zamankinden daha az konuşmuş, öyle suskun oturmuştu.

Dee son zamanlarda eve neden bu kadar sık geldiğini kendisi de bilmiyordu. Aideen de buna bir anlam veremiyordu.

"E tabii, orada olduğunda seninle görüşemez. Bir fırsat bulduğunda seni buradan arayamaz mı?"

Doğruydu. Ama git gide daha az fırsatı oluyordu Sam'in. Toronto'dan Candy'nin anne babası gelmişti. Onları gezdirmek gerekiyordu. Oğlanlardan bir tanesi bisikletten düşüp alnını yarmıştı, hastanede onunla olmak, eve döndüğünde ona bakmak gerekiyordu.

Ailecek Shannon Irmağı'nda bir tekne gezisine çıktıklarında, Sam'in tuvalete gitme veya içki alma bahanesiyle onu her fırsatta jetonlu telefondan aramasını hatırladı.

Fakat son zamanlarda Dee'yi kısacık bir görüşme için bile olsa aramaya fırsat bulamamasının nedenini açıklamamıştı. Rathoon'da buna katlanmak daha kolaydı, Sam onu buradan *arayamazdı*, istese de yapamazdı bunu. Babası onu isminden tanırdı, ayrıca telefon holde duruyordu, yani arama ihtimali yoktu. Belki de her hafta sonu eve bu yüzden dönüyordu, her şey onun arayabileceği halde aramadığı bir yerde oturup beklemekten daha iyiydi.

Aideen, Dee'nin Sam için daha fazla mücadele etmesi ve onu Candy'den ayrılmaya zorlaması gerektiğini söylüyordu. Başlangıçta Dee için o kadar deli oluyordu ki onun için her şeyi yapabilecek durumdaydı; ama Dee onun ikili hayatını bu şekilde sürdürebileceğini düşünmesine izin vermişti. Fakat Dee de her şeyin bu şekilde sürmesini istiyor gibiydi. Büyük bir skandal çıkmasını ve stajını yarıda bırakmak zorunda kalmayı, sonunda yarı meslek sahibi, yarı evli, yarı yuva yıkmış, yarı küçük düşmüş bir kadın olup çıkmayı istemiyordu Aideen Dee'ye saçmaladığını söylemiş, ailesinin, ağabeyinin bir kızla birlikte yaşamasını kabul edebildiğine göre Dee'nin kararını da kabul edeceğini belirtmişti. Dee, Fergal'in yakında evleneceklerini zaten herkesin bildiği kız arkadaşıyla birlikte yaşaması ile kendisinin Dublin'in tanınmış bir doktoruyla birlikte olup adamı karısını ve iki küçük oğlunu terk etmeye zorlaması arasında çok fark olduğunu düşünüyordu. Bu ikisi karşılaştırılamazdı bile. Aideen Dee'ye gene saçmaladığını

söylemişti, iki ilişki de evlilik dışıydı, iki ilişki de muteber değildi. Öyleyse neden yapmayacaktı?

Neden? Aslında bu tümüyle ona bağlı değildi artık. Sam eskisi kadar ateşli değildi. Nitekim bir iki kez, bir yıl önce Candy'ye telefonda söylediklerine benzer mazeretler öne sürmüştü. "Özür dilerim hayatım, denedim ama olmadı, toplantıya katılmam gerekiyor, herkesin bir arada olduğu nadir günlerden biri bugün, zaten bir öncekini kaytarmıştım. Tekrar aynı şeyi yapamam." Çok tanıdık cümlelerdi bunlar. Korkutucu derecede tanıdık. Peki ama bu bahaneleri genç metresine, orta yaşlı Kanadalı karısıyla birlikte olabilmek için mi uyduruyordu? Yoksa yeni bir genç metres mi vardı? Yirmi üçünden de genç? Buluşmayı ertelediğinde oflayıp puflamayan? Asla Candy'nin Toronto'ya dönmesini telkin etmeyen?

Bir rakibesinin olabileceği düşüncesi Dee'yi hiç telaşlandırmıyordu. Bu ihtimali ciddiye alamazdı. Tarafsız bakıldığında, Sam gerçekten de çok meşgul bir adamdı; uzun saatler çalışıyor ve ona görünmek isteyen hastalara gene de yetişemiyordu. Bırakın ikincisini, bir ilişkiye bile zor zaman ayırıyordu. Bir üçüncüsünden şüphelenmek gülünç olurdu. Kimse bu kadar romans, vaat ve sevgi gösterisini bir arada götüremezdi. Hiç kimse.

Minibüsün durmasına çok memnun oldu, bacaklarını uzatma ihtiyacındaydı. Tom Leylak Rengi Minibüs'e benzin alırken, diğerlerinin benzin istasyonunun yanındaki kafede on dakika –bir dakika fazla değil– mola vermelerine izin verdi. Molalarda erkekler genellikle küçük birer bira içer, Dee de bazen Nancy'ye cin-portakal, Celia'ya da bir şişe Guinness ısmarlardı. Kendisi de keyifsiz ve sinirliyse küçük bir brandy söylerdi. Fakat bugün kendini iyi hissediyordu. Sam bir konferansa gitmişti.

"Hoşça kal" demek için havaalanından aramıştı. Onu sevdiğini ve pazartesi gecesi Londra'dan dönüşünde ona geleceğini söylemişti. Candy'ye konferansın salı gününe dek süreceği yalanını atmıştı. Bu iyi olmuştu, Sam onda bütün bir gece kalmayalı yüz yıl oluyordu, herhangi bir sürtüşme ve tartışma çıkmamasına özen gösterecekti. Tıpkı ilk günlerinde olduğu gibi.

Minibüse geri döndüler. Bir bankada güvenlik görevlisi olarak çalışan ve belden aşağı fıkralar anlatmadığı zaman pek tatlı bir insan olan Mikey Burns, karısının en iyi arkadaşıyla el sıkıştığı için çok rahatladığını söyledi.[1] Sonra da, anlamamış olan olabilir endişesiyle esprisini tekrarladı. Kev Kennedy'de jeton hâlâ düşmemişti.

"Sen evli değilsin ki, Mikey" dedi.

1. Mastürbasyon yapmak anlamına gelen bir deyim. (yay.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mikey pes etmiş bir ifadeyle baktı.

Dee minibüste fazla uyumaması gerektiğini, yoksa omuzlarının tutulduğunu anlatınca, Nancy bu ağrıyı geçirmenin tek yolunun, insanın kafasını sanki çok ağırmış gibi aşağı sarkıtıp sağa sola döndürmesi olduğunu söyledi. Judy Hickey beklenmedik bir şekilde lafa karışıp bunun temel yoga hareketlerinden biri olduğunu ve çok işe yaradığını belirtti. Bunun üzerine Nancy yogayla ilgilenmediğini göstermek istercesine sustu.

Sam çoktan Londra'ya varmış, bir keresinde onunla birlikte Bayan Barry adıyla kaldığı, Amerikan Büyükelçiliği'nin yanındaki o şık otele yerleşmiş olmalıydı. Çok heyecanlı bir hafta sonuydu, sanki Rathdoon'da yaşayan biri öyle bir yerde kalabilirmiş gibi, her an tanıdığı birilerine rastlayacağını düşünüp korkmuştu. Sam'in dediğine göre saat 20:30'daki kokteylde herkes yakasına isim kartı takacaktı. Kokteylin birazdan başlaması gerekiyordu. Birden tekrar onun hakkında konuşma ihtiyacı hissetti. Bu onun son şansıydı, çünkü evde kimseye ondan bahsedemezdi.

"Herhalde doktorların sık sık konferans gibi şeylere katılmaları gerekiyordur" dedi Nancy'ye.

"Zaman zaman." Nancy bulanık bir cevap vermişti. "Pek sık değil. Hepsi tatillerini ağustosta yaparlar, randevuları ayarlamanın bazen ne kadar zor olduğunu tahmin edemezsin; insanlar doktorların da tatile ihtiyaçları olduğunu bir türlü anlayamıyor. Hem de herkesten çok" diye ekledi.

Dee konunun dağılmasını istemiyordu; asıl istediği Londra'daki şu önemli toplantıya davetli olan Bay Barry hakkında bir şeyler duymaktı. Davetiyeyi alınca Sam'in ne dediğini ve Nancy'nin onun salı günü döneceğini söylediğini duymak istiyordu. Böylece buna küçük bir sır gibi sarılabilecekti.

"Evet, ama sen bana aralarından birinin bu hafta sonu bir konferansa gideceğini söylememiş miydin?"

"Yoo." Nancy'nin kafası karışmıştı. "Kesinlikle söylemedim."

"Belki de gidiyorlardır da senin haberin olmuyordur?" Dee'nin kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Sanmıyorum" dedi Nancy yüksek sesle. "En azından bu hafta sonu değil, çünkü bu defa hepsinin nereye gideceğini biliyorum. Hepsi partiye gidiyorlar. Bay ve Bayan Barry –kendisi Kanadalı, biliyorsun– yarın onuncu evlilik yıldönümlerini kutlayacaklar. Büyük bir mangal partisi veriyorlar. Bay Barry benden özel olarak, yağmur yağmaması için dua etmemi istedi."

Dee bundan sonra yolculuk biten kadar Nancy'nin anlattıkları-

nın tek kelimesini bile işitmedi. Fakat ara sıra gülümsemeyi ya da başını sallamayı falan başarmış olmalıydı, zira Nancy'den herhangi bir tepki gelmemişti. Sanki birisi, Sam'in ona Londra'ya gittiklerinde aldığı at nalı şeklindeki altın kolye ucunun altından boğazını kesmiş, içine bir sürahi buzlu su boca etmişti. Neden? Tüm bilmek istediği buydu. Bu kadar ince yalanlara ne gerek vardı? Bu kadar detay –yaka kartları, konferansa katılacak Amerikalıların, Fransızların ve Almanların isimleri– ne içindi? Saydığı insanların hepsi gerçekten var mıydı, yoksa bu isimleri telefon rehberinden veya okuduğu kitaplardan mı seçmişti? Neden? Evliliği, bir sürü insanı saçma sapan bir mangal partisine çağırıp kutlama yapacak kadar iyi gidiyorsa... ona neden ihtiyaç duyuyordu?

Her şeyi yeni baştan düşündü. Uluslararası Rugby Turnuvası'nın başladığı gün verilen partide tanıştıkları o ilk günden beri olan her şeyi. İnsanlar o kadar iyi vakit geçirmişlerdi ki, çoğunluğu orada kalıp maçı televizyondan izlemeyi tercih etmişti. Dee elindeki biletler ve bilet kuyruğundan eli boş dönen bütün o genç rugby hastaları nedeniyle suçluluk duymuştu. Sam yarım düzine kadar biletli kapıp sokağa fırlamış ve önüne çıkan ilk gruba vermişti. Pencereden, elleri havada heyecanla Lansdowne Sokağı'na doğru koşan çocuklara bakıp gülmüşlerdi. Candy öbür uçta yemek tarifleriyle ilgilenirken, o ve Dee birlikte epeyce bir gülüp eğlenmişlerdi. Ayrılırken Sam, "Seni tekrar görmem gerek" deyince, Dee mutlulukla gülmüş ve bunun su katılmamış bir Hollywood hikâyesi olduğunu söylemişti.

"Holywood'u benden sor" demişti Sam; sözleri bir şekilde sevecen ve hoş gelmişti Dee'ye. Ona iş ve ev telefonlarını vermişti. Sam ertesi gün aramıştı. Resmen Dee'nin peşinden koşmuştu. *Peşinden koşmak*, evet, bu söz abartılı sayılmazdı. Dee evli bir adamla ilişki kurmak istemediğini belirtmişti. Sam de sözlerinin Hollywood klişesi gibi kaçacağını ve evli erkeklerin hep bunu söylediklerini bildiğini, ama gerçekten de karısıyla birbirlerine söyleyecek hiçbir şeyleri kalmadığını, evliliklerinin bir hata olduğunu, fakat o zamanlar Kanada'dayken, evinden uzakta kendini çok yalnız hissettiğini, Dee olmasa da çocuklar bunu anlayabilecek yaşa geldiklerinde Candy'yle kuşkusuz yollarını ayıracaklarını, Dee'yi hep el üstünde tutup her zaman seveceğini söylemişti. Bunları söyleyen biri neden böyle davranırdı ki? İnsan birini seviyorsa, onunla mutluysa neden bir başkasıyla büyük partiler düzenler, el ele tutuşup başka iğrençlikler yapardı? Bu ne demekti? Veyahut, diyelim ki diğer insanı seviyor, on yıllık evli olmaktan

mutlu, iki küçük oğluna ve diğer her şeye bayılıyor, o zaman neden numara yapardı, neden bir başkasına Londra'daki konferans hikâyesi gibi kuyruklu yalanlar uydururdu? Anlaşılır gibi değildi. Anlamak için çaba harcadıkça başının çatlayacak gibi olduğunu hissetti. Biraz öne doğru eğildi. Tom onun bu hareketini dikiz aynasından gördü.

"İyi misin, Dee?" diye seslendi.

"İyiyim" diye mırıldandı Dee.

"İyi, birazdan senin kavşağa varacağız." Dee'yi araba tuttu zannetmiş olmalıydı.

"İnanmıyorum, geldik ha?" Dee gerçekten şaşırmıştı. Daha yaklaşık yüz kilometre yolları var sanıyordu. "Sen jet pilotu olmalıymışsın" dedi, kendince espri yapmaya çalışarak.

"Tabii, Leylak Rengi Minibüs'ten sonra çocuk oyuncağı gibi gelir." Tom Dee'ye sırıttı.

Bir an, acaba golf kulübünün orada inmeyip doğrudan eve mi gitsem, diye düşündü. Ama boş bir evde tek başına oturmak daha kötü olurdu. Hayır, konuşup gülen ve onu görmekten memnun olacak insanların arasına karışsa daha iyi ederdi.

İçeri girmeden önce çantasından aynasını çıkarıp yüzünü inceledi. Şaşılacak kadar iyi görünüyordu. Son zamanlarda hafta sonlarını burada geçirdiği için yüzüne renk gelmişti, omuzlarına inen saçları pırıl pırıldı –Sam saçlarının şampuan reklamlarındakiler gibi olduğunu söylemişti, ki bu büyük bir iltifattı. Gözlerinde de bir tuhaflık yoktu, normal bakıyorlardı. Yani anne babasının ve onların arkadaşlarının endişelenmesine sebep olmayacaktı. İçeride ne içeceği sorulduğunda, midesi kötü olduğundan bir brandy-porto sipariş edecekti. Bir vakitler biri ona bunun her derde deva olduğunu söylemişti. Ya da hemen hemen her derde.

Her zaman olduğu gibi onu gördüklerine çok sevindiler; ona vermek için sabırsızlandıkları bir haberleri vardı. İçkileri gelip de kadeh tokuşturana kadar zor dayandılar. Fergal aramıştı. "Hem de ne için bil bakalım? O ve Kate nihayet yüzüklerini almışlar. Noel'den önce evleneceklermiş. Harika, değil mi?" Kate'in anne ve babasıyla da telefonlaşmışlardı, her şeyin ne kadar güzel sonuçlandığından, bugünkü gençlerin evlenmek için acele etmeyerek belki de anne babalarından daha akıllıca davrandıklarından söz etmişlerdi. Dee Burke, ağabeyi Fergal ile müstakbel yengesi Kate'in sağlığına kadeh kaldırıp annesiyle düğünde ne giyeceklerini konuşmaya başladı. Ve içki, daha önce buzlu suyun indiği ka-

naldan bu sefer alev alev yakarak geçip anestezi etkisi yaptı ve Dee bu içkinin her derde deva olduğunu söyleyen her kimse haklı olduğunu düşünmeye başladı.

Fakat brandy-porto'nun uykusuzluğa deva olduğunu söylemek zordu. Ve evde hareket ederken çok dikkatli olmak zorundaydı. Kocaman eski ev her adımda gıcırdayıp çatırdıyordu. Gece tuvalete kalkan olursa tüm ev halkı uyanıyordu. Bu yüzden işinizi yatmadan önce halledip gece kalkmak zorunda kalmamanız incelik addediliyordu. Anne ve babası alt katta gece geç saate kadar sohbet ettiler. Dee onların otuz yıldır evli olduklarını anımsadı. Asla öyle büyük yıldönümü kutlamaları yapmamışlardı ve geçen sene annesinin ellinci yaş günü de zarif bir şekilde geçiştirilmişti. Ne gösterişli mangal partileri, ne kalabalık kutlamalar.

Fakat şu an bunların önemi yoktu. Mühim olan bundan sonra ne yapacağıydı. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıp Sam'in Londra yalanını sürdürmesine göz mü yummalıydı? Hayır, bu tamamen yalan üzerine kurulu bir yaşam olurdu. Fakat Sam zaten böyle bir yaşam sürdürme niyetinde değil miydi? Bazen onunla, bazen de Candy'yle. Mutlak dürüstlük onun pek değer verdiği bir şey değildi. Sam, Nancy'nin bu konuda gevezelik edebileceğini nasıl düşünememişti? Dee ona her hafta sonu eve dönerken sekreteriyle aynı minibüste seyahat ettiğini söylemişti. Fakat Sam onun Nancy'yle doktorlar hakkında konuştuğunu bilmiyor, Nancy'nin, onu hiç tanımadığını düşündüğü birisine evlilik yıldönümü partisi gibi alakasız bir konudan söz edeceğini tahmin etmiyordu. Onu evden arayıp yüzleşse miydi? Bu neye yarardı ki? Hiçbir şeye.

Sakin olmaya çalışacak ve sabahı bekleyecekti. Boyun ve omuz tutulmasına iyi gelen hareket neydi? Hatırladıklarını yapmaya çalıştı, ama bir işe yaramadığı gibi ağrısı daha da arttı.

Bir saat sonra artık uykusuzluğun ne demek olduğunu biliyordu. İnsanların uyuyamadıklarında neden ışığı açıp kitap okumadıklarını asla anlamamıştı.

Aradan bir saat daha geçti; bir doktor kızı ve doktor sevgilisi olarak elinin altında bir tane bile uyku hapının bulunmamasına acı acı güldü. Bir süre sonra ağlamaya başlayıp en sonunda sızdı. Saat sekize yirmi kala annesi kahveyi koymak için gıcırdayan merdivenlerden aşağı indi.

Saat biri biraz geçe uyandığında, annesi yatağının yanında duruyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Miden düzeldi mi?"

Dee midesinin kötü olduğunu söylediğini unutmuştu.

"Sanırım düzeldi" dedi şaşkınlıkla.

"Yeterince düzeldiysen, bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Fergal tekrar aradı." Annesi susup umutla bekledi.

"Düğün iptal mi oldu?" diye sordu Dee, gözlerini ovuşturarak.

"Hayır, şapşal, bu akşam saat altı gibi bize gelecekler. Beni şehre götürür müsün? Bir şeyler almak istiyorum." "Şehir" otuz kilometre uzaktaki büyük şehir anlamına geliyordu. "Çarşı" ise Rathdoon anlamına.

"Orada ne yapacağız?"

"Burada doğru düzgün ve değişik hiçbir şey yok."

"Anne, Tanrı aşkına, gelen alt tarafı Fergal! Fergal için ne diye *güzel* ve *farklı* bir şey bakacağız ki?"

"Fakat Kate de geliyor."

"Ama onlar bir yıldır beraber yaşıyorlar. Aklını mı kaçırdın, güzel ve farklı bir şeye ne gerek var ki? Kennedy'lere gidip biraz jambon veya kuzu ya da normalde ne yiyeceksek ondan alsak olmaz mı?"

"Tamam canım, beni götürmek istemiyorsan öyle söylemen yeterli. Eminim baban beni iki dakikada oraya götürür." Annesi alınmıştı.

"İki dakika değil anne, otuz kilometreden bahsettiğimizi sen de biliyorsun, üstelik yol da kötü. Ayrıca bugün cumartesi, orası ana baba günüdür, hayatta park yeri bulamayız, üç saatte ancak hallederiz işimizi."

"Neyse, *siz* bu konuyu dert etmeyin Hanımefendi, o kadar çok *işiniz* var ki öğlene kadar *uyuyorsunuz*. Sizi anlıyorum, çok zor bir *hayatınız* var. Babanız, haftada ancak bir kerecik oynayabildiği golften bugünlük vazgeçip beni götürür nasılsa."

Dee yataktan çıkıp sabahlığını giydi.

"Bir duş alıp seni götüreceğim, ama dikkat et başına iş alıyorsun. Haftaya da benim için güzel ve gereksiz bir şey almaya gideceksin oraya."

"Eve sen de bir nişanlı getir, memnuniyetle gideyim" dedi annesi. "Bu arada, sen pijama ya da gecelik giymez misin? Yatakta hiçbir şey giymemek biraz tuhaf değil mi?"

"Çok tuhaf bir şey anne, birileri öğrense herhalde hapse girerim."

Annesi, "İnsanın kızının böyle çok bilmiş olması kadar güzel bir şey olamaz" diyerek alışveriş listesini hazırlamak üzere mutlulukla aşağıya indi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Burke yeni bir masa örtüsü ile ona uygun altı adet peçete aldı. Annesinin rezil olmamak için, bir sonraki dükkâna gelmemesini her talep edişinde, Dee umutsuzlukla gözlerini döndürüyordu. Polis olmak için başvurduklarında görevlerinin bu olacağını hayal bile etmeyen can sıkıcı polisler tarafından, üç kez park ettiği yerden kovulmuştu. Üç yaşındaki oğlunun bacaklarına vurarak ağlatan bir kadını, kocasının, fazla ileri gittiğini belirterek sert bir tavırla itmesini izlediğinde, işte evlilik, diye geçirdi aklından. Aile hayatı. Marslılar bizi izliyorsa sürüler halinde bu amaca doğru koştuğumuz için aklımızı kaçırmış olduğumuzu düşünüyorlardır. Tek istediğimiz bu, hem de her yerde: Okuduğumuz romantik kitaplarda, televizyonda izlediğimiz dizilerde, tanıdığımız herkes için. Kimse herhangi bir ders almış gibi görünmüyor.

Tam yeni bir polis arabaya doğru yaklaşıyordu ki, annesi elindeki paketlerin ağırlığı altında ezilmiş vaziyette dükkândan çıktı; Dee annesini ve paketleri tek bir hareketle arabanın içine çekti.

"Git gide kabalaşıp terbiyesizleşiyorsun, Dee" dedi annesi kızgın bir ifadeyle.

"Hep çıplak yatmam yüzünden" dedi Dee, polise bir gülücük yollayarak. "Sebebinin bu olduğuna eminim."

Eve dönüş yolunda Dee'nin zihninde aniden bir şimşek çaktı. Şu aptal Nancy hafta sonlarını karıştırmıştı. Olan buydu işte. Sam ona *gelecek* hafta sonunu ailesiyle geçirmek zorunda olacağını söylememiş miydi? Zaten Nancy Morris'e güven olur muydu hiç? Dee az kaldı delirecekti, bu annesine yaptığı bir şaka falan değildi. İşin doğrusu buydu işte; Nancy randevuları titizlikle defterine geçirip hayat pahalılığından şikâyet ederken kendisine söylenenleri doğru düzgün dinlememişti.

Müthiş rahatlamıştı. Adeta finallerden veya ehliyet sınavından geçmeyi başarmış gibi hissediyordu kendini. Veyahut günah çıkarmış gibi –uzun süredir kiliseye gitmemişti.

Mutlulukla gülünce annesi ona endişeyle baktı.

"Aklıma ehliyet sınavına girdiğim gün geldi de" diye söze başladı.

"Açıkçası, sınava şu an tekrar girmen gerekse geçebileceğinden pek emin değilim" dedi annesi. "Yoldaki çukurların hepsine son hızla girdin, babanın arabasının böyle kullanılmasından pek hoşlanacağını zannetmiyorum."

"Yok, ben sınavı yapan adam 'Geçtiniz' dediğinde hissettiğim o

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

harika duyguyu hatırladım. Sana araba kullanmayı öğretmemi ister misin, anne? Ciddiyim."

"Hayır, istemem, üstelik bir daha senin kullandığın bir arabaya bineceğimi zannetmiyorum. Yola bakar mısın lütfen, Dee!"

"Teklif benden. Cumartesileri bir saat, pazarları bir saat. Eminim, bizi Fergal'in düğününe sen götürürsün."

Kafası rahatlamıştı ve mutluydu. Tom'un tabiriyle "Bayan Mouse" şu an karşısına çıksa makineli tüfekle tarardı onu.

Fergal ile Kate geldiklerinde Dee'ye biraz gergin göründüler. Ya çok fazla konuşuyor ya da tamamen sessizliğe gömülüyorlardı. Sıkıcı uzunlukta bir konuşma yaparak, son birkaç ay içinde nasıl olgunlaştıklarını ve birbirleriyle eşzamanlı olarak nasıl sorumsuzluklarının bilincine vardıklarını anlattılar. Evlenme kararlarını daha fazla ertelemeden herkese açıklamak istemişlerdi. Hiçbir zaman evlenmeseler de itiraz etmeyecekmiş gibi görünen Doktor Burke, başını sallayıp onaylar gibi bir ses çıkardı. Fergal'in annesi derin bir nefes aldıktan sonra, tek tek her kelimenin üzerine basarak, onlara John'un beş yıl önceki düğününün her detayını –gelinin dört aylık hamile olması hariç– hatırlattı. Dee kısa bir süreliğine onlardan koparak Londra'da olan Sam'i düşündü. Cumartesi günü öğleden sonra bildiri sunumları olacağını, ama resmi akşam yemeğine katılmayacağını söylemişti. Birlikte bir İngiliz gazetesine bakmış ve Sam'in gidebileceği oyunları ve gösterileri işaretlemişlerdi. Acaba Londra'da da hava buradaki kadar hoş muydu? Dee birden karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Sam Nancy'den mangal partisi nedeniyle hafta sonu havanın güzel olması için dua etmesini istemişti. *Bu* hafta sonu.

Annesinin Kate'le Fergal'i etkilemek için büyük bir özenle kahveli kremayla doldurduğu bezelerden yiyemedi. Sonra, Celia Ryan'a vermesi gereken bir şey olduğunu hatırladığını söyleyip beş dakikalığına aşağıdaki pub'a gitmek için izin istedi.

"Daha sonra versen olmaz mı?" diye sordu annesi.

"Hayır, hemen istiyor." Dee ayağa kalkmıştı bile.

"Ben de seninle gelip bir bira içsem?" diyen Fergal'i tersledi. "Hiç öyle şey olur mu? Annem sizin için o kadar güzel yemekler yapmışken? Olmaz, hem ben beş dakikaya kalmaz dönerim."

"Celia gecenin bu saatinde ne istiyor ki?" diye sordu babası yumuşak bir sesle. "Şu anda canını dişine takmış, bira servisi yaparak zavallı annesine yardım ediyordur."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Görüşürüz" diye seslendi Dee. Çantasını almak üzere odasına koşup sokağa fırladı.

"Telefon için bana bir pound bozar mısın, Celia?" diye sordu.

"Sen ne yağlı müşterisin, senin gibi birkaç kişi daha olsa burasını müzikhole çevirip kabare gösterisi düzenleyebilirdik" diye karşılık verdi Celia, gülerek.

"Git başımdan, Celia. Biraz sonra bir brandy içeceğim, ama önce Dublin'e bir telefon etmem gerekiyor."

Celia'nın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Ev telefonunun arızalı olup olmadığını da sormadı, sadece parayı verdi.

"O telefondan beni geri aramaları mümkün mü?"

"Evet, sana numarayı veririm fakat başkasına değil. Kimseye söyleme sakın."

"Harikasın" dedi Dee.

"Barry'lerin evi" dedi telefondaki Kanada aksanlı ses. Dee sesin sahibini bir kez, o rugby maçı öncesindeki kokteylde görmüştü. Aradan sadece bir buçuk yıl geçmişti, ama Dee'ye bir ömür gibi geliyordu.

"Sam Barry'yle görüşebilir miyim, lütfen?"

"Şey, şu anda müsait değil. Kim arıyor acaba?"

"Bayan Morris, sekreteri."

"Ah Bayan Morris, sesinizi alamadım. Kusura bakmayın. Sam mangalı yakıyor da, çok kritik bir an." Hafif bir gülme sesi duyuldu. "Ateş bir yandı mı gerisi kolay. Sizi biraz sonra arayabilir mi, konu önemli galiba?"

"Evet, korkarım önemli, Bayan Barry." Dee'nin sesi özür diler gibiydi. "Çok kısa bir mesaj, fakat kendisine iletmem gerekiyor. Bir dakika bile sürmez."

"Sam, sizin değişen dünyada bir istikrar abidesi olduğunuzu söyler her zaman. Sizi arattıracağım, olur mu?"

"Yarım saat içinde, mümkünse..." Dee Celia'nın verdiği numarayı söyledi.

"Rathdoon, ne güzel bir isim!" Bayan Barry istikrar abidesine iyi davranmaya kararlıydı. Ya da kutlama nedeniyle o kadar mutluydu ki tüm dünyayla barışıktı. Dee bunun cevabını öğrenmek için beklemedi.

"Evet, çok güzeldir. Hoşça kalın Bayan Barry." Ahizeyi yerine koyarken titriyordu. Barın önündeki bir iskemleye oturdu. Celia ona büyük bir brandy hazırlayıp küçük parası aldı. Dee buna kar-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

şı çıktığını belirten bir hareket yaptı.

"Saçmalama, sen de bana sürekli içki ısmarlıyorsun."

"Teşekkürler." Dee kadehi iki eliyle tuttu. Celia titrediğini fark etmiş olmalıydı.

"Sizin Fergal'in nişanlandığını söylediler" dedi Celia.

"Tanrım, ne çabuk yayılmış." Dee sırıttı.

"Haber bayatladı bile, dün akşam minibüsten indikten sonra duydum."

"Ben de öyle: Aileler pek mutlu."

"Düğün için para harcamaları gerekmiyor" diyerek güldü Celia.

"Celia, keser misin lütfen, Nancy Morris gibi konuşuyorsun."

Telefon çaldı. Celia hiçbir şey demeden Dee'nin içkisini tazeledi. Dee telefon kulübesine girdi.

"Alo" dedi.

"Telefonunuz var" dedi santraldeki ses.

"Bayan Morris?" dedi Sam.

"Hayır, Bayan Burke" dedi Dee.

"Ne?"

"Ben Dee Burke, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sam'in kafası karışmıştı. "Özür dilerim, bu numaradan Bayan Morris'i aramam söylendi de..."

"Hayır, öyle değil, mangalınızı yaktıktan sonra metresiniz Dee Burke'ü aramanız söylendi. Karınıza ilettiğim mesaj buydu."

"DEE, DEE." Sam korkmuştu. Sesinden anlaşılıyordu bu.

"A, bu konuda çok iyi davrandı, çantasından bir kalem çıkardı ve numarayı yazdı. Rathdoon'un çok güzel bir isim olduğunu söyledi."

"Dee, ne yapıyorsun?" Sam fısıldar gibi konuşmuştu.

"Hafta sonu için eve geldim, aynen sana söylediğim gibi. Asıl sorulması gereken SENİN ne yaptığın. Konferansın iptal mi oldu? Şöyle bir düşünelim, havaalanından dört buçukta ayrılmış olman gerekiyor. Tüh, konferansın iptal olduğunu Londra Havaalanı'nda mı öğrendin, yoksa şehir merkezine kadar gitmen mi gerekti?"

"Dee, sana neler olduğunu açıklayabilirim, ama burada ve şimdi değil; Candy'ye tam olarak ne söyledin?"

"A, pek fazla bir şey söylemedim, fakat o Rathdoon'un güzel bir isim olduğunu gerçekten söyledi, sor istersen."

"Umarım ona... ama neden?"

"Çünkü bence her şey çok karışık, tüm bu yalanlar, söylenen ve doğru olmadığı herkes tarafından bilinen şeyler. Hem de herkes. İkiyüzlülükten vazgeçmenin daha kolay olduğunu düşündüm."

"Fakat..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani demek istiyorum ki, Candy biliyor, pazartesi gecesini benimle geçireceğini biliyor, bu konuda ona yalan söylemen gerekmiyor. Ve ben de senin Candy'yle harika bir onuncu yıldönümü kutlaması yaptığınızı, Bay Charles'ın, Bay White'ın ve tüm arkadaşlarının orada olup mangalı yakışını seyrettiğini biliyorum. Candy anlattı bana bunların hepsini, artık ikiyüzlülüğe gerek yok: Şu andan itibaren her şey daha kolay olacak."

"Bunu yapmış olamazsın, Dee. Candy'ye tüm bunları söylemiş olamazsın."

Dee'nin sesi sertleşmişti. Hem de çok. "Bunu kendin anlayacaksın."

"Fakat o Bayan Morris'le konuştuğunu söyledi."

"Öyle söylemesini ben istedim." Dee'nin sesi küçük bir çocuğa bir şey anlatır gibi çıkıyordu. "Konuklarınızın öyle zannetmesi daha uygun, başkalarına ne anlatırsın bilemem, ama biz bu konuyu pazartesi gecesi konuşacağız, öyle değil mi?"

"Dee, lütfen kapatma, açıklaman lazım."

"Açıkladım."

"Seni tekrar arayacağım."

"İstediğin kadar ara, burası bir bar."

"Şimdi nereye gideceksin?"

"Köşede gerçek Bayan Morris oturuyor. Ona bir cin-portakal ısmarlayıp bizimle ilgili her şeyi anlatacağım. Bundan sonra seni işten aramak benim için daha kolay olacak böylece; eskiden arayamıyordum, çünkü beni tanıyordu, ama artık gizlilik kalktığına göre..."

"Nasıl yani?"

"Candy'yle konuştuk ya."

"Çok adisin, Candy'ye hiçbir şey anlatmadın, benimle oyun oynuyorsun, pis bir oyun."

"Şşşt, şşşt, duymasınlar seni."

"Yarın nerede olacaksın?"

"Seninle pazartesi gecesi buluşacağız, daha önce kararlaştırdığımız gibi: İstediğin saatte gel, istersen işten hemen sonra gel, nasılsa artık gizliliğe gerek yok."

"Yalvarırım Candy'ye ne anlattığını söyle."

"Hayır, bunu Candy'ye SEN sormak zorundasın."

"Ama bir şey söylemediysen, bu sefer de..."

"O zaman kendini ele vermiş olacaksın."

"Dee."

"Pazartesi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pazartesi sana gelmeyeceğim. Şantajına boyun eğmeyeceğim."

"Canın nasıl isterse. İşim çıkmazsa evde olacağım." Dee telefonu kapattı.

"Telefon tekrar çalarsa, beni bu akşam hiç görmediğini, benden haberin olmadığını söyler misin, Celia?"

"Tabii."

Dee eve döndü. Fergal, günün birinde herkes için artık oyun oynayamayacağı, bazı şeylerle yüzleşmek zorunda olduğu bir zamanın geldiğini anlatıyordu.

"İsa, Meryem ve Yusuf adına, sen filozof olmalıymışsın Fergal" dedi Dee hayranlıkla.

"Celia Ryan'la içki mi içtin sen?"

"İki büyük brandy içtim, sevgili anneciğim."

"Ne kadar tuttu?" Yuva kurmak üzere para biriktiren Fergal, eğlence için ne kadar para harcandığını merak etmişti.

"Bilmiyorum, sadece bir tane küçük brandy parası ödediğimi hatırlıyorum." Birden gözleri yaşlarla doldu.

"Dee, gel, şu düğün planları işini diğerlerine bırakalım da seninle biraz dolaşmaya çıkalım, ne dersin?" Dr. Burke bastonunu eline almıştı bile.

Sessizce yürüdüler. Patates tava satan büfenin önünden ve köprüden geçip yolun çatallandığı noktaya geldiler. Konuşmaya ancak dönüş yolunda başladılar.

"Toparlanırım baba, sen merak etme" dedi Dee.

"Bundan şüphem yok, sen günün birinde avukat olup mahkemede herkesi korkudan titretecek harika bir koca kızsın, öyle değil mi?"

"Bilmem."

"Tabii ki öylesin ve diğer sorunun kendiliğinden çözülecek."

"Biliyor muydun?" Dee gerçekten şaşırmıştı.

"Burası İrlanda, kızım. Ben doktorum, o doktor, yani bir tür doktor –doktorlar bu seviyeye gelince bilemezsin."

"Nasıl öğrendin?"

"Sizi görmüşler ve benim bilmem gerektiğini düşünmüşler. Uzun zaman oldu ama."

"Bitti."

"Belki bir süreliğine..."

"Hayır, bitti. Bu gece."

"Neden böyle birden?"

"O bir yalancıdan başka bir şey değil de ondan; hem karısına

hem bana yalan söylüyor. İnsanlar bunu neden yapar ki?"

"Çünkü kendilerini 'kaybeden' olarak görürler ve her şeyden biraz isterler, ama toplum buna izin vermez, bu yüzden yalan söylemek zorunda kalırız. Ve işin eğlenceli tarafı, başlangıçta böyle heyecanlı olmasını sağlayan da bu gizliliktir."

"Sen bunun nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Aynı yollardan ben de geçtim."

"BABA. Olamaz, sen de mi? İnanmıyorum."

"Yıllar oldu. Sen daha miniciktin."

"Annem biliyor muydu?"

"Sanmıyorum. Umarım bilmiyordu. Asla tek kelime etmedi."

"Peki, kıza ne oldu?"

"A, gayet iyi; bir süre benden nefret etti, işin en kötü yanı buydu. Bir parça anlayışlı olsaydı... sadece biraz."

"Niye öyle olması gerekiyordu ki?" Dee öfkelenmişti.

"Niye mi, çünkü genç ve tatlıydı, tıpkı senin gibi, önünde koca bir hayat vardı, ben yolumu seçmiştim, hayatım iyiydi, fakat biraz... tekdüzeydi."

"Elini dostça sıkıp 'Dert etme Johny Burke, benim için hoş bir anı olarak kalacaksın' demeliydi, değil mi?" dedi Dee, acı bir sesle.

"Onun gibi bir şey" diye karşılık verdi babası, gülerek.

"Belki de öyle yapmalıydı." Dee babasının koluna girdi. "Çünkü sen Sam Barry'den çok daha iyi bir adamsın. Bence o biraz kıvrandırılmayı hak ediyor."

"İyi, kıvrandır öyleyse" dedi babası gülümseyerek. "Şimdiye kadar hiç sözümü dinlemedin, bundan sonra ne diye dinleyesin ki."

Dee odasında oturmuş, aşağı, kasabaya bakıyordu. Patates tava satan büfenin yanındaki duvarda Nancy Morris'i gördüğünü sandı, fakat yanıldığına karar verdi. Nancy... bir porsiyon patates tava için para harcayacaktı... olacak iş değildi bu.

Mikey

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Mikey, bankada çalışan kızlar gibi tatlısını bulmanın mümkün olmadığını söylerdi hep. Erkek çalışanlar da harika tiplerdi, ama onlar çoğu zaman işleriyle meşgul olup sohbete vakit ayırmıyorlardı. Ve henüz otuzuna gelmeden üst düzey yöneticiliğe yükseleceği belli olan züppelerden biri, Mikey'ye, kadın çalışanların onun espri anlayışından rahatsız olduklarını, dolayısıyla şakalarına biraz dikkat ederse memnun olacaklarını belirtmişti. Mikey çok utanıp bozulmuş, bütün gün tek kelime etmemişti. O kadar sessizdi ki, dünya tatlısı, altın kalpli Anna Kelly, iyi olup olmadığını sormuştu. Mikey o genç züppenin kendisine söylediklerini anlatınca da, bankaların ciddi ve ağır yerler olduğunu, o züppenin belki de bir açıdan haklı olduğunu belirtmişti: Arkadaşlar arasında bu espriler sorun değildi, fakat böyle ciddi bir bankada... insanların gülmesi uygunsuz kaçardı.

Durumu kabullenen Mikey, bir daha asla banka duvarları arasında espri yapmadı. İş arkadaşlarıyla sokakta karşılaşırsa, başka; o zaman istediği gibi espri yapabiliyordu, ne de olsa tarafsız bölgedeydiler. Kızlara Rathoon'daki ailesinden bahsediyordu; aslında Billy ve Mary'nin ailesiydi bu: Kızıl saçlı, çilli ikizler, iki yandan örülü saçlarıyla Gretta ve gülücükleri ta yüz metre öteden duyulan, boğum boğum bebecik. Mikey Anna Kelly'ye, yazın hava geç kardığı için bir türlü uyumayan ikizlerin pencerenin önünde oturup Mikey Amcalarının Leylak Rengi Minibüs'ten inmesini beklediklerini anlatıyordu. Pul ve rozet koleksiyonu yapıyorlardı, her tür rozet. Ve Mikey hafta sonları eve eli boş gitmemek için bankadakilerin yarısını rozet ve sair nesneler bulmakla görevlendirmişti.

Mikey bankadaki güvenlik görevlileri arasında taşradan gelen tek kişiydi. Diğerlerinin hepsi Dublin'liydi: Arada bir, bu işe nasıl

girdiğine dair resmi bir araştırma yapmak gerektiğini söyleyerek onunla dalga geçerlerdi. Ama hepsi iyi çocuklardı ve kapıda nöbet tutarken, o koca para kutularını tekerlekli arabalarla gereken yere ya da kasaya götürürken sürekli sohbet ederlerdi. Yakın çevreye mektup ve evrak dağıtım işini de yapıyorlardı. Müşterilerin pek çoğunu ismen tanıyorlardı. Noel'de harika hediyeler alıyorlardı.

Leylak Rengi Minibüs tam da Mikey'nin buna ihtiyacı doğduğu bir sırada ortaya çıkmıştı. Babası bunamaya başlamıştı ve bakım işinin tamamını zavallı Billy ile Mary'nin üstlenmesi çok ağır bir sorumluluktu. Tom Fitzgerald ve onu kapıya dek getiren küçük minibüsü olmasaydı, Mikey için eve dönüş çok uzun ve zahmetli bir iş olacaktı. Cuma akşamları tıklım tıklım dolu olan ve muhtemelen oturacak yer bulunmayan trene binmek zorunda kalacaktı. Trenden sonra da kalan otuz kilometre için başka bir araç ayarlaması gerekecekti. Yolculuk tüm gece sürecek, eve yorgunluktan bitap vaziyette dönecekti.

Yaşlı babası onu görünce bazen seviniyor, bazen de kim olduğunu çıkaramadığı belli oluyordu. Hafta sonları babasının bakımını Mikey üstleniyordu. Onu yediriyor, saçını başını tarıyor, çok sevdiği askeri marşlar kasetini dinletiyor, kirli çamaşırlarını evin arkasında kocaman kovalarda dezenfektanlı suya basıyordu. Billy'nin adeta bir azize olan karısı Mary, çamaşırları bebek bezi olarak kabul edince onları yıkamanın pek sorun olmadığını söylüyordu. Bir süre dezenfektanlı suda beklettiği çamaşırların suyunu döküp gene bir süre duru suda bekletiyor, ardından o suyu da boşaltıp hepsini yıkıyordu. Evlerinin arkasında böyle bir yer, bir musluk ve gider olduğu için çok şanslıydılar. Mesela, apartman dairesinde yaşıyor olsalar bu iş çok zor olurdu.

Haftada iki kez hemşire geliyordu. O da işini çok iyi yapıyordu. Bir defasında Mikey'ye *her* hafta sonu eve gelmesine gerek olmadığını, bunun çok fazla olduğunu bile söylemişti. Fakat Mikey bütün işi Billy ile Mary'ye bırakmanın haksızlık olacağını belirtmişti. "Ama ev onlara kalacak, sana ne kalacak?" demişti hemşire. Mikey o işin bununla alakası olmadığını söylemişti. Ayrıca insanın yuvasına dönmesi harika bir şey değil miydi?

İkizler o geldiğinde evde hiç kavga olmadığını söylemişler, bu da Mikey'yi şaşırmıştı.

"Bu evde niye kavga olsun ki?" diye sormuştu Mikey.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

İkizler omuz silkmişlerdi. Phil ve Paddy fitneci durumuna düşmekten çekiniyorlardı.

"Zavallı yaşlı dedenizle kavga edemezsiniz tabii, o saçınızın kılına bile dokunmaz."

İkizler ona hak vermişler ve konu kapanmıştı.

İkizler Mikey'nin onlarla olmasından çok memnundular. Amcalarının onlara anlatacağı bir sürü fıkrası oluyordu her zaman. Tabii ki zararsız ve herkese anlatılabilecek cinsten fıkralar. Gretta bunları unutmayıp sınıfta anlatabilmek için bazen bir yere not ediyordu. Mikey bir kez anlattığını bir daha anlatmazdı; çocuklar onun bir televizyon programına çıkıp stüdyodaki seyircilerin önünde peş peşe fıkralar anlatmasını önermişlerdi. Bu fikir Mikey'nin hoşuna gitmişti. Bir zamanlar bankanın eğlence gecesi için ona teklifte bulunacaklarını ummuştu, ama kimseden böyle bir teklif gelmemişti. Bunu, güzel Anna Kelly'ye fısıldadığında, kız, davet edilmek için sendika üyesi olmak gerektiğini ve sadece İrlanda Banka Çalışanları Sendikası üyelerinin sahneye çıkabildiklerini duyduğunu söylemişti. Mikey bunu öğrenince rahatlamıştı, aksi takdirde önemsenmediği duygusuna kapılacaktı.

Leylak Rengi Minibüs'e ilk bindiği gün bazı şüpheleri vardı. Tom Fitzgerald yolcularından, kendisine kesinlikle ortalıkta para vermemelerini istemişti, çünkü yaptığı iş ne de olsa korsan bir faaliyetti. Gerçi Leylak Rengi Minibüs'ün yolcu taşıma ruhsatı ve trafik sigortası falan vardı, ama başına iş açmasına gerek yoktu. Parayı sakin bir yerde, Rathdoon'a vardıklarında vermelerini tercih ediyordu. Hiçbiri buna bir anlam verememiş, ama isteneni yapmayı kabul etti. Mikey, Dr. Burke'ün kızı ile Bay Green'in oğlu Rupert gibi insanların nasıl olup da onunla birlikte seyahat ettiklerine hayret ediyordu; bunamaya başlamadan önce Ryan'ın barının açılmasını beklemekten başka bir iş yapmayan zavallı Joey Burns'ün bir bankada güvenlik görevlisi olan oğlu Mikey Burns'le. Fakat Dee ve Rupert çok harika insanlardı; zerre kadar ukala değildiler. Bayan Hickey de çok hanımefendi biriydi ve her zaman onu gördüğüne memnun olmuş gibi görünüyordu. Nancy Morris okulda nasıl idiyse hâlâ öyleydi: Utangaç ve tedirgin. Hiçbir şey onun bu halini değiştiremezdi, bu gidişle evde kalacaktı. Celia Ryan ise başka bir cinsti. Şimdiye dek neden evlenmediği bir muammaydı. Aklı hep çok uzaklardaymış izlenimi veriyordu, halbuki mükemmel bir hemşireydi. Bir ara Celia'nın servisinde yatmış olan bir tanıdığı, onu öve öve bitirememişti. Celia hastanede bir efsaneydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mikey ilk seferlerdeki tedirginliğini üzerinden attıktan sonra, eve dönüş yolculuğundan zevk almaya başlamıştı. Yol arkadaşlarına bir iki fıkra anlatıyordu; ama onlar Gretta, Phil ve Paddy gibi coşkulu izleyiciler değildi, sadece biraz gülümsemekle yetiniyorlardı, zaten maksat onları bir parça neşelendirmek değil miydi?

Mikey bazen Celia'nın yanında oturuyordu, yol boyunca ona bankacılık dünyasından bahsediyordu. Yeni makineleri, teftiş günlerini, turistlerin insanı nasıl deli ettiğini, yazın İspanyol ve Fransız öğrencilerin topu topu 1 pound değerinde döviz bozdurmak için iki kilometrelik kuyruklar oluşturduğunu anlatıyordu. Celia hastane hakkında pek konuşmuyordu, ama Mikey'ye sık sık babasıyla ilgili yararlı tavsiyelerde bulunuyor ve diğerlerinin, alt bezinden ve cırt cırtlı giysilerden bahsettiğini duymaması için sesini alçaltıyordu.

Fakat bu akşam yanında oturan şu genç Kennedy'ydi. Bu çocukta gerçekten gitmeyen bir şey vardı. Erkek kardeşleri Bart ile Eddie dünyanın en şeker çocuklarıydı, fakat Kev her şeye hortlak görmüş gibi tepki veriyordu. Ona bir nezaket cümlesi söylenmesi bile korkudan yerinden sıçramasına yetiyordu. İyi bir fıkra anlatıldığında espriyi anlamıyordu. Mikey barda gösteri yapabilmesi için ona bir iki numara öğretmeyi düşündü. Fakat çocuk ona boş gözlerle baktı ve hiçbir şey anlamadı. Mikey sonunda pes edince de, çitlerin arkasından cinler fırlayıp peşinden minibüse bineceklermiş gibi bir ifadeyle camdan dışarıya bakmaya başladı.

Mikey'nin kafası önüne düşüyordu. Minibüste uyumak kolaydı. Arkasında oturan iki kız çoktan uyumuştu ve muhtemelen rüyalarında yakışıklı tipler görüyorlardı. Mikey ise rüyasında babasının gene sağlıklı ve güçlü olduğunu, Rathdoon'da ithalat-ihracat yapan bir şirket kurduğunu, kendisinin de bu şirketin yöneticisi olarak Phil, Paddy ve Gretta'ya yaz tatillerinde müşterilere mektup dağıtmak gibi harika işler verdiğini gördü. Rüyasında sık sık çocukları görürdü, fakat kendini evli olarak gördüğü vaki değildi. Mikey Burns evlilik trenini kaçırmıştı. Birilerine bakınma çağı geldiğinde çekingen ve salakça davranmıştı; şimdi ise kırk beşinde, yarışı çoktan terk etmişti. Danslara gidip barlarda iki laf ettiği kadınlarla takılmanın, sonra da pek samimi olmuş gibi yapıp kendini küçük düşürmenin âlemi yoktu.

Nehri geçip ülkenin batısına vardıklarında, bir bardak birayla boğazlarını ıslatıp ihtiyaç gidermek için on dakika mola verdiler. Celia sessizce yaklaşıp Mikey'nin eline bir zarf tutuşturdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sürekli yatmaktan oluşan yaralar için: Her şey burada yazılı, onu mümkün olduğu kadar çok hareket ettirin."

"Celia, inanılmaz iyisin, borcum nedir?"

"Mikey, deli misin? Benim bunun için para ödediğimi mi zannediyorsun? Dublin Sağlık Müdürlüğü'nün küçük bir hediyesi olarak kabul et." İkisi de güldü. Celia gerçekten çok iyi bir kızdı.

Genç ve yakışıklıyken böyle harika bir kız bulabilmiş olsaydı keşke. Artık maaşı düzgün bir işi vardı, her kadına bir yuva sunabilirdi. Kendine ait bir evi olmamasının nedeni para değildi, sadece öyle bir hevesi yoktu. Bir ev satın alıp kendisi için dayayıp döşeyecek hali yoktu. Kiraladığı oda büyük ve rahattı, hiçbir eksiği de yoktu. Büyük bir televizyonu vardı, gezmeye gideceğinde üstü başı düzgün mü diye bakabilmek için dolabının kapağına bir boy aynası monte etmişti. Yatağının başucunda lamba, saat ve alarm işlevi de gören güzel bir radyosu vardı. İş arkadaşlarını ziyarete gittiğinde –Dublin'li iş arkadaşları onu sık sık evlerine davet ederlerdi– her zaman büyük bir kutu çikolata götürürdü, şöyle kurdeleli şık bir kutu. Başkaları üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı başarıyordu.

Ama gençken, zavallı Joe Burns ile başkalarına temizliğe giden annesinin oğlundan başka bir şey değildi. Fakat bu durum kardeşi Billy'yi hiçbir zaman yıldırmamıştı: Rathdoon sokaklarında her zaman kasabanın sahibiymişçesine, oradaki herkes kadar iyiymişçesine dolaşmıştı. Ve haklı çıkmamış mıydı? Bakın şimdi nerelere gelmişti. Bir sürü işle ilgileniyor, yanında beş kişi çalıştırıyordu. Kurulana kadar kimsenin ihtiyaç olduğunu düşünmediği şu "take away" dükkânlarından açmıştı bir tane. Cumartesi akşamları şehirdeki ailelerin yarısı Billy'nin kızarmış tavuk ve patateslerinden yiyordu; kızarmış balık ve hamburger de vardı. Ayrıca kutu gazoz satıyordu. Dükkân gece geç saatlere kadar açıktı, böylece Ryan'ın barından eve dönen kalabalığa da hizmet veriyordu. Billy dükkânın önüne kendi cebinden iki tane çöp bidonu koyarak herkesin takdirini de kazanmıştı.

Billy sigortacılık işi de yapıyordu. Öyle büyük bir şey değildi, ama sigorta yaptırmak isteyen herkese aracı oluyordu. İşlemleri oracıkta çarçabuk halledіveriyordu. Ayrıca asfaltlama işi yapan bir adamla bağlantısı vardı. Evinin önünü güzelleştirmek isteyen biri çıktığında, Billy sokağın diğer sakinlerini de aynı şeyi yapmaya ikna ediyordu. Sonuçta bu işi yapacak olan adam makinesiyle geliyor, yolun tamamını asfaltlıyor ve bu iş herkese daha ucuza mal olurdu. Anacaddenin büyük bölümü bu şekilde asfaltlanmış

ve eskiye göre çok güzel olmuştu. Billy saksı içinde bir ağaç bile koydurmuştu sokağa; bu ancak filmlerde görülen bir şeydi. Billy akıllıydı, anneleri öldükten sonra Mikey'nin yaptığı gibi kaçıp Dublin'e gitmemişti, hayallerinden bile geçirmeyi düşünemeyecekleri –en azından Mikey'nin düşünemeyeceği– bir kız olan Mary Moran'la evlenmek için burada kalmıştı.

Bu akşam eve varmak için sabırsızlanıyordu. İkizlere doğum günleri için bir bilgisayar oyunu satın almıştı. Daha önce denedikleri "Space Invaders"dan kat kat iyi bir oyundu ve her tür ekrana bağlanabiliyordu; oyunu hafta boyunca kendi evindeki televizyonda oynayıp durmuştu, dükkândaki satıcı daha küçük bir televizyonda da rahatlıkla oynanabileceğini söylemişti. İkizlerin doğum günü aslında pazartesi günüydü, bu yüzden hediyelerini pazar öğleden sonra verecekti. Odanın perdelerini kapatacak ve televizyonda beraber bir şey seyredeceklermiş gibi yapacaktı. Ve sonra sürpriz gelecekti. Gretta'nın kendini kötü hissetmemesi için, doğum günü olmadığı halde ona da kırmızı renkte şirin bir el çantası almıştı. Bebeği de unutmamış, bebek arabasında huysuzlandığında oyalanır diye sarı bir tavşan almıştı.

Mary cuma akşamları onu babasının yanına yaklaştırmıyordu. Onun için güzel bir akşam yemeği hazırlıyor, çok yoğun bir gün geçirip bir şey hazırlayamamışsa, Leylak Rengi Minibüs'ün yaklaştığını görür görmez koşa koşa yolun karşısına geçip kendi "take away" dükkânlarından balık ve patates tava almaya gidiyordu. Her seferinde, hafta sonları babasının bakımında onlara yardımcı olmaya geldiği için Mikey'ye çok çok teşekkür ediyor, çocuklarla ilgili komik şeyler ve hafta boyunca yaptıklarını anlatıyordu. Şimdi tatil sona ermiş, okullar yeniden açılmıştı. Bundan sonra herhalde Phil'in muzırlıklarını ve rahiplerden eve gelen uyarı mektuplarını anlatırdı.

Mikey minibüsten inen ikinci kişi oluyordu. İlk önce, golf kulübünün önünde Dr. Burke'ün kızını indiriyorlardı. Dee'nin anne ve babası her cuma akşamı orada oluyor, Dee de onlara katılıyordu. Yolun sonuna vardıklarında Mikey iniyor, Nancy Morris'in kocaman, ama kuş kadar hafif valizini portbagajdan indirip minibüsün içine koyuyordu, çünkü kendisinden sonra inme sırası Nancy ve Kev'e geliyordu. Kev'in yanında, koltuğunun altına sıkıştırdığı bir paketten başka bir şey olmuyordu.

Mikey onlara iyi olmalarını, iyi olamıyorlarsa akıllı olmalarını, yok akıllı olamıyorlarsa bir bebek arabası almalarını salık verdikten sonra, mutlu bir ifadeyle gülerek kapıyı arkasından kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne mutfakta ışık vardı, ne masada yemek. Mary ortalıkta görünmüyordu. Bırakılmış bir not da yoktu. Billy'nin evde olmaması şaşırtıcı değildi, genellikle ya dükkânda olurdu ya da Ryan'ın barında birileriyle iş bağlardı. Peki ya Mary?

Gidip diğer odalara baktı. Babası ağzı açık vaziyette uyuyordu. Tekerlekli sandalyesi yatağın yanında duruyordu. Oturağı sandalyenin üstündeydi. Bu çok iyimser bir beklentiyi yansıtıyordu, zira yaşlı adam oturağı asla zamanında alıp kullanmayı başaramıyordu.

Odada, daha güzel kokularla karışık bir dezenfektan kokusu vardı. Mary odanın her tarafına vazolarla demet demet çiçek yerleştirmişti. Çiçeklerin yaşlı adamı neşelendirdiğini düşündüğünü ve zaman zaman uzanıp çiçeklere dokunduğunu gördüğünü söylüyordu hep. Babası hafifçe horluyor ve bir gece lambası ile "İsa'nın kalbi" lambası yanıyordu.

Sessizce yukarı çıktı. İkizler ranzada yatıyorlardı; oyuncakları, giysileri ve kitapları darmadağınık duruyordu. Phil tortop olmuş, uyurken yumruklarını sıkmıştı; Paddy yan dönmüş, huzurla uyuyordu. Gretta'nın taranmış uzun saçlarıyla komik bir görüntüsü vardı. Onu hep saçları örülü görmüştü. Yeğeni rüya görüyormuş gibi gülümsüyordu. Zayıf, küçücük bir şeydi, sakar ve gösterişsiz. Ama gülümsemesi insanın kalbini eritiyordu, uyurken bile.

Billy ile Mary'nin yatak odalarının kapısı açıktı. İçeride kimse yoktu. Yuvarlak yüzlü, pamuk gibi yumuşacık bebek, yatağın yanındaki beşiğinde uyuyordu. Yatak beyaz dantelden çok güzel bir yatak örtüsüyle örtülüydü, duvarda Meryem Ana'yı çiçeklerin arasında gösteren, mavi bir lambanın aydınlattığı bir tablo asılıydı. Mary Mikey'ye, nişanlandıkları gün gittikleri bir şenlikte halka atma yarışmasını kazanan Billy'nin, ödül olarak, Mary çok beğendiği için bu resmi seçtiğini anlatmıştı.

Mikey küçük seyahat çantasını tertemiz ve derli toplu odasına koydu. Sanki Mikey çok üst düzey bir misafirmiş gibi, Mary her hafta yastığına pırıl pırıl temiz bir kılıf geçirirdi. Mikey bazen geçmişi, evin annesinin zamanındaki halini düşünürdü. O zamanlar böyle şeyler için ne imkânları ne de zamanları vardı.

Durum garipti, ama belki de Mary onun için balık ve patates tava almaya gitmişti sadece. Alt kata inip televizyonda haberlere baktı. Sonunda endişelenmeye başladı. Çocukları asla evde yalnız bırakmazlardı. Gerçi ev tamamen güvenliydi, ama gene de bunu yapmazlardı. Endişesi arttı. Evden çıkıp dükkâna doğru yürü-

dü ve şaşırarak Mary'nin servis yapmakta olduğunu gördü. Siparişlerini bekleyen dört kişi vardı ve tezgâhın arkasında sadece, orada çalışan kızlardan biri duruyordu. Mary ve kız siparişleri yetiştirme telaşı içindeydiler.

"Tanrım, Mikey, saat o kadar oldu mu?" Mary onu gördüğüne sevinmiş, ama telaşlanmıştı da.

"Ben de arkaya geçip size yardım edeyim mi?" Mikey'nin tecrübesi vardı, yazın çok yoğun oldukları zamanlarda birkaç cumartesi akşamı onlarla birlikte çalışmıştı. Ayrıca fiyat tabelası da duvarda asılıydı.

"Ah Mikey, eder misin?" Mary'nin sesi minnet doluydu.

Mikey ceketini asıp çekmecelerden birinden bir önlük çıkardı. Birkaç dakika içinde kalabalık azalmış, Mary rahat bir nefes almıştı. İlk önce yanlarında çalışan kıza döndü.

"Treasa, Ryan'ın yerine gidip bugün yarım kadro çalıştığımızı, bu yüzden erken kapatacağımızı söyler misin? Bir şey yemek isteyen varsa yarım saat içinde gelsin, yoksa hevesleri kursaklarında kalır."

"Bunları kime söyleyeyim?" Kızcağız biraz endişeli görünüyordu.

"İyi bir soru" dedi Mary. "Bunu zavallı Bayan Ryan'a söylemenin pek bir manası olmaz. Dur bir düşüneyim, kime söylesen... Barın arkasına geçmiş yardım eden biri varsa, mesela Bart Kennedy, ona söylersin."

"Celia bu hafta sonu eve geldi. Minibüsteydi, barın arkasına geçmiştir bile" dedi Mikey.

"Hah tamam, Celia'ya söyle o zaman."

Treasa içerinin sıcağından kurtulmanın sevinciyle dışarı fırladı.

"Millet nerede?" diye sordu Mikey, etrafına bakınarak.

"Uf, bir sürü şey oldu, eve dönünce anlatırım. Bir yarım saat daha dayan" dedi Mary.

Gelen tek tük müşteriye Mikey servis yaptı. Ve sonra, Mary'nin tahmin ettiği üzere Ryan'ın barından çıkan bir sürü insan dükkâna doluştu. Mary'ye dükkânın bardan önce kapanmasının kanunlara aykırı olduğunu söyleyerek, şaka yollu takıldılar. Mary de gülerek, eve bira dolu midelerinin suyunu emecek bir şey yemeden dönmelerine gönlü elvermediği için haber yollayarak sorumluluğunu yerine getirdiğini söyledi.

Mary kendisi için yiyecek bir şey istemedi, Mikey kendi yiyeceklerini seçip paketledi. Yağı döküp tezgâhları temizledikten, atılacak her şeyi ağzını telle bağladıkları siyah plastik torbalara attıktan sonra karşıya geçip eve döndüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mary bir tabağı sıcak suya tutup ısıttıktan sonra domates sosu, ekmek ve tereyağını çıkardı.

"Sana çay mı yapayım, yoksa başka bir şey mi içersin?"

İkisi de birer şişe Guinness açıp oturdular.

"Billy gitti. Dönmeyecek."

Mikey Mary'ye bakakaldı. Çatalı havada, ağzı açık kalakalmıştı.

"Bugün öğlen yemeğinden önce gitti, geri dönmeyecek. Hiçbir zaman."

"Yo, Mary. Bu imkânsız."

Mary içkisinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"İlk yudumu hep kötü gelir, ama sonrası çok güzeldir" dedi, hafifçe gülümseyerek.

Mikey yutkundu:

"Sadece biraz kavga etmişsinizdir, canım. İnsanlar kavga eder, sonra da barışırlar."

"Hayır, kavga etmedik, aramızda herhangi bir fikir ayrılığı bile olmadı."

Mikey ikizlerin, o geldiğinde evde kavga olmadığını söylediklerini hatırladı.

"Ama biraz kavga gürültü olur arada bir, sonra her şey düzelir. Gerçekten." Sesi yalvarır gibi çıkıyordu.

"Hayır, kavga etmedik. İyisi mi sana her şeyi baştan anlatayım. Yaz başında kavga ediyorduk, doğru. Çok hassaslaşmıştı. Sadece yüzüne bakman bile saldırganlaşmasına yetiyordu. Ama o benim de aynı şeyi yaptığımı söylüyordu. Çocuklar bile durumu fark etmişti."

"Peki, ne oldu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum. Yaz çok iyi geçti, biliyorsun, işler çok iyi gidiyordu. Gerçi genellikle yorgun oluyordu, ama artık o kadar gergin değildi; bebekle de sorunumuz yoktu, bilirsin ilk haftalar şeytan gibi olurlar. Uzun lafın kısası, her şey yolundaydı." Mary durdu ve Mikey'nin omzunun üstünden boşluğa baktı.

Mikey susuyordu.

"Balığınla patatesini yesene, Mikey. Hem yiyip hem dinleyebilirsin."

"Yok."

Mary Mikey'nin önünden tabağını aldı, iyice düşük ısıya getirdiği fırına koydu. "O zaman sonra yersin. Ne olduysa bugün oldu. Bir ara eve uğramasaydım hiçbir şey bilmiyor olacaktım, şu an bile. Gelecek hafta sonuna kadar hiçbir şey bilmeyecektim. Ve tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rathdoon benden önce biliyor olacaktı."

"Tanrı aşkına, neyi biliyor olacaktı?"

"Mikey, Eileen Walsh'la gitti. Hani, büfede çalışmak için fazla kaliteli olduğunu söylediğimiz şu kızla. Meğer dükkân sahibini ayartmak için uygun zaman kolluyormuş. Minik planı buymuş. İnanabiliyor musun?" Sesi sakindi, fakat gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Ama bu sadece geçici bir heves, öyle değil mi? Delilik. Yani nereye giderler, ne yaparlar? Seni, bebeği, tüm aileyi nasıl bırakır?"

"Ona âşık. Öyle işte: *Âşık*. Harika, değil mi? Bana asla *âşık* olmadı; beni seviyordu tabii, ama belli ki farklı bir şeymiş bu."

Mikey ayağa kalktı, ama ne yapacağını bilemediğinden tekrar yerine oturdu. Mary anlatmaya devam etti.

"Bugün kasabaya inecektim. Cumaları her zaman inen birileri olur, benim de dükkân için almam gereken şeyler vardı. Ama toptancılardan aldığımız şeylerden değil, ıvır zıvır işte, büyük kül tablaları, birkaç kutu parlak kırmızı boya –sardunyalara uysun diye doğramaları boyayacaktık, düşünebiliyor musun? Neyse konumuza dönelim: Bayan Casey'yi tanırsın, yeni ehliyet aldı; kasabaya onunla gidecektim. Tam yola çıkmıştık ki golf kulübünün arkasındaki yolda motor teklemeye ve kötü sesler çıkarmaya başladı.

"Aman ne harika, dedim kendime, alışveriş suya düştü. Ama Bayan Casey'nin günahı yoktu, o kadar iyi bir kadın ki. Ona bunun önemli olmadığını, alacaklarımı haftaya da alabileceğimi söyledim. Akşam Mikey geleceği için belki eve gider, elmalı tart yaparım dedim."

Mikey'nin boğazı düğümlendi.

"Ona bir yere kıpırdamamasını, yolu geri yürüyüp tamirci Brennan'lara uğrayacağımı ve yanına birini yollayacağımı da ekledim." Mary içkisinden bir yudum daha aldı.

"Harika bir gündü, yolda yürürken kır çiçekleri topladım. Eve döndüğümde Billy'yi önünde bir tomar kâğıtla masada otururken buldum. Sevinmiştim, aslında gün boyu dışarında olması gerekiyordu. Harika, dedim kendime, yıllardan sonra ilk defa baş başa bir öğlen yemeği yiyeceğiz. Sonra kâğıdın birinde 'Sevgili Mary' diye başlayan birkaç satır yazı olduğunu gördüm. Diğer kâğıtlarda da aynı şey vardı... Ve *hâlâ* bir terslik olduğunu anlamayıp 'Ne o, bu yaşta bana hâlâ aşk mektubu mu yazıyorsun?' diye bir de espri yaptım. Ne yapayım, hesapta yokken eve döndüğünü ve bana bunu bildiren bir not yazmakta olduğunu sandım."

"Of, Mary, korkunç bir şey bu" dedi Mikey, anlatılanın gerçek olduğunun bilincine vararak.

"Asıl korkuncu ondan sonra geldi: Ağlamaya başladı, çocuk gibi ağlamaya başladı. Az kaldı düşüp bayılıyordum: Billy Burns ağlıyordu. Sarılmak için ona doğru koştum, ama beni itti. Diş çıkarmakta olan bir bebek gibi ağlıyordu. Ona sessiz olmasını, yoksa babasının duyacağını söyledim. Bebeği komşuya bırakmıştım, baban kestiriyor olmalıydı, Billy'yi duysa korkudan aklı çıkardı, tıpkı benim aklımın çıktığı gibi." Mary bir an durdu.

"Sonra Eileen'den bahsetti, hamile olduğunu falan anlattı."

Sessizlik olmuştu, arka odadan yaşlı adamın horultusu ve saatin tik takları duyuluyordu.

"Ve yüzüme bakamayacağı için bana bir mektup bırakmaya karar verdiğini söyledi. Ben de hemen gitmesi gerekmediğini, kalmasını ve ne yapacağımızı konuşmamızı teklif ettim. Fakat o, fazla bile konuştuğumuzu, gideceğini söyledi." Mikey çaresizlik içinde uzanıp kocaman eliyle Mary'nin kolunu okşadı.

"Biraz daha şundan bundan konuştuk, ama işin garibi ne kavga ettik, ne bağrıştık. Ne ben ona adi herifin teki olduğunu söyledim, ne de o artık bana tahammül edemediğini, dırdırcının teki olduğumu."

"Kimse böyle bir şeye inanmaz zaten" dedi Mikey, içtenlikle.

"Yok, zaten o da benim dünyadaki en iyi eş ve anne olduğumu, ne kadar üzgün olduğunu anlatmasının mümkün olmadığını, çok acı çektiğini söyledi Yazmaya başladığı mektupta, dükkânı benim üzerime yaptığını, bankadaki bin pound'un da bana ait olduğunu belirtecek, gerektiğinde ona yazacağım mektupları kendisine iletecek bir avukatın adını verecekmiş."

"Peki, nereye gitmeyi düşünüyormuş?"

"Nereye olacak, İngiltere'ye."

"Peki, o ve şu orospu nasıl geçineceklermiş?"

"Eileen mi orospu? Hayır, değil. Billy Mars'ta bile geçinmenin yolunu bulur, sen hiç merak etme."

Mikey'nin dili tutulmuş gibiydi.

"En çok babasını dert ediyordu, babanı yani."

"Zavallı babamla hiçbir zaman fazla ilgilenmedi ki."

"Öyle, ama kendi babam olmayan yaşlı bir adamın bakımını sırtıma yüklemek ona haksızlık gibi geliyordu. Ona, en küçük sorunun baban olduğunu söyledim. Asıl bilmek istediğim, beni, yani on dört yıllık karısını ve bunca yıllık arkadaşını, daha bir yıl öncesine kadar birbirimiz için deli olurken nasıl terk edip gidebildiğiydi. *Âşık* olmaktan falan işte o zaman bahsetti."

"Sen ne yaptın?"

"Ne yapabilirdim ki? Kararını vermişti, gidecekti. Yapmamı istediği şeyleri sıraladı. Direksiyon dersi almam için bir zarf içinde ayrıca para bırakıyordu. Bayan Casey'ye ders veren kişiyi bulacakmışım: Ona araba kullanmayı öğretebildiğine göre herkese öğretebilirmiş. Minibüsü de bana bırakıyordu. Bart Kennedy'ye yanımda çalışmasını teklif edip ona dolgun bir maaş verecekmişim. Çocuklara mektup yazıp yazmayacağına, onlara ne söyleyeceğime ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğime ben karar verecekmişim. Ona kalırsa en iyisi, bir süreliğine uzak bir yere gittiğini söylememmiş, zamanla duruma alışırlarmış."

Mary bir şişe bira daha almak için kalktı.

"Eşyalarını önceden toplamış. En iyi gömleklerini bavula tıkıştırılmış halde görünce yüreğim sızladı. Ayakkabılarını almayı unutmuştu. Babana veda etmesini istedim –son birkaç gündür zihni son derece berrak, hepimizi tek tek tanıyor– fakat o etmeyeceğini söyledi. Onu bir daha göremeyebileceğini hatırlattım, bana bir daha hiçbirimizi görmeyeceğini söyledi. O an biraz korktum. Asla fikir değiştirmediğini biliyordum. Bu yüzden gitmesine engel olmaya çalışmadım, ne bağırıp çağırdım, ne de yalvardım."

"Öylece çekip gitmesine izin verdin..."

"Hayır, dışarı çıkacağımı, rahat rahat toplanmasını söyledim. Mektup yazmasına gerek kalmadığını, nasıl olsa her şeyi söylediğini, çiçek ve başka şeyler alacağımı, o gidene kadar bir iki saat ayak altında dolaşmayacağımı belirttim. Sigorta belgelerini ve atladığımız bir konu çıkarsa durumu bildireceğim avukatın adını ve adresini görebileceğim bir yere bırakmasını istedim. O kadar rahatladı ki. Yüzünü bir görmeliydin, belli ki büyük bir kavga çıkmasından korkuyordu. Bu değişikliğe belki benim de memnun olacağımı söylediğinde, hayır, dedim, olmayacağım. Çocukların da, benim de onu her gün özleyeceğimizi, kafasının yerinde olduğu günlerde babasının da onu özleyeceğini söyledim. Ona sanki bize iyilik yapıyormuş duygusunu verip içini rahatlamak istemedim. Sonra da çıkıp gittim. Arka taraftan sessizce yaklaşıp camdan, eşyalarını toplayıp kalanları holdeki masaya koymasını izledim. Sonra da biricik aşkı arabasıyla geldi, kapımızın önünde, ortalık yerde onu öptü ve pılısını pırtısını arabaya koyup birlikte çekip gittiler.

"Tekrar eve girdiğimde tüm evraklar özenle katlanmış bir şekilde masanın üzerinde duruyordu, ayrı bir kâğıtta da, 'Çok teşekkür ederim, Mary. Her şey gönlünce olsun, Billy' yazılıydı. İşte böyle, artık bilinmesi gereken her şeyi öğrendin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Adi herif. Pis bencil..."

"Boş ver, bu sözler onu geri getirmez."

"Onu geri getireceğim. Seni böyle bırakamaz, onu geri getirmenin bir yolu olmalı."

"Dönmek istemiyorsa, yoktur! Şimdi, balığınla patatesini ye, taş gibi sertleşecekler."

Mikey o gece neredeyse hiç uyumadı; şafak sökmek üzereyken tam dalmıştı ki ikizler ve arkalarından elinde bir fincan çayla Gretta odaya girdi. Yolda çayın yarısı tabağa ve merdivenlere dökülse de, buna "yatağa çay servisi yapmak" diyor ve her seferinde Mikey'yi uyandırmak için bahane olarak kullanıyorlardı. Gün için bir sürü planları vardı. Mikey büyükbabalarını yedirip üstünü değiştirirken aşağıya inip bekleyeceklerdi: Bu rutini, güneşin doğuşu veya yemekten önce el yıkamak gibi hayatın bir parçası olarak kabul etmişlerdi. Mikey'ye, Brophy'nin dükkânına yeni gelmiş bir oyunu göstermek istiyorlardı. "Space Invaders" gibi koca bir makineydi ve her turda yirmi *pence* atmak gerekiyordu. Onların sadece üç turluk paraları vardı, ama belki Mikey Amca onlara bir tur ısmarlamak isterdi... Anneleri öğleden sonra pikniğe gidebileceklerini söylemişti; babaları bir süreliğine Dublin'e gittiği için evde yapacak pek bir iş yoktu, ayrıca çaya da kimse gelmeyecekti. Bu yüzden, bir an önce kalksa da vakit kaybetmeseler iyi olmaz mıydı?

Mikey bunun kendisi için çok zor bir gün olacağını hissediyordu; sanki olup biten hiçbir şeye katılmıyor, her şeyi dışarıdan seyrediyordu. Kendisini babasına kaşıkla ağır ağır yemek yedirirken gördü, piknik için sandviç hazırlarken, böğürtlen toplarken izledi. Bir piyeste rolünü oynar gibiydi.

Akşam olup da çocuklar yatağa girdiğinde rahat bir nefes aldı; yatma konusunda hiç sorun çıkarmamışlardı. Mikey, ertesi gün hayatlarının en büyük sürpriziyle karşılaşacaklarını söylemişti onlara. Asla tahmin etmeyecekleri bir hediyeydi bu. Gretta'ya bunun onun da paylaşabileceği bir şey olduğunu ve doğum günü olmadığı halde bir de küçük hediye alacağını söylemeyi de unutmamıştı.

"Sen olmasan ne yapardım, gerçekten bilmiyorum" dedi Mary. "Sayende gözümü açıp kapayıncaya kadar akşam oldu." Mikey bu sözlere çok memnun olmuştu. Dükkânda Treasa'ya yardımcı olmaları için iki kız ayarlamıştı.

"Eileen artık gelmeyecek mi?" diye yakındı Treasa. Ses tonundan hiçbir şeyden haberi olmadığı anlaşılıyordu.

"Gelmeyecek, o başka bir yere gitti; onun yerine şu iki genç ha-

rım gelecek. Onlarla daha önce Noel ve yaz tatillerinde çalışmıştın" dedi Mikey, sert bir ifadeyle. "Bayan Billy ve ben Ryan'ın oraya gidiyoruz biraz, herhangi bir sorun çıkarsa kızlardan biriyle haber yollarsın, fakat senin gibi tecrübeli ve akıllı bir kız her şeyi halleder nasılsa. Her şeyi avucunun içi gibi biliyorsun, öyle değil mi?"

Treasa'nın gururu okşanmıştı. "Ah, Bay Mikey, şu Dublin'lilere özgü konuşma tarzınız yok mu" dedi.

"Ryan'ın oraya gidelim mi?" diye sordu Mikey Mary'ye. Az kalsın, "Beraber çıkıp felekten bir gece çalsak ya" cinsinden bir espri yapmak üzereydi ki, sustu. Bunun yanlış olacağını hissetmişti. Mary bakışlarını ona doğru kaldırdı. Onun bu kadar istekli olmasına hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

"Benimle pek keyif alamayabilirsin."

"Olsun, gidelim bence. Öyle köşelere sinip saklanmak yok, insan içine çıkacaksın. Ayrıca SEN bir şey yapmadın ki."

"Kocamı elimde tutmayı başaramadım, bu buralarda büyük bir kabahattir."

"Yok canım, hiç zannetmiyorum; kendileri her gece televizyonun karşısında çakılıp kalmıyorlar mı? Bence, gözden düşmek için bundan daha kötü bir şey yapmış olman gerekir."

"Seni bu işe karıştırmış olmaktan nefret ediyorum, Mikey. Her zaman iyi ve nazik oldun. Şu başına gelene bak: Dedikoduların ve skandalların içine çekileceksin."

"Dedikodu ve skandal *olmayacak*, bunu engellemek senin elinde." Mikey'ye sesi kendinden çok emin ve güvenli geldi. Mary'ye de öyle gelmiş olmalıydı.

"Bütün o kararları almamda bana büyük yardımın dokundu, kendimi hani şu filmlerdeki ne yaptıklarının farkında olmadan oradan oraya dolaşan yaratıklar gibi hissediyorum."

"Zombiler" dedi Mikey.

"Neler de biliyorsun!"

"Bol bol film seyrediyorum" dedi Mikey. "Yapacak başka işim yok ki."

Ryan'ın yeri kalabalıktı. Mikey Mary'yi bir köşeye oturtup bara gitti. Celia'nın işi başından aşkındı ve Bart Kennedy ona yardım ediyordu. Mikey'nin aklına, kardeşi Billy'nin Mary'ye, Bart'ı iyi bir maaşla işe almasını tavsiye etmiş olduğu geldi, midesi bulandı. Kim bilir ne zamandır onu aldatıyor ve terk etmeyi planlıyordu.

"Sen normalde bu kadar sessiz değilsindir, Mikey Burns." Ce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lia önünde duruyordu. Ona ne istediğini sormuş, Mikey de duymamıştı herhalde.

"Özür dilerim." Konuşmadan önce öfkesini bastırmak için kendisini zorladı.

"İyi misin?" Celia'nın sesi endişeliydi.

Mikey silkindi. İş, yengesine ne yapması gerektiğini söylemeye gelince bir sürü parlak laf edebiliyordu, şimdi kendisi için de aynı şeyi yapmalıydı. Konuşmayı başardı, fakat espri yapacak havada değildi.

Siparişini verdi, birasını ve Mary'nin içkisi Snowball'u alıp masaya doğru yürümeye başladı. Nişanını kutlayan Biddy Brady ve arkadaşlarının yanından geçerken Nancy Morris'in ona el edip durduracağı tuttu. Nancy ondan yanlarına gelip birkaç fıkra anlatmasını istiyordu. Mikey onu hep ukala, kendisiyle meşgul ve başkalarına ayıracak vakti olmayan biri olarak görmüştü. Şu işe bak.

"Şimdi olmaz, Nancy" dedi ona. Nancy bozularak başını çevirdi. Aslında öyle kestirip atmak istememişti, ama *şimdi* gerçekten hiç sırası değildi.

"Evet, işte içkilerimiz."

Mary başını öne eğmiş, yere bakıyordu.

"Kaldır başını, Mary Burns, yukarı bak ve gülümse."

Mary başını kaldırıp gözleri yaşlı, gülümsedi.

"Hah şöyle, ama gene de kızınınkiyle mukayese edilemez." Mary, Gretta'nın neredeyse bir kulağından ötekine uzanan o ani gülümsemelerinden birini taklit etti; ikisi de güldü.

"İşte bu daha iyi" dedi Mikey, "şimdi ne yapacağımızı düşünelim."

Bir not defteri çıkarıp Mary'nin o hafta yapması gerekenleri not ettiler. Toptancılar aranacaktı –isimleri ofisin duvarlarına asılı kâğıt parçalarında yazılıydı. Billy Burns'ün muhasebe kayıtları maliyecileri memnun edecek nitelikte değildi, ama gene de kendince bir yöntemi vardı. Sigortayla ilgili olarak arayacak herkese söylenebilecek bir cümle hazırlayıp not ettiler: "Bay Burns'ün sigorta işleri şu şirket tarafından yürütülmektedir..." Sonra da avukatın ismi verilecekti. Mary bu cümlelere, kadın olarak eşinin işlerinden ne yazık ki haberdar olmadığını ekleyecekti gülerek. Billy'nin kimseyi dolandırmadığı kesin gibi görünüyordu ve muhasebe defteri başka birinde olmalıydı. Avukat kimde olduğunu bilirdi herhalde. Dükkânda çalışması için arayabilecekleri kişilerin listesini yapıp ne kadar maaş verilebileceğini kararlaştırdılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mikey iki bira, Mary de iki Snowball daha içti. İçkileri bittiğinde tüm ihtimalleri gözden geçirmiş ve çok yorulmuşlardı.

Mary, "O kadar yorgunum ki bu gece uyurum herhalde" diyerek, bir gece önce uyuyamadığını belli etti.

"Ben de. Artık biraz daha sakinim" dedi Mikey. Mary ona minnet dolu bir ifadeyle baktı. "Bana karşı çok çok iyisin, fakat hiç değinmediğin bir konu var."

"Nedir o?"

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun? Her hafta sonu minibüsle eve gelmeye devam edecek misin?"

"Tanrı izin verirse, her cuma akşamı saat ondan önce Leylak Rengi Minibüs'ten ineceğim."

"Bu akşam çok farklısın, fıkra anlatmıyorsun ve insanların söylediklerileyle dalga geçmiyorsun. Seninle konuşmak bugün benim için çok daha kolay, ama bunun SEN olduğuna inanamıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım" diye cevap verdi Mikey.

"Mesela, sana, Rathdoon'a hafta sonları haricinde de gelmek ister misin, diye sormak istiyorum, ama bunu nasıl formüle edeceğimi bilmiyorum. Sana buraya temelli döner misin, diye sorsam, sanki bize bakman ve her şeyi üstlenmen için gelmeni istiyormuşum gibi olacak, halbuki böyle bir şey YOK. Diğer yandan, bunu sormazsam, seni istemiyormuşuz gibi bir düşünceye kapılabilirsin."

"Bunları ben de düşündüm" dedi Mikey Burns.

"Peki ne gibi bir sonuca vardın?" Kenarlarına köpük bulaşmış bardağının üzerinden eğilip sabırsızlık içinde Mikey'ye baktı.

"İçinden hâlâ onun geri gelmesini diliyorsun, bunun bir yaz çılgınlığı olduğunu, bu maceranın ay sonunda biteceğini umuyorsun."

"Öyle olmasını isterdim, ama bunun olacağını zannetmiyorum" dedi Mary.

"Peki, diyelim ki ben eve taşınıp yerleştim ve günün birinde Billy Beyimiz çıkageldi, o zaman ne olacak?"

"Hiçbir şey. Ne olabilir ki?" Mary Mikey'ye soran gözlerle baktı.

"Yok, öyle değil. O zaman benim tekrardan evden ayrılmam gerekir, çünkü hepimizin tek bir çatı altında yaşamamız mümkün değil."

"O halde, aramıza dönmüyorsun. Ben hep hepimize çok düşkün olduğunu düşünürdüm." Mary'nin sesi üzgündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Billy Noel'de geri dönmüş olmazsa, temelli geri gelirim. En doğru çözüm bu." Verdiği karardan gurur duyar gibiydi.

"Burası senin evin" dedi Mary, tatlılıkla. "Her zaman başımızın üstünde yerin var."

"Bunu söylüyorsun, çünkü sen böylesin. Billy giderken böyle bir şey söylemedi. O sadece Bart Kennedy'yi işe almanı ve ona dolgun bir maaş vermeni istedi."

"Söyledi, ama ben sana aktarmadım. Kendini bir şey yapmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemedim." Mary'nin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmişti.

"Billy ne dedi?"

"Dedi ki... amaan boş ver, ne dediği önemli değil. Burasının senin de evin olduğunu düşündüğünü hissettirdi."

"Ne söylediğini duymak istiyorum."

"Niye? Ne fark eder ki? Şu sıralar ne yaptığının farkında olmadığını biliyoruz: Kafayı yarı yarıya yemiş durumda, iki kelimeyi bir araya getiremiyor."

"Ben gene de ne dediğini bilmek istiyorum, lütfen" dedi Mikey, kesin bir ifadeyle. Geçen haftaki şamatacı adamdan eser kalmamıştı.

"'Mikey bu yaşta biriyle yeni bir hayat kuracak gibi görünmüyor, ihtiyara da çok iyi davranıyor, ayrıca çocuklar onu çok seviyor. Belki kendine buralarda bir iş bulup buraya yerleşebilir. Bu hakka sahip, evin yarısı onun zaten.' İşte bunun gibi bir şeyler söyledi."

Mary Mikey'ye bakmıyordu, Mikey ise sert bir ifadeyle üzerinde bir bulmaca olan bardak altlığına bakıyordu.

"Ne kadar hoş bir kardeşim var, değil mi?"

"Aynen söylediğin gibi, o senin kardeşin, bunu sakın unutma."

"Peki, bu sana uyar mı? Yani burada oturmam?"

"Uymak mı? Bayılırım, hep bunu istemiyor muydum zaten? Dükkânın kazancı hepimize yeter, nasıl iş yaptığını gördün. Hele bir de beraber çalışırsak..."

"İyi o zaman, Noel'de taşınırım, en iyisi bu. Hatta bankanın beni işten çıkarmasını sağlayabilirim belki, böylece iyi bir tazminat da alabilirim. Bizim güvenlik görevlisi arkadaşlar acayip örgütlüler, benim için nasıl bir pazarlık yürüteceklerini asla bilemezsin."

"Dublin'den sonra burası sana sıkıcı gelmeyecek mi?"

"Öyle olsa haftanın yarısını burada geçirir miydim?"

"Hem belki kendine bir kız da bulursun." Mary'nin sesi tereddütlüydü.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Sanırım, kardeşim bir konuda haklı: Benden geçti artık." Mikey zorlama olmayan bir tebessümle gülümsedi.

Rupert Green masalarının yanından geçti. "Judy Hickey'yi göreniniz oldu mu?" diye sordu.

"Hayır, korkarım sohbete biraz fazla dalmışız" diye cevap verdi Mary.

"Belki şu köşedeki sütunun arkasındadır" dedi Mikey ileriyi işaret ederek. Biddy Brady'nin grubu kol kola girmiş "Sailing"i söylüyordu, Celia'nın annesi elinde bir golf sopasıyla kafalarını patlatacakmış gibi yanlarına gelince, hepsi korkuyla ona baktı. Halbuki kadının hiç de öyle bir niyeti yoktu: Şarkıya katılmaktı amacı, daha doğrusu şarkıyı tek başına söylemekti.

"Leylak Rengi Minibüs'teki herkesle karşılaştım, tek kişi hariç, o da buluşacağım kişi" diye homurdandı Rupert. "Dee Burke biraz önce kapıdan fırlarcasına çıktı, Nancy Morris kafayı bulmuş gibi, Kev bir köşeye sinmiş, takımın gerisi de barda oturmuş öpüşüp koklaşıyor."

"Görürsem ne diyeyim ona?"

"Yok, ben onu bulurum, ona çok önemli bir şey söyleyeceğim."

Mary ile Mikey nezaketen ilgilenir gibi yaptılar. Ama Rupert gitmişti bile.

"Muhtemelen zehirli mantarlarla ilgili bir şey söyleyecektir, sürekli bitkiler, otlar hakkında konuşurlar" dedi Mikey. Mary güldü ve çantasını kolunun altına sıkıştırdı.

"Günün birinde başka bir erkek istemeyecek misin?" diye sordu Mikey, aniden. "Yani, henüz gençsin. Kayınbiraderinle birlikte otururdun kendini kısıtlanmış hissetmez misin?"

"Hayır" dedi Mary, "hissetmem, yani birini bulabilsem bile istemem. Sanırım o defteri kapattım artık. Sadece biraz huzur istiyorum; çocukların olabildiğince mutlu büyümesini, burada bana yeten bir yerim olmasını, yani senin de söylediğin gibi kaçmak zorunda olmamayı istiyorum. Bu bana yeter."

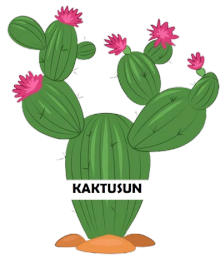
Mikey minibüste gördüğü rüyayı hatırladı: Bir karısı yoktu, ama çocuklardan o sorumluydu, onlara sokak boyunca mesaj getirip götürmek gibi küçük işler veriyordu. Rüyasında Billy'nin de olmadığını hatırladı o an. Rüyası ayrıntılarda farklı olmakla birlikte ana hatlarıyla doğru çıkmıştı. Evde onlarla birlikte güvende olacaktı. Ve kendisinden erkek olarak bir şey talep edilmeyecekti. Sadece kendisi olacak ve baş üstünde tutulacaktı.

BELONGS TO KAKTUSTEAM

Judy

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Öğleden sonra dükkâna topu topu dört müşteri girmişti; Judy son zamanlarda gelen müşteri sayısını küçük bir deftere not ediyordu. Öğle yemeğinden sonra iki öğrenci gelmiş, neredeyse yarım saat şifalı bitkiler ve evde şarap yapımıyla ilgili kitapları okuyup gitmişlerdi. Orta yaşlı bir adam eklem romatizması için bakır bir bilezik satın almış, eskisinin evini soyan hırsızlarca kolundan çekilip alındığını anlatmıştı. Anlaşılan hırsızlar bileziğin değerli olduğunu düşünmüşlerdi. Sert ifadeli bir kadın bir miktar çuhaçiçeği yağı satın almış ve daha uzun süre dayanması için yağı herhangi bir bitkisel yağla veya bebe yağıyla karıştırıp karıştıramayacaklarını sormuştu.

Dükkânı kapatmak zorunda kalmaları an meselesiydi. Leylak Rengi Minibüs'e doğru yürürken Judy'nin yüreği şişmiş vaziyetteydi. Ayrıca çok yorgundu ve batıya uzun bir yolculuk yapacak havada değildi. Aslında bir ara gitmekten vazgeçmeyi bile düşünmüştü. Küçük dairesine dönse, küveti doldurup radyoda çalan güzel bir müzik eşliğinde uzun bir banyo yapsa, sonra kaftanını ve küçük pufidik terliklerini giyip vücudundaki ağrılar ve gözlerinin arkasında giderek şiddetlenen baş ağrısı geçene dek uzanıp öylece yatsa. Bir sağlıklı yaşam dükkânı için ne kadar da iyi bir reklamım, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi, ağrılar içinde ve iflas etmiş bir halde minibüse bindi. Sağlıklı yaşamın nelere yol açtığını gören insanların bu denli sağlıksız yaşamalarına şaşmamak gerekiyordu!

Mikey Burns'ün öğrenci fıkraları anlatıp fazla gürültü çıkarmamasını ümit etti. Aslında çok düzgün bir insandı, ama uzun süre bir arada olması zor biriydi. İşin kötüsü, karşılık vermeyip sustuğunda, fıkrayı anlamadığını zannedip tekrar ediyordu. Gülümsemeyi başa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rırsan da, bundan cesaret alıp birkaç fıkra daha anlatıyordu.

Judy minibüse Rupert'la aynı anda yetişti. Bu iyiydi işte, arka sırada beraber oturabilirlerdi. Biri için yer tutmak biraz ayıp olacaktı, ama Judy yol boyunca Mikey Burns'ün fıkralarına tahammül edemeyecekti, daha da beteri, Nancy Morris'in, "Çarşamba günleri diş macunu alınca yanında eşantiyon sabun veriyorlar" cinsinden baygınlık verici hikâyelerini dinleyemeyecekti.

Rupert iyi bir çocuktu. Evet, biri sorsa onu aynen böyle tarif ederdi: İyi. Orta yaşlı bir anne ve babanın tek çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Şimdi yirmi beş yaşındaydı ve ana babası iyice yaşlanmıştı; annesi altmış yedi yaşındaydı, babası ise yetmişini doldurmuştu. Fakat Rupert doğum günü için herhangi bir kutlama yapmadıklarını, babasının yatağa bağlı yaşadığını ve durumunun her hafta daha da kötüye gittiğini söylemişti. Eve her dönüşünde daha da zor geliyordu ona bu durum, çünkü babası her konuda fikir sahibi, her zaman güçlü bir adam olmuştu. Cuma akşamları babasının odasına girdiğinde karşılaştığı görüntü ona aynı şoku bir kez daha yaşatıyordu: Bir deri bir kemik kalmış bir vücut ve bir çift koskoca huzursuz göz haricinde hiçbir yaşam belirtisi olmayan bir yüz.

Judy, Rupert'ın bebekliğini bilirdi, ama onu asıl minibüs seyahatlerinde tanımıştı. Her zaman nazik bir çocuktu. "Günaydın, Bayan Hickey. Kurutulmuş çiçek koleksiyonum için elinizde bir şeyler var mı?" diye sorardı. O da Protestanlar böyledir işte, diye düşünürdü iyi niyetle genelleme yaparak: Kurutulmuş çiçek koleksiyonu yaparlar, naziktirler, saç kesimleri düzgündür, herkesin adını hatırlarlar. Bayan Green, Rupert'ıyla öyle gurur duyardı ki, oğlunu herkese gösterebilmek için türlü çeşitli bahane bulur, onunla şehre inerdi. Rupert doğduğunda Green'ler yirmi yıllık evliydiler. Celia Ryan'ın annesi barda ona, Bayan Green'e, her dileği yerine getirmesiyle ünlü olan Azize Anne'e adak adamasını tavsiye ettiğini, ama onun dini inancı nedeniyle bunu yapmayı sürekli ertelediğini, en nihayet adağı adadığında, Azize Anne'in Katolik olup olmamasına bakmaksızın duruma el koyduğunu ve Rupert'ın böyle doğduğunu fısıldamıştı.

Judy bunu Rupert'a bir akşam eve dönerlerken, Leylak Rengi Minibüs'te anlatmıştı. Rupert gözlerinden yaşlar gelene kadar gülmüş, sonra da, "En iyisi siz bana Azize Anne hakkında biraz daha bilgi verin. Gidip ona doğduğum için teşekkür edeyim veya bir şeyler kötü gittiğinde kendisine çıkışayım" demişti

Rupert'ın bu tuhaf ama sevimli tavırları Judy'yi sık sık gülüm-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

setirdi. Kilometrelerce uzakta, Kaliforniya güneşi altında yaşayan oğlu Andrew'la aynı yaşta olan Rupert harika bir yol arkadaşıydı. Andrew'la asla Rupert'la konuştuğu gibi konuşamazdı, daha doğrusu onunla yıllardır hiç konuşamamıştı. Hukuki anlaşma böyleydi.

Judy oğlunu görse tanıyıp tanıyamayacağını sordu kendine.

Şu anda San Fransisco'ya gitse, Union Square'de dolaşsa, Andrew ile Jessica yanından geçse, onları anında tanıyabilir miydi? Biri yirmi beş, diğeri yirmi üç yaşında yetişkin birer kadın ve erkekti çocukları artık. O onları, onlar da onu tanımadıktan sonra, çocuk doğurmanın ve onları o kadar süre içinde taşımanın ne anlamı vardı? Diyelim ki, onu tanıdılar, bir içgüdü durup güneşin altında duran elli yaşındaki kadına bakmalarına neden oldu... Ne yaparlardı? Hollywood filmlerinde olduğu gibi, "Anne, anne" diye hıçkırarak kollarına mı atılırlardı? Yoksa canları sıkılır, keşke hiç ortaya çıkmasaydı mı derlerdi? İrlanda'da yaşayan bir anne fikri vardı muhakkak ki kafalarında. Uygunsuz bir anne. Jack onlara böyle söyleyeceğini belirtmişti. Anneleri onlara bakmayı beceremişti. O kadar. Ayrıntıları dinleyip anlayacak yaşa geldiklerinde, onlara Judy'nin adresi verilecek, o da yapabilirse bir açıklama yapacaktı. Judy hiçbir açıklama yapamamıştı, çünkü ona asla yazmamışlardı. Yıllar boyu, bir iş görüşmesine veya bir sunuma hazırlanır gibi, her seferinde farklı cümleler deneyerek onlara söyleyeceklerinin provasını yapmıştı.

Geçen yıllar içinde, onların on sekiz, on dokuz, yirmi yaşına geldiklerini hesaplamıştı. Uygunsuz anneleri hakkında soru soracak yaşa. Konuşulabilecek, bir şeyler anlatılabilecek yaşa. Fakat böyle bir talep asla gelmemişti.

Bir süre sonra Jack'in ağabeyine yazmayı bile kesmişti. Üçünün Amerika'nın batı kıyısında bir yuva kurmalarını sağlamış ve her zaman bu ayrılığın etkilerini hafifletmeye çalışmış olan Jack'in nazik ağabeyi, mektuplarında Judy'ye çocukların okullarına alıştıkları ve her şeyin yolunda olduğu dışında hiçbir şey yazmamıştı.

Bu akşam aklı onlardaydı. Andrew ve Jessica: Mutlu Kaliforniyalılar. Evlenmiş olabilirler miydi? Büyük ihtimalle. Kaliforniyalılar erken evlenip çabuk boşanırlardı. Büyükanne olmuş muydu acaba? Büyük ihtimalle. Torunun adı Hank, Bud veya Junior olabilirdi. Yoksa bunlar modası geçmiş, eski isimler miydi? Niye erkek torunu olduğunu düşünmüştü ki, kız da olabilirdi. Jessica'yı ondan alıp götürdükleri gün kızının başına taktığı güneş şapkası

gibi bir şapkası olan küçük bir kız. Judy yirmi yıldır zihninde Kaliforniya saatine ayarlı bir saat taşıyordu. Orada saatin kaç olduğunu hiç duraksamadan söylerdi, her zaman bilirdi orada saatin kaç olduğunu. Şimdi orada sabahtı ve saat on bire çeyrek vardı. Leylak Rengi Minibüs'e binmek üzere köşeyi hep bu saatte dönerdi. Onların evli mi bekâr mı olduklarını, üniversiteye mi işe mi gittiklerini bilmiyordu. Mutlu muydular, mutsuz mu? Hayatta olup olmadıklarına dair bir fikri bile yoktu.

Dee Burke'ün yanından geçerek, yavaşça arka sırada oturan Rupert'ın yanına süzüldü. Dee Burke epeyce bir zamandır çok sıkıntılı görünüyordu, yatağa düşmemiş olması şaşırtıcıydı. Dee'nin yanında şu tuhaf Nancy oturuyordu. Ne kaçık bir şeydi şu Nancy. Annesi mükemmel bir kadındı, Amerika'da yaşayan kız kardeşi Deirdre çok tatlıydı, Amerika'dan her gelişinde bir sürü şey anlatırdı. Cork'ta yaşayan erkek kardeşi de hoş ve hayat dolu bir gençti. Nancy'nin böyle olmasının sebebi neydi?

Rupert belli ki çok beğendiği yeni bir ceket giymişti. Judy'ye alelade bir ceket gibi görünmüştü bu ilk başta, fakat biraz sonra iyi giyimden hiç anlamadığını kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı. Dee Burke ceketi görünce coşkuyla beğenisini dile getirmiş, Rupert da mutluluktan kızarmıştı.

"Doğum günü hediyesi" diye fısıldadı Rupert, minibüs hareket ederken kulağına. "Sana sonra anlatırım."

Hiçbir şey dinlemek istemiyordu canı, hele hele beli ağrıyıp başı çatlarken ve Nancy Morris dinlemezmiş gibi görünse de bir kol boyu mesafede otururken. Bu akşam kendini yaşlı hissediyordu. Minibüsteki herkesten çok daha yaşlı... Mikey Burns hariç, ki aslında ondan da epeyce büyüktü. Sağlıklı yaşam dükkânını açan, ama bir mucize sonucu gençlik iksirini keşfedip pahalı ama çekici bir ambalajla satamadıkları takdirde altı hafta sonra dükkânı boşaltmak zorunda kalacak olan genç çiftten de yirmi yaş büyüktü. Kesin olan bir şey vardı, o da, şehir ile köy arasındaki bu sürekli gidip gelişler için fazla yaşlı olmasıydı. Birinden birine yerleşmesi en doğrusuydu.

Kocaman çantasını karıştırdı, küçük bir paket çıkarıp Rupert'a uzattı. "Yeşil çay" dedi, "bir parça getirdim, bakalım sevecek misin?"

Rupert'ın gözleri parladı. "Bundan nane çayı yapılıyor, hakiki nane çayı, öyle değil mi?"

"Evet, bir parça taze nane ile biraz şekeri bir bardağa koyuyorsun, yeşil çayı, varsa gümüş bir demlikte ayrıca demliyorsun,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra da nane yapraklarının üzerine döküyorsun."

Rupert çok memnun olmuştu. "Fas'tan döndüğümüzden beri poşet çay kullanıyorum, tadı gerçekten berbat, fakat orada tadı mükemmeldi. Sana MİNNETTARIM, Judy."

"Azıcık bir şey, canım" dedi Judy.

"Bunu numune olarak kabul edelim. Beğenirsek kilolarca satın alıp dükkânını ihya ederiz."

"Buna ihtiyacımız var." Judy işlerin ne kadar kötü gittiğini anlattı. Rupert da her yerde durumun aynı olduğunu söyledi.

Kendisi bir emlak ofisinde çalışıyordu. İşler çok durgundu. Normalde havada kapılacak evlere hiç alıcı çıkmıyordu. Ve her yerde işyerleri kapanıyordu. Ama böyle dalgalanmalar hep olurdu. Yakında işler açılırdı, bu konulardan anlayanlar bundan emindi. Bunu unutmamak gerekiyordu. Judy keyifsizce, sadece krize dayanabilecek güçte olanların böyle düşünebileceğini söyledi. Sorun onlar dışındakiler içindi.

İki eski arkadaş gibi sohbet ediyorlardı. Judy Rupert'tan, yoncaların kesimi konusunda kendisine biraz akıl vermesini ve hazırladığı ıtırlı bitki torbacıkları için kurutulmuş biberiye ve limon çiçeği seçmesine yardım etmesini rica etti. Rupert, Noel için bu yastıkçıklardan çok sayıda yapmasını ve Grafton Sokağı'ndaki büyük mağazalara satmasını söyledi, bunlardan çok güzel Noel hediyesi olurdu. Judy peki dedi, ama ya çalıştığı dükkân ne olacaktı? Onun destek olmak istediği yer orasıydı, zaten para kazanan büyük mağazalar değil.

Rupert Judy'ye, emlak ofisine gelerek, kibarca, politikacı olan kocasının yeni evinin yerini soran kadından bahsetti. Ofisteki herkes bir şekilde, evin çiftin ortak mülkü olmadığını ve kadının evi bulmaya çalıştığını biliyordu. Hepsi cevap vermekten kaçınmış, muğlak bilgilerle durumu idare etmeye çalışmıştı. Sonunda kadın öfkeyle ofisi terk etmişti. Onlar da politikacıya son derece diplomatça bir mektup yazarak, gizli yerinin henüz açığa çıkmadığını, ama keşfedilmesinin an meselesi olduğunu bildirmişlerdi.

"Zavallı, aptal kadın" dedi Judy, "adamı mutlu edecek idiyse, bıraksaydı da orada bir harem kursaydı."

"Sen böyle bir şeye izin vermezdin, sen çok güçlü bir kadınsın" dedi Rupert hayranlık dolu bir ifadeyle.

"Bilmiyorum. Yirmi yıl önce, bir adamın bebek yaştaki iki çocuğumu alarak gitmesine izin verdim. Bunun güçlü olmakla pek bir alakası yok, öyle değil mi?"

Rupert nefesini tuttu. Judy Hickey kasabadaki herkesin farklı

versiyonlarını bildiği bu inanılmaz olaya daha önce hiç değinmemişti. Rupert bir keresinde konuyu annesine sormuş, o da kimsenin doğru düzgün bir şey bilmediğini söylemişti. O zamanlar avukatlık yapmakta olan Rupert'ın babası da kimsenin kendisine danışmamasına içerlemişti, ne de olsa bu konuda başvurulabilecek en yetkili kişi oydu. Polise bir şikâyette bulunulmuş, Dublin'den bir avukat Jack Hickey'yi görmeye gelmiş, bir sürü belge hazırlanmış ve Jack iki çocuğuyla birlikte Amerika'ya gidip bir daha geri dönmemişti.

"Ama insanlar bunun NEDENİNİ biliyor olmalı" diye ısrar etmişti Rupert.

Annesi de bin bir türlü yorum yapıldığını söylemişti.

Judy Jack'le sadece altı yıl evli kalmıştı. Yirmi yıldır kocasından ve çocuklarından ayrı yaşadığı halde hâlâ Hickey soyadını kullanıyordu. "Olur da çocukları bir gün döner diye" diyordu insanlar. Bir dönem düzenli olarak, otuz kilometre mesafedeki şehre inip Turizm Danışma Ofisi'nden şehre gelen Amerikalı turistlerin veya sadece çocuklarıyla gelenlerin listesini edinmeye çalışmıştı. Bir ara da, Rathoon'da mola veren turist otobüslerine binip yolcular arasında dokuz yaşında bir erkek çocuk ile yedi yaşında kız kardeşi var mı diye, tek tek tüm koltukları kontrol ediyordu. Fakat tüm bunlar geçmişte kalmıştı. Madem geçmişte kalmıştı, şu anda neden bunlardan konuşuyordu peki?

"Onları düşünüyor musun?" diye sordu Rupert, yumuşak bir sesle. Judy, bu konuda konuşmaya alışkınmışçasına, gayet doğal bir tavırla cevap verdi. Sesi biraz önce naneli yeşil çay hakkında konuşurkenki sesinden daha heyecanlı değildi.

"Bazen evet, bazen hayır. Bu noktada, birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmazdı muhtemelen."

"Şu an ne iş yapıyor? Emekli olmamıştır herhalde?"

"Kim? Andrew mu? O senin yaşında. UMARIM henüz emekli olmamıştır." Judy eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Yok, kocanı kastetmiştim. Çocuklarının cinsiyetini bilmiyorum."

"Biri kız, biri erkek; Jessica ve Andrew. Andrew ve Jessica."

"Güzel isimler" deyiverdi Rupert, hiç düşünmeden.

"Evet, güzel isimler, değil mi? Bu isimleri seçmemiz asırlar sürmüştü. Jack Hickey'nin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok, çalışıyor mudur yoksa hapiste Amerikan polisinden cop mu yiyordur... Ayrıca Kaliforniya'da hiç çalıştı mı, yoksa ağabeyinin eline mi baktı, onu da bilmiyorum. Hiç de merak etmedim doğrusu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dürüst konuşmak gerekirse, onu hiç düşünmedim. Sözlerim protesto gibi geliyor kulağa, farkındayım; belki inanmayacaksın ama onun o zamanlar neye benzediğini bile hatırlamıyorum ve şu ana kadar da yaşlılığında nasıl olduğunu merak etmedim. Muhtemelen kilo almıştır. Ağabeyi Charlie çok tatlı bir adamdı, şişmandı, aile fotoğraflarını hatırlıyorum, anne babaları da şişmandı."

Rupert bir süre konuşmadı. Judy'nin sesindeki kayıtsızlık ürkütücüydü. Nefret veya acı dolu bir sesle konuşsa, bu gayet anlaşılabilir bir şey olurdu, öfkeli ve kin dolu bir ses de öyle. Ama Judy eski kocasından, bir aralar haberlere çıkmış küçük bir şöhretten söz eder gibi bahsediyordu. Jack sağ mıydı, değil mi? Kim bilir? Onu hatırlayan mı vardı?

"Ya çocuklar... yani Andrew ile Jessica, ayda yılda bir de olsa seninle haberleşiyorlar mı?"

"Hayır. Anlaşma böyleydi."

Rupert bir şeyler öğrenmek istiyorsa bu fırsatı değerlendirmeliydi. Başkalarının onları dinleyip dinlemediğini anlamak için başını hafifçe yana eğdi. Hayır, Dee başı kaykılmış vaziyette derin derin uyuyordu; o korkunç Nancy Morris de uykudaydı. Diğerleri ise onları duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Ne kadar sert bir anlaşmaymış" dedi Rupert, şansını deneyerek.

"Ah, onlar haklı olduklarını düşünüyorlardı. Unutma, insanlar bir zamanlar koyun hırsızlarını asmakta haklı olduklarını düşünürlerdi."

"Senin yaptığın da bu muydu?" diye sordu Rupert. "Koyun mu çaldın?"

"O kadar basit bir şey olsaydı keşke. Baban anlatmıştır diye düşünüyordum. Ben uyuşturucu satıcısıydım. Bu her şeyden beter bir şey, öyle değil mi?"

Bunu söyleyiş tarzı muzır bir kızı andırıyordu. Rupert bunun ciddi olamayacağını düşündü.

"Hadi canım, neydi gerçekte?" diye sordu, gülerek.

"Dedim ya. Ben bu bölgenin uyuşturucu satıcısıydım." Sesinde ne gurur ne de utanç vardı. Sanki evlenmeden önceki soyadının ne olduğunu söylüyordu. Rupert hayatında hiç bu kadar şaşırmamıştı.

"Beni çok şaşırttın" dedi yaşadığı şokun sesine yansımadığını umarak. "Fakat bu YILLAR önceydi."

"Altmışlı yıllardı. Yıllar önceymiş gibi geliyor. Sizin kuşak uyuşturucuyla tanışan ilk kuşak değil, altmışlı yıllarda çok yaygındı bu."

"Fakat o zamanlar sadece Amerika ve İngiltere'ye mahsus bir

şey değil miydi? Bugünkü gibi değildi."

"Hayır, burada da vardı tabii ki. Tamam, büyük yerleşim bölgelerinde yoktu, çocuklar arasında da yaygın değildi, ayrıca eroin de kullanılmıyordu. Parlak, genç tipler dansa gittiklerinde kullanırdı, bir de üniversiteyi yurtdışında okuyup gelmiş olanlar arasında yaygındı. Hepsi çok aptalcaydı tabii, ama bugüne kıyasla çok masumaneydi."

"Esrar çekiliyordu, değil mi?"

"A evet, marihuana, haşaş, bazı amfetaminler, biraz LSD."

"Nee, ASİT de mi?" Sesinde yarı hayranlık, yarı şaşkınlık vardı.

"Rupert, ben o sıralar neye talep varsa onu bulunduruyordum, konu o değil. Benim işim satış yapmaktı ve yakalandım."

"Peki, neden yapıyordun bunu?"

"Bir şekilde can sıkıntısından, sanırım. İyi de para getiriyordu... öyle muazzam değil, ama iyi. Ayrıca çok da eğlenceliydi, bir sürü harika insanla tanışıyordun –öyle Jack Hickey gibi sümsüklerle değil. Gerçekten çok aptalmışım. Sık sık, başıma gelen her şeyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Judy susup düşüncelere dalmıştı. Rupert da bir süre onunla beraber sustu. Sonra tekrar konuştu:

"Bu işi uzun süredir mi yapıyordun? Yani yakalanmadan önce?"

"Yaklaşık on sekiz aydır. Bir partideydim, hepimiz bir şey çekiyorduk. Kendimi harika hissediyordum. Jack oradayken hiçbir şey dememişti, ama eve döndüğümüzde gürledi, bir daha böyle bir şey olursa neler yapacağına dair tehditler savurdu."

"O halde kendisi çekmemişti?"

"Ah sen Jack'i tanımadın, elden ele dolaşan cigaralığı çeker gibi yapmıştı sadece. Tamamen ayıktı ve öfkeden kudurmuştu. Kavgamız bir hafta sürdü ve sonunda ültimatom geldi: Bir daha uyuşturucuya el sürersem... her şey biterdi, çocukları alıp Amerika'ya giderdi ve onları bir daha göremezdim. Mahkemeyi falan unutmam gerekirdi... gerisini sen de tahmin edebilirsin."

Rupert büyülenmiş gibi dinliyordu. Judy yumuşak bir sesle devam etti:

"Jack hayvancılıkla uğraşıyordu. Bizimkisi tam bir çiftlik sayılmazdı, daha çok bir hayvan üretme çiftliğiydi: Sadece büyükbaş hayvanlar vardı, süt üretimi, tavukçuluk, tarım yapılmıyordu; büyükbaş hayvanları satın alıyor, otlatıyor, satıyorduk. Andrew ile Jessica'ya yaşlı dadımız bakıyordu –iyi zamanlarımızda bir dadımız vardı. Ben de, Batı'nın yabani bitkileriyle ilgili bir kitap için malzeme toplamak üzere oraya buraya gidiyordum. Kötü işler için demek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha doğru olur. Neyse, sonuçta küçük arabamla oraya buraya gittiğime göre, daha önce de iki kez yapmış olduğum gibi Dublin'e veya Londra'ya gidip müşteriler için biraz mal almamdan daha doğal ne olabilirdi. Birileri teklif etti, ben de fırsatı değerlendirdim."

"Romanlardaki gibi" dedi Rupert, hayranlıkla soluyarak.

"Ama sonra bir dehşet hikâyesine dönüştü... Daha dünmüş gibi hatırlıyorum: 'Bir ihbar aldık Bay Hickey, kusura bakmayın, sizin gibi önemli bir kişi... bir yanlışlık olduğuna eminiz, ama kanunları herkese uygulamak zorundayız. Şu işi olabildiğince çabuk bitirsek daha iyi olmaz mı? Bakın hele, buralarda neler neler varmış: BAYAN Hickey'nin arabasında ve BAYAN Hickey'nin yatak odasındaki evrak çantasında ve BAYAN Hickey'nin raflardaki kitaplarının arkasında. Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum, Bay Hickey belki siz bir açıklama yapabilirsiniz?'"

Rupert Judy'nin oyuncu gibi olduğunu düşündü birden. Polisleri, komiserleri veya her ne iseler hepsini gözünde canlandırabiliyordu. Judy tek kişilik bir şova çıkabilirdi; üstelik, akşam karanlığında ilerleyen minibüsteki yolcuları uyandırmamak için her şeyi hiçbir mimik yapmadan kısık bir sesle anlattığı düşünülürse.

"Her şey çok uzun sürdü. Dublin'den gelenler de vardı. Jack'in tanıdığından haberdar olmadığım bir bakanlık görevlisi de gelmişti. Jack tüm bunların ona çok fazla geldiğini, zaten bir süredir bu evi satmayı düşündüğünü, fakat böyle bir skandal çıkarsa, insanların evi bu olay nedeniyle satmak istediğini düşüneceklerini, dolayısıyla da değerinin çok altına gitmesinden korktuğunu anlattı. Hepsi iş adamıydı, polisler bile. Bunu anlayabilirlerdi.

"Sonra sıra belgelerin düzenlenmesine geldi. Çocuklara uygun bir anne olmadığımı kabul eden yeminli bir belge imzalamadığım takdirde, çocukları alıp ağabeyinin yanına götüreceğini söyledi. O evi satar satmaz gözaltına alınabilirdim. Planlarını yapmıştı, bebeklerle Kaliforniya'ya gidecekti. Çocukları düşünmemi istedi."

"Hem bunu yaptı, hem de çocukları senden aldı?" Rupert'ın kafası karışmıştı.

"Evet, iddiası benim bir uyuşturucu suçlusu olmamdı, bu hiçbir çocuk için iyi bir başlangıç olmazdı, bensiz daha iyi olacaklardı. Anlaşma yapıldı, nazik ve mantıklı kişiler cezamı hafifletecek nedenler buldular, bunlardan yararlanabilmem tutumuma bağlıydı."

Bir süre camdan dışarıya baktı.

"Bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmemiştim. Korkmuştum, zamanla her şeyin unutulacağından emindim. Evet, dedim. Evi sattı, hem de, hatırlar mısın bilmem, şu herkesi kazıklayıp bir

sürü parayla kaçıp giden üçkâğıtçıya... Sonra da haciz memurları evi rahibelere sattılar. Rahibeler orayı konferans merkezi yaptılar. İşte artık o büyük evin ve bugüne dek orada yaşamış olan tüm kötü insanların hikâyesini öğrendin."

Rupert Judy'nin bir zamanlar, bugün kapıcı kulübesinde yaşadığı Doon Malikânesi'nin hanımı olduğunu asla tahmin edemezdi. Bugün o evde rahipler, rahibeler, inzivaya çekilmiş kişiler toplanıyor, tartışmalar yapıyordu. Zaman zaman dini olmayan konferanslar da düzenleniyordu: Evin giderleri bu şekilde karşılanıyordu. Öte yandan, katılımcılar gece hayatından pek bir beklentileri olmayan kişilerden oluştuğundan, toplantılar genellikle çok sakin geçiyordu. Rathdoon'da insanlar Ryan'ın barına ve Billy Burns'ün tavuk ve patates tava satan dükkânına gidebiliyorlardı; normalde insanlar bir toplantı için uzak yerlerden kalkıp geliyorlarsa, daha fazlasını bekliyorlardı.

"Doon Malikânesi'nden bir ay içinde ayrılmam gerekiyordu. Ama Jack beni bir şekilde oyuna getirdi. O günlerde, hakkında uyuşturucuyla ilgili ufacık bir şüphe dahi olsa ABD'ye giremiyordun. Buna vize vermeleri imkânsızdı. Zavallı Jessica ve Andrew ile çatlak anneleri arasındaki mesafenin olabildiğince büyük olması için, Jack benim küçük bir suçla itham edilmemi sağlamıştı: Uyuşturucu bulundurmak. Bu, bizim burada bile bir şey değildi, hele bir de uyuşturucu satmakla suçlanabileceğim düşünülürse, devede kulaktı. Ama unutma, anlaşma yapılmıştı. Ve sadece uyuşturucu bulundurma suçu bile benim ABD'ye girmeme engeldi."

Tekrar sessizlik oldu.

"Sana ne kötü bir oyun oynamış" dedi Rupert.

"Evet. Öyle. Sanırım Engizisyon sırasında insanları yakanların mantığıyla hareket etti... Onlar doğru yaptıklarını düşünüyorlardı. Bilirsin ya, şerri kökünden kazıyorlardı."

"Çok zalimce. Altmışlı yıllar için bile, öyle değil mi?"

"Altmışlı yıllardan taş devriymiş gibi söz etmekten vazgeçer misin? Hem unuttun galiba, SEN de altmışlı yıllarda doğdun."

"O zamanları pek hatırlamıyorum" diyerek sırıttı Rupert.

"Neyse, senin *zalimce* dediğin şeye, Jack olsa *işe yarar* derdi. İş bitiricilik konusunda üstüne yoktu." Judy küçümser bir tavırla konuşmuştu. "Önem verdiği tek şey buydu. 'Hallettim' derdi gururla. Beni de halletti işte. Peki ama Rupert, senin bütün bunlardan haberin yok muydu? Tüm kasaba gece gündüz benden konuşuyor demek istemiyorum tabii, ama bir şeyler duymuşsundur diye düşünüyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, hiçbir şey duymadım. Çocukların babalarıyla uzağa gittiklerini biliyordum. Nedenini sorduğumu hatırlıyorum, ama hiçbir zaman cevap alamadım."

"Çok iyi yetiştirildin de ondan! Çok düzgün bir ailen var, asla başkaları hakkında konuşmazlar."

"Annem daha fazla bir şey bilse anlatmayı isterdi sanırım. Hem sadece biz de değil. Bir kez Celia'ya çocukların neden seninle olmadıklarını sordum, yıllar önce hâkimlerin şimdikinden de beter olduğu vakitler aranızda büyük bir anlaşmazlık olduğunu söyledi. Hepsi bu. Kimse... şey... uyuşturucu konusunu bilmiyor."

"Sevinmeli miyim yoksa üzülmeli mi, bilemiyorum" dedi Judy gülerek. "Ben herkesin, bitkisel ilaçlarla uğraştığım için işe yaramaz biri olduğuma inandığını zannediyordum, neredeyse bir cadı olduğuma."

"Korkarım yanılıyorsun, insanlar bunun çok saygıdeğer bir iş olduğuna inanıyor" dedi Rupert.

"Zavallı polisler yıllarca gidip gelerek bitki yetiştirdiğim bahçeyi denetlediler. Sonunda bahçenin bir planını çizip tek tek her tarhı işaretledim, adamlara istedikleri zaman gelebileceklerini, onlara tuhaf gelen her şeyi açıklayacağımı belirttim. Sonunda Dublin'e gittiğimde, üzerime yapışmış olan *tehlikeli uyuşturucu satıcısı* yaftasından kurtulabildim."

"Yani yirmi yıl sonra nihayet rahat bırakıldığını mı söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bazen papatya tarhlarının etrafında bot izleri görüyorum. Ömür boyu izleneceğim herhalde."

"Bunlardan dolayı Jack Hickey'den nefret ediyor musun?"

"Hayır, sana söyledim, onu hiç düşünmüyorum. Buna inanman zor olabilir, özellikle de çocukları o kadar çok düşündüğümü bildiğin için. Ama ben onları hiç tanımıyorum. Benim için yabancılar."

"Evet." Belli ki Rupert için bunu anlamak zordu.

"Annen için de durum aynı. Belli etmese de her gün Dublin'deki oğlu Rupert'ı düşünüyor. Açıklaması zor, ama düşünceleri hep seninle."

"Yok canım, hiç zannetmiyorum."

"Ben biliyorum, tuhaf olup olmadığımı anlamak için bir keresinde bunu ona sordum. Bana, sen okuldayken de durumun aynı olduğunu söyledi; üniversiteye gittiğinde de, işe gittiğinde de. Gün içinde sık sık durup acaba Rupert ne yapıyordur diye düşündüğünü anlattı."

"Tanrım" dedi Rupert.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle uzun uzun değil, bir an için. Yani öyle kara kara düşünmüyor. Ama sen durup onun ne yaptığını düşünmüyorsun herhalde."

"Hayır... yani onları çok sık düşünüyorum tabii ki, hele babam bu kadar kötüleştiğinden beri. Onları tabii ki düşünüyorum" dedi Rupert, kendini savunurcasına.

"Sinirlenme, seni sadece örnek olarak aldım. Andrew ile Jessica benim yanımda büyüselerdi bile, şu an gene uzakta olup beni hiç düşünmeyebilirlerdi. Bu işler böyledir."

"Seninle ne kadar rahat konuşabiliyor insan, keşke annemle de böyle konuşabilseydim. Ama o çok daha yaşlı tabii" diye ekledi Rupert, kibarca.

"Evet, öyle, neredeyse *benim* bile annem olabilecek yaşta, ama sorun yaşta değil... İnsan kendi annesiyle asla konuşamaz, bu bir doğa kanunudur."

Judy gülümseyip pencereden bakmaya başladı. Nancy Morris boyun adalelerinin nasıl gevşetileceğine dair anlamlı bir konuşma başlatınca da sohbete katıldı. Rupert'ın Hayatın Anlamı ve Haksızlığa Uğramış Kadın muhabbetinden sıkılmış olabileceğini düşündü. Onu pahalı İtalyan ceketinin içinde hayalleriyle baş başa bırakmaya karar verdi.

Her zaman gençlerle daha iyi anlaşmıştı. Birisi, sen öğretmen olmalıymışsın, dediğinde, hayır demişti, o zaman masanın öbür tarafında olurdu. Kendi yaşındaki arkadaşlarından daha çok genç arkadaşı vardı. Örneğin Bart Kennedy. Onunla saatlerce konuşabilirdi, buna karşılık Bart'ın babasıyla sadece havanın nasıl olduğundan konuşabiliyordu. Önde oturan Kev Kennedy ayrı bir hikâyeydi: Onunla sohbet etmek çok zordu. İnsana, öğretmen yaklaşırken diğerlerine haber vermekle görevlendirilmiş, kapıda nöbet bekleyen bir delikanlıyı hatırlatıyordu. Judy gözlerini minibüsün içinde gezdirdi: Dee ve Celia'dan hoşlanıyordu. Genç Tom Fitzgerald da harika bir delikanlıydı. Nancy Morris'ten hoşlanmak zordu, zaten o genç de değildi. Yaşına rağmen yaşlı bir kadındı ve hep öyle olmuştu.

Rathoon'daki gençler, Jack Hickey'nin yirmi yıl önce verdiği küçücük toprak parçasında bir şeyler yetiştirirken ona her zaman çok yardımcı olmuşlardı. Ona, başkalarından FARKLI olduğunu söylüyorlardı: Onları yargılamıyordu, evlenmeleri gerektiğini veya düzenli bir hayat sürmelerini veya para biriktirmelerini veya daha az içmelerini söylemiyordu onlara. Hepsi de onun hafif çatlak olduğunu düşünmekle birlikte, tarlaya gelip tohum ekmesine, otları toplamasına, kurutup paketlemesine yardım ediyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Küçük bekçi kulübesinde de, Dublin'deki dairesinde de kendini yalnız hissetmiyordu. Tek başına olmayı seviyordu, tuhaf saatlerde yemek yiyor, canı isterse gecenin yarısında müzik dinliyordu. Dublin'deki dairesinde müzik dinlerken kulaklık takıyordu, gören onu yaşlı bir rock'çı zannederdi, halbuki çok daireli bir apartmanda yaşıyor ve çoğunluğu memur ve ofis çalışanı olan komşularını müziğiyle rahatsız etmek istemiyordu. Jack Hickey'nin koca malikâneden ona bıraktığı tek mekân olan küçük kulübede ise kulaklığa ihtiyaç duymuyordu. Yakınlarda çaldığı müziği duyacak kimse yoktu ve kuşlar konçerto ve senfonilerden hoşlanıyor gibiydi. Sık sık çite konup dikkatle müziği dinliyorlardı.

Tom Judy'yi minibüsten indirdiği ilk gece, içeri girip ışıkları yakana dek onu bekleyeceğini söylemişti. Judy buna çok memnun olmuştu. Güvende olduğundan emin olana dek bekleyecek kadar düşünceli biriydi Tom. Ama şimdilerde tanıdığı tüm gençler böyleydi, kendi zamanının o pek havalı gençlerinden çok daha doğal ve samimiydiler. Sağlıklı yaşam dükkânını işleten Chris ile Karen de öyleydi. Yaptıkları işe o kadar önem veriyorlardı ki, asla zengin olmak gibi bir amaçları yoktu, moda olup da hızla para kazandırabilecek mallar satmak peşinde değildiler. Orta yaşlı iş adamalarının jargonundan bihaberdiler. Ve idealist oldukları *için* de işleri berbat gidiyordu. Onları düşününce Judy'nin kalbi sıkıştı. Belki de Kaliforniya'da bir yerlerde Jessica ve varsa kocası bir sağlıklı yaşam dükkânı açmak üzereydiler. Diyelim ki sıkıntı içindeydiler, yaşça büyük biri onlara destek olsa hoş olmaz mıydı?

Judy istese de oturduğu bekçi kulübesini satamazdı, orada sadece oturma hakkına sahipti. Dublin'deki stüdyo tipi daireyi kiralamıştı, zira hiçbir birikimi yoktu. Sadece bir zamanlar, Amerika yolculuğu için para biriktirmişti, banka cüzdanını o kadar çok eline almış, açıp içine bakmıştı ki neredeyse yazılar okunmaz hale gelmişti. Onu her zaman çantasında taşıyordu, cüzdana dokunduğunda kendini ABD'ye uçak biletine dokunuyormuş gibi hissediyordu. Ama artık öyle değildi. Chris ile Karen'in hayallerini gerçekleştirmelerine katkıda bulunabilmeyi öyle çok isterdi ki. O dükkân onun da hayallerini süslüyordu. Ona müdür falan gibi lüzumsuz bir unvan verebilirlerdi. Zaten çok düşük olan kazançlarından ufak bir maaş alacağına, onlara önce sınırlı da olsa toplu bir parayla, sonra da düzenli bir sübvansiyonla destek olabilirdi.

Rupert'a bu hafta sonu bahçe işlerine yardıma gelmemesini söy-

ledi. Buraya anne babasıyla birlikte olmaya geliyordu, gelme nedeni annesini oraya buraya götürmek ve ölmek üzere olan babasıyla vakit geçirmek olmasa Dublin'de kalabilirdi. Rupert bahçede iş yapıp vücudunu çalıştırmak istediğini söylese de Judy'nin bu konudaki tavrı çok kesindi. Daha sonra bunların hepsi için bol bol zamanı olacaktı, babasının son aylarında veya haftalarında zamanını bir yabancının bahçesini ekip biçmekle geçirmemeliydi.

"Sen bir yabancı değilsin, Judy, bir arkadaşsın" dedi Rupert. Judy buna da çok sevindi.

Mayıs ayının güneşli bir cumartesi günüydü. Her tarafta bir hareket vardı. Bazı hafta sonları Rathdoon insan kaynar, bazılarında ise Patrick Caddesi'nde in cin top oynardı. Judy, Nancy Morris'in kayıp bir hazineyi arar gibi bir oraya bir buraya yürüdüğünü gördü. Kev Kennedy babasının dükkânına girip girip çıkıyordu; yüzüne bakan, Mafya'nın o sabah kendisi için vur emri çıkardığını sanırdı! Caddeye her adım atışınızda şehre inen bir arabanın altında kalma tehlikesi geçiriyordunuz: Yanında Nancy Morris'in annesi, külüstürünü kullanan Bayan Casey; gergin bir yüz ifadesiyle, muhtemelen ağabeyi Billy'nin çocuklarını atari oynamaya götüren Mikey Burns. Judy onu hiç bu kadar düşünceli görmemişti. Gün içinde, rallici tavrıyla direksiyonda oturan Celia'ya da rastladı. Yanında annesi vardı ve arabanın arkası üzeri battaniyeyle örtülü bir sürü eşyayla doluydu. Tom Fitzgerald bahçe işlerine yardım etmek için birkaç saatliğine uğradı; o saate kadar aile bireylerinden veya eşlerinden tek bir ters söz işitmediğini, bunun gerçek olamayacak kadar muhteşem bir şey olduğunu, bu yüzden orada bir dakika daha fazla kalıp her şeyi bir anda bozma riskini almak istemediğini anlattı. Judy, annesini arabayla kasabaya götüren Dee Burke'ü gördü. Kızcağız üzgündü, boş boş bakıyordu, annesi durumun farkına bile varmadan sürekli konuşuyordu. Bir de taşra hayatı için sakin denirdi. Bir hafta sonu veya dükkânı hâlâ işletiyor olursalar bir resmi tatilde, Karen ile Chris'i Rathdoon'a davet etmeliydi.

Red Kennedy kardeşi Bart'a yardım etmek üzere geldi.

"Bunlar Dublin'de para ediyor mu?" diye sordu, tohum dolu küçük kutulara bakarak.

Judy kuşkulu bir ifadeyle cevap verdi: "Pek değil, çünkü miktar yetersiz. Tek bir kişi bunları yol kenarında satsa geçimini sağlar; yoksa büyük eczaneler ve zincir mağazalar gibi yerlerle çalışmak gerekiyor. Gene de uğraşıp didiniyoruz işte."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

Judy birden her şeyin, tüm çabaların, sadece kendininkinin değil, Bart'ın, Red'in, geçen hafta gelen Mikey'nin ve okuldan eve dönerken uğrayan Tom Fitzgerald'ın yeğenlerinin ve diğer efendi gençlerin çabalarının boş olduğunun bilincine vardı. Böyle kötü giden bir iş için onların yardımını istemek haksızlık değil miydi? Bunu kesinlikle para için yapmıyorlardı, zaten verecek parası yoktu, fakat bu onların iyi niyetlerinden yararlanmak olmuyor muydu? Düşünceleri, hem işleri hem de onun için kaygılanan Karen ile Chris'e kaydı. Kendilerine var gücüyle destek olduğu için Judy'ye barınacak bir yer ve geçim kaynağı borçlu olduklarını düşünüyorlardı. Amerika'daki bir hukuk firmasından, Kaliforniya'nın San Fransisco şehrinde ölen merhum James Jonathan Hickey'den ona bir miras kaldığını ve bu mirası çocuklarının şahsen getireceklerini bildiren bir mektup almayı ne kadar isterdi. Sık sık çocuklarının gelişiyle ilgili hayaller kurardı, fakat parayla ilgili olarak ilk defa hayal kuruyordu. Evet, çocuklar getirmese bile Jack'ten kalacak mirası alacaktı. Chris ile Karen'e yardım etmek için her şeyi yapacaktı.

Çok geçmeden bahçedekilere kısa bir mola vermeyi önerdi. Judy, yardımcılarını henüz yorulmadan mola vermeye ikna etmek konusunda çok başarılıydı.

Herkese kocaman birer bardak mürver şarabı koymuştu; bazıları, kendi elleriyle yaptığı bu şarabın Ryan'ın barındaki fıçıdan akan ne idüğü belirsiz biradan çok daha iyi ve etkili olduğunu söylerdi. Güneşe karşı bir duvara oturup şarabı içtiler. Sonra, Kennedy'ler eve döndü.

Küçük evin içi karanlıktı. Judy üzerindeki tozu toprağı temizleyip yıkandıktan sonra kendini iyi hissetti. Ellerini ensesinde kavuşturarak pencerenin önündeki koltuğa yerleşti.

"Kediye benziyorsun" dedi, içeri giren Rupert. Judy'nin kapısı yazın asla kapalı olmazdı, kışın da kapıyı asla kilitlemezdi.

"Çok iyi. Kediler çok rahat hayvanlardır."

"Sen rahat mısın peki?"

"Kafam değil. Kafam para gibi gereksiz şeylerle meşgul. Daha önce para konusunu hiç dert etmemiştim."

"Eskiden kolay kazanıyordun da ondan, sanırım."

"Evet, yani eskiden ne yolla para kazandığımı biliyorsun. Ama sonrasında da çok fazla ihtiyacım olmadı. Şimdi ise sadece dükkânın açık kalmasına yetecek kadar istiyorum."

Rupert sallanan sandalyeye oturunca gıcırdadığını fark edip hemen kalktı ve yağ almaya gitti.

Judy ona teşekkür etti, ama kendi evinde de bir sallanan sandalye olduğunu, annesinin orada oturuyor olmasını isteyeceğini belirtti.

"Konuşacak bir şey yoktu; birazcık uzaklaşmaya ihtiyaç duydum" diye savundu Rupert kendini.

"Sadece birazcık" dedi Judy.

"Babam konuşmaya çalıştı. Emlak piyasasının iyi olup olmadığını sordu." Rupert'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti.

"Fakat bu iyiye işaret değil mi? Demek ki bilinci bunu merak edecek kadar yerinde ve kendini bunu soracak kadar iyi hissediyor. Ayrıca ilgi gösterecek kadar da nazik."

"Annem onun evde olmasından gerçekten memnun olduğunu söylüyor. Ama bu hiçbir işe yaramıyor. Hiçbir şeye."

"Bu senin tutumuna bağlı." Judy'nin acıma duygusu kaybolmuştu. Ayağa kalkıp gerindi.

"Dinle beni Rupert Green, babana ait tek bir dakikayı daha çalmayacağım. Jack Hickey'nin ormanında yürüyüş yapacağım." Rupert alınmıştı.

"Lütfen evlat, lütfen. İleride, 'Keşke yanında oturup eski günlere ait herhangi bir şeyden konuşmuş olsaydım' diyeceksin. Annen için yap bunu. Sonra buluşuruz, bana Ryan'ın orada bira dedikleri o sıvıdan ısmarlarsın." Rupert'ın yüzü aydınlandı.

"Sahi mi? Harika olur."

"Baban uyuduktan sonra, sen onunla ilgilendikten sonra."

"O KADAR da kötü biri değilim."

"Değilsin, ama unutma, sen hayatına girdiğinde o neredeyse elli yaşındaydı ve diş çıkarıp ağladığında geceleri uykusundan uyanır, yanına gelirdi. Daha sonra da onunla çalışmadın: Green ve Oğlu diye bir şey olamadı hiç, onun yerine Green ve McMahon oldu. Hadi, git, yanına otur, herhangi bir şey anlat ona, aklına ne gelirse, anlamlı olması gerekmiyor; önemli olan orada olman ve çaba göstermen..."

"Peki, Ryan'ın oraya kaçta gideceğiz?" Rupert'ın sesi sabırsızdı.

"RUPERT! Keser misin artık, bu bir randevu değil. Ryan'ın yeri bir otel barı falan değil, Rathdoon'daki tek pub. Ben canım ne zaman isterse o zaman geleceğim, sense baban uyuduktan ve annenle biraz zaman geçirdikten sonra."

"O halde saat dokuz civarı?" dedi Rupert, ısrarla saati kesinleştirmeye çalışarak.

"Dokuz civarı" diye cevap verdi sonunda Judy, pes ederek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Judy botlarını ayağına geçirdi. Uzun zamandır ormana gitmemişti. Büyük evdeki dini konferansları ve bölge kilisesi toplantılarını organize eden üç rahibe, bekçi evindeki Bayan Hickey'nin bir zamanlar büyük evde yaşadığını yarım yamalak biliyorlardı. Ona daima nazik davranıyor ve canı ne zaman isterse çevrede dolaşabileceğini söylüyorlardı. Ama başına Çingeneler gibi eşarp bağlayan bu vahşi görünümlü kadının, tekliflerini fazla sık değerlendirmemesi içlerini rahatlatıyor olmalıydı. Judy eve asla yaklaşmıyordu, ama rahibelere o yaşlı ağaçların altında özgürce dolaşıp çiçek toplayabilmenin çok güzel bir şey olduğunu söylemişti. Bazen kapılarına, nemli yapraklarla sarmaladığı koca bir buket çançiçeği bırakıyordu. Asla kapıyı çalmıyor ya da salona geçip oturmayı talep etmiyordu. İlişkileri idealdi.

Bugün belli bir amaçla yürüyordu. Öylesine bir gezinti değildi bu. Hayır, bugün nereye gittiğini biliyordu.

Hâlâ oradaydılar, sarmaşıklarla kaplı ağaçların arasında. Artık yabanileşmişler ve şu devrilmiş yaşlı ağaç sayesinde en azimli araştırmacıların gözünden kaçmışlardı. Ağacın arkasında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Judy kütüğün üzerinden atlayınca kendini yeniden küçük marihuana tarlasının ortasında buldu. Yirmi iki yıl önce diktiği kenevir bitkilerini gördü, pek çoğu ölmüş, pek çoğu da tohuma kaçmış ve heba olmuştu. Bazıları hâlâ yaşıyor, bazıları da sadece biraz bakım istiyordu.

Dublin'de uygun bir pazar bulması uzun sürmezdi. Bu işin dükkânla uzaktan yakından hiçbir alakası olmamalıydı. Chris ve Karen asla bir şey öğrenmemeliydi.

Bu konuda kendini, Andrew ile Jessica'nın asla öğrenmemesi konusunda müthiş bir kararlılık göstermiş olan kocası kadar kararlı hissetti.

Kalp atışlarının eskiden olduğu gibi hızlanmaya başladığını fark etti. Aradan geçen onca yıldan sonra tekrar işe dönmek heyecanlı olacaktı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kev

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kev'e, Pelikan'dan asla kurtulamayacakmış gibi geliyordu. Pelikan'ın bugün keyfi yerindeydi ki bu son zamanlarda çok seyrek oluyor, o vakit de bir tek kendisinin tanıdığı insanlar hakkında abuk sabuk şeyler anlatıyordu. Pelikan'ın hikâyelerinde binlerce karakter olur ve aynı karakter başka bir hikâyede asla boy göstermezdi. Kev onu hep dikkatle dinlerdi, çünkü Pelikan, örneğin karakterlerden biri içerideyken bir diğerinin içeri girdiğini ve bir üçüncüsünün diğer kapıdan çıktığını anlatırken ipin ucu kolayca kaçıverirdi. Ve Pelikan hiç beklenmedik bir anda birtakım sorular sorarak, konuyu takip edip etmediğini kontrol ederdi.

Kev Pelikan'dan çekiniyordu sadece; buna karşılık diğerlerinin bir kısmından *korkuyordu.* Pelikan korktukları arasında ilk sırada gelmese de, lakabını o kanca gibi koca burnundan alan bu adamı gücendirmektense, Leylak Rengi Minibüs'ün Rathdoon'a onsuz gitmesini tercih ederdi. Kev pek fazla bir şey bilmiyordu, ama bir şey biliyordu: Pelikan'la kapışmamak gerekiyordu.

Neyse ki Pelikan'a ondan daha ilginç biri selam verdi de Kev kurtuldu. Hızla köşeyi döndü. Minibüs neredeyse dolmuştu. Fakat son gelen o değildi. Mikey Burns ellerini ovuşturuyordu. Ah ne olur bu akşam bilmece sormasındı! Mikey espri yapmadığı zamanlarda harika bir insandı, ama şu televizyon şovlarında olduğu gibi, "Şunu biliyor musunuz, bunu biliyor musunuz?" diye başladığında... İşin kötüsü, Kev fıkraları anlamıyordu, hep yanlış yerde gülüyordu. Celia'nın yanına oturabilse iyi olurdu; en çok onu tercih ederdi: Celia ona üç beş nezaket cümlesi söyler, sonra da pencereden dışarıyı seyretmeye başlayıp onu rahat bırakırdı. Rupert da uyardı; o da sessiz sakin bir tipti, ayrıca ukala da değildi. Kardeşleri Bart ve Red, Kev'in Bayan Hickey'yi daha iyi tanıyor

olmamasına her zaman hayret ediyorlardı. Kafayı ona takmışlardı. Babaları sürekli, "Adam gibi kendi patateslerinize bakacağınıza onun bahçesine gidip kocakarı otlarıyla, lavantalarıyla ve unutmabeni çiçekleriyle uğraşıyorsunuz" diye söylenirdi. Bayan Hickey iyi biriydi, ama konuşurken, yüzeysel bir konuşmadan çok daha fazlasını istermişçesine, bakışlarıyla insanı delip geçiyordu. Kev de yüzeysel konuşmalardan yana değildi elbette, ama o ciddi yüzdeki lazer gibi delici bakışların üzerine dikilmesini de istemiyordu. Sürekli, Judy'nin herkesten biraz daha fazla gördüğü duygusuna kapılıyordu.

Kev güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu, yani aslında tam da güvenlik görevlisi denemezdi –gerçek güvenlikçiler gibi başında şapkası, belinde copu ve yanında dolaşan kurt köpeği yoktu– daha çok bir kapı görevlisiydi, ama güvenlik görevlisi olarak adlandırılıyordu. Birileri, elden gelmiş bir zarf veya bekleyen bir misafir olup olmadığını öğrenmek için aşağıyı aradığında, telefonu, "Buyurun, güvenlik" diye açıyordu.

Bir keresinde babası, şu televizyonda reklamını yapıp durdukları patates cipsinden birkaç kutu getirmesini söylemek için aramıştı. Mahalledekilerin hepsi o cipsi merak ediyordu. Oğlunun telefonu "Buyurun, güvenlik" diyerek açması o kadar hoşuna gitmişti ki, her gün sırf bu sözleri duymak için telefon etmeye başlamıştı. Kev endişeyle, özel konuşmalarını minimumda tutmaları gerektiğini söylemişti babasına. Ama boşuna endişelenmişti, babasının bu sözleri tekrar tekrar duymak için havaya bir sürü para savurmak gibi bir niyeti yoktu.

Bart ve Red, Kev'in hafta sonları eve gelmesine bir anlam veremiyorlardı. Onu görmek istemiyor değildiler, onlar için fark etmiyordu. Fakat niye *her* hafta sonu? Şaşırtıcı olan buydu. Kev cumartesileri dansa gitmiyordu, Ryan'ın yerinde birlikte içki içtiği bir arkadaş grubu yoktu; gerçi arada bir oraya uğrayıp bir iki kadeh içtiği oluyordu, ama asla uzun kalmıyordu. Kennedy'lerin, ağzından sigarası eksik olmayan ve sabahtan akşama kadar sesi sonuna kadar açarak radyo dinleyen babalarıyla ilişkileri yok denecek kadar azdı.

Kev ailesine biraz esrarengiz göründüğünü biliyordu. Tom Fitzgerald'a da öyle görünüyordu. Tom ona, cuma günkü minibüs yolculuklarının ancak yolcuların yedisinin birden gelmesi halinde para kazandırdığın açıklamıştı. Ancak o zaman yolculuğu bu kadar ucuza getirebiliyordu. Hepsi on hafta boyunca her cuma minibüsle gelmeyi taahhüt etmişlerdi, gelemezlerse yerlerine bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rini bulmaları gerekiyordu –gelenin ille de Rathdoon'a kadar gitmesi gerekmiyordu tabii ki, ama yolun bir bölümünü yapmalı, en azından Rathdoon'a otuz kilometre mesafedeki şehre kadar gelmeliydi. Eğer kimseyi bulamazlarsa koltuğun parasını ödemek zorundaydılar. Başka türlü hem herkesi kapısının önüne kadar götürüp hem de fiyatı diğer otobüslerin yarısı düzeyinde tutamazdı. Kev minibüsten genelde saat ondan önce iner ve sokağın hemen karşısında oturan Nancy Morris'e iyi geceler dilerdi. Rathdoon'da evinde ve güvendeydi. Derin bir nefes alır, sonra da büyük bir rahatlamayla uzun uzun geri verirdi. Tom genellikle ona şaşkınlıkla bakardı, babası onu radyonun üzerinden başıyla selamlar ve birazdan haberlerin başlayacağını söylerdi. Ona bir kupa çay ve çarşıdan alınmış bir dilim kek uzatırlardı. Kev ve kardeşleri şimdiye kadar hiç başka türlüsünü yememişlerdi. Anneleri öleli yıllar olmuştu ve onu hatırlayabilen tek kardeş olan Bart bile annesinin kek veya ekmek yapacak kadar iyi olduğu bir dönemine şahit olmamıştı. Haberler bitince babası, zor bir hafta geçirip geçirmediğini, demir sopalı vahşi adamların saldırıp saldırmadığını sorardı. Dublin'de Şikago'dakinden daha fazla şiddet olayı yaşandığını, yanında silahlı bir koruma olmadan şehre adım atmayacağını söylerdi. Kev başlangıçta ona itiraz etmeyi denemişti, fakat artık hiç uğraşmıyordu. Ayrıca yavaş yavaş babasının haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

İştekilerden hiçbiri Kev'in hafta sonlarında nereye gittiğini bilmiyordu: Herkes onun bir çeşit laik keşiş olduğunu ve hafta sonları hayır işleri yaptığını düşünüyordu; yaptıklarını anlatıp övünmemek işinin parçasıydı. Kev'in şimdiye dek tanıdığı en iyi insanlardan biri olan yaşlı Bay Daly, kepli başını takdir dolu bir ifadeyle sallardı.

"Yeni nesle neden laf ederler, bir türlü anlamıyorum" derdi, "Gerçekten anlayamıyorum. Örneğin danışmadaki genç Kev... Hafta sonları evsizlere çorba dağıtıyor, Blessed Sacrament'in önünde dua ediyor, bilmeyenlere okuma yazma öğretiyor. Saat tam altıda buradan ok gibi fırlıyor ve pazartesi sabahına kadar ortalıkta görünmüyor."

Kev ne Bay Daly'ye ne bir başkasına böyle bir şey söylemişti. Fakat insanların bunu doğru kabul ettiğini görünce ses etmemişti. Her şey bir yana, biri sinsi sinsi gelip bir şeyler öğrenmek istese, yaşlı Bay Daly'nin, John'un ve diğerlerinin onun Simon Cemaati veya Meryem Lejyonu'yla birlikte olduğunu sanmaları, her cuma

akşamı aynı saatte leylak rengi bir minibüsle Dublin'den ve şehrin tehlikelerinden kaçtığını bilmelerinden daha iyi olmaz mıydı?

Bir an için Daff'ın, Crutch Casey'nin veya Pelikan'ın bir şey istemek için öfke içinde işyerine geldiklerini geçirdi aklından, ama kimse onlara bilgi veremezdi. Kimse onun hafta sonlarını nerede geçirdiğini bilmiyordu.

Kev çocukken de içine kapanık biriydi. Bart'ın, dükkâna gelen hiç tanımadığı bir müşteriye annelerinin iki ay bir hafta hastanede yattıktan sonra öldüğünü söylemesi geldi aklına. Kev arabada bekleyen çocuklarına çikolata ve dondurma almak için dükkâna giren bir kadına böyle bir şeyi asla anlatmazdı. Kadın ne kadar iyi olursa olsun, binanın arkasında LPG tüpleri ve briketler için sundurma yaptıran babalarının yokluğunda dükkâna bakan üç çocuğu ne kadar överse övsün, bunları anlatmazdı. Kev ona hiçbir şey söylemez ve koluyla ağzını kapatırdı. Bu hareket, bir sohbetin başlamasını engellemenin en iyi yoluydu. Fakat Bart ve Red herkese her şeyi anlatırdı... Bart, Kev'in on yedi yaşındayken Deirdre Morris'i –Nancy Morris'in ondan çok daha güzel kız kardeşi– bir kuş yuvası göstereceğine yemin ederek bir tarlaya götürmeye çalıştığını bile anlatmıştı herkese.

Deirdre Morris gülerek başını arkaya atmış ve Kev'i itip çamura düşürmüştü. "Kuş yuvası ha, şimdilerde böyle mi diyorlar?" Kev çok şaşırmıştı. Böyle bir şeyi kendisinden nasıl beklerdi? Daha da beteri kendisini fena halde aşağılamıştı. Fakat Bart bunu çok komik bulmuştu, hatta Deirdre ABD'de evlenip Shane adındaki bebeğiyle geldiğinde ikisi bu olayı hatırlayıp gülebilmişlerdi. Yetenekli bir dansçı olan Red'in de Bart'tan bir farkı yoktu, o da tüm mahalleliye işlerini anlatırdı: Bir zamanlar bir asfalt dökme firmasının bayiliğini alabilecekken, babalarının yeterince hızlı davranmaması sonucunda işi Billy Burns'e kaptırmışlardı. Kev hiçbir şey anlatmazdı. Zaten saklaması gereken çok fazla şey vardı.

Kev'in hemen arkasından Celia geldi ve kapılar kapandı. Yola çıktılar. Köşeyi dönünce, barın açık kapısından, bir elinde birası, diğerinde rulo yaptığı gazetesiyle Pelikan'ı gördü. Rulo yapılmış bir gazete, bir mesaj vermek, bir şeyi vurgulamak için idealdi. Ve Pelikan'ın üslubu buydu: Vurgulamak.

Maalesef Mikey bu akşam formundaydı: Bir kutu kibrit ve bardakla yaptığı numara, bardağın minibüsün koridoruna yuvarlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

masıyla sonuçlandı. Zavallı Mikey bu numaraların sadece bardaki sarhoşlar, yalnız insanlar veya kaçıklar tarafından yapıldığını bilmiyor muydu? Normal insanlar bunları yapmazdı, belki sadece arkadaşlar arasında... Ayrıca bir arkadaş grubu olan insan böyle numaralar yapmaya niye ihtiyaç duysundu? Mikey kibritlerin daha ağır olması gerektiğini açıklıyordu; Kev camdan dışarı bakınca, Dublin'in dışındaki ışıl ışıl konut sitelerinin gözünün önünden hızla akıp gittiğini gördü. Yaşlı Bay Daly ona günün birinde kendine genç bir kadın bulacağını, onunla böyle bir yerden ev almak için para biriktireceğini ve ondan sonra çok değişeceğini söylemişti. Bay Daly ve Mikey gibiler gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Mikey hâlâ kibrit kutusunun içine iki *penny* koyularak nasıl ağırlaştırıldığını, kutunun paraların bulunduğu tarafa doğru devrildiğini, dolayısıyla kutunun devrilme yönü üzerine bahse girildiğinde daima kazanan tarafta olunabileceğini anlatıyordu. Kev Mikey'ye boş boş baktı.

"Bahse girerim, Bart ya da Red Eddie böyle bir numaraya bayılırdı" diye mırıldandı Mikey. Kev bayılacaklarını biliyordu. Onların bunun için zamanı ve iç huzuru vardı.

Kev kendisinin de bir tür kapı görevlisi olduğundan Mikey'ye hiç söz etmemişti. Yani aslında güvenlik görevlisi... sonuçta ikisi de aynı alanda çalışıyordu. Kev minibüsteki hiç kimseye hangi şirkette çalıştığını da söylememişti. Sadece işyerinin o büyük yeni blokta olduğunu belirtmişti. Orada herhangi bir iş yapıyor olabilirdi, kelimenin gerçek anlamıyla herhangi bir iş. Blokta resmi daireler, seyahat acenteleri, havayolu şirketleri veya sadece iki kişinin çalıştığı küçük şirketler vardı. Girişteki duvar panosunda, binada bulunan tüm şirketlerin listesi uzanıyordu. Birileri nerede çalıştığını sorduğunda, Kev sadece o binada çalıştığını belirtir, ne iş yaptığını soran olursa da, şu ya da bu işi yaptığını söylerdi. Bu daha güvenliydi. Bir sabah üzerinde üniformasıyla orada dururken, Dee Burke'ün geldiğini görmüştü. Elinde birtakım dosyalarla beşinci kattaki bir avukata gidiyordu. Bay Daly yukarıya telefon edip onun geldiğini bildirmişti. Kev telaşla yerde bir şey arıyormuş gibi yapmış, Dee de böylelikle onu görmemişti. Daha sonra, niye böyle yaptığını düşünmüştü. Dee Burke onun danışmada çalıştığını öğrense ne olurdu? Sigara almak için Kennedy'lerin dükkânına gittiğinde, kardeşlerin en küçüğünün Dublin'deki bir şirketin yönetim kurulu başkanı olduğunu düşünmüyordu herhalde. Dee'nin, büro elemanı olarak çalıştığını bile düşünmesini istemezdi. O halde neden saklanmıştı? Bunun daha

akıllıca olduğunu düşünmüştü. Belli bir sebebi yoktu, sadece böyle yapmak doğru olur *gibi gelmişti.*

Bugünkü durumunun sorumlusu da bir şekilde ketumluğuydu aslında. Farklı yapıda biri olsaydı asla bu pisliğe bulaşmazdı.

Her şey yirmi birinci yaş gününde başlamıştı. Sıradan bir iş günüydü. Babası ona üzerinde pembe bir kedi resmi olan bir kart ile on pound yollamıştı. Bart ile Red o parayla cuma günü Ryan'ın barında bir güzel içebileceklerini söylemişlerdi. Başka kimsenin haberi yoktu. Bay Daly'ye, pasta alır da onu utandırır diye bir şey söylememişti; bir odasını kiraladığı evin diğer kiracılarına da hiçbir şeyden bahsetmemişti. Hepsi de kendi hallerinde yaşıyorlardı, Kev'in yirmi birine bastığını duyarlarsa, kendilerini onun için bir şey yapmaya mecbur hissederlerdi. Dolayısıyla Dublin'de hiç kimse, Rathdoon'da dükkân sahibi olan Bay Kennedy ile rahmetli Mary Rose Kennedy'nin en küçük oğulları Kevin'in o gün yirmi birinci yaş günü olduğunu bilmiyordu. Bu konu bütün sabah kafasını kurcalamış ve git gide önem kazanmaya başlamıştı. Başkaları doğum günlerinde radyo programlarına bağlanıp en sevdikleri şarkıyı çaldırıyor, başkaları sadece bir tane değil, bir sürü tebrik kartı alıyordu. Dee Burke bir otelde parti yapmıştı –birkaç ay önce bunun haberlerini duyduğunu hatırlıyordu; partiye Bart ve Red de davet edilmişti, Bart öyle smokin falan giyip maymuna benzemek gibi bir niyetinin olmadığını söylemiş, dans tutkunu Red ise gidip bir smokin kiralamış ve partide çok eğlenmişti. Kev'in ağabeyleri bile doğum günlerini bir şekilde kutlamışlardı. Bart ve arkadaşları nehir kenarında mangal partisi yapmışlardı; bunu daha önce kimse akıl etmemişti. Ekmek arası et yapıp yemişlerdi, nefis olmuştu, şarkılar söylemiş ve çok eğlenmişlerdi. İki yıl önce de Red yirmi birine bastığında eve kalabalık bir grup arkadaşı gelmiş, bir şeyler içip pasta kesmişler, sonra da bir kamyona doluşup dansa gitmişlerdi. Kev'in doğum gününde ise hiçbir hareket yoktu.

Durum kafasına birden dank etmişti. Bay Daly'ye kendini iyi hissetmediğini, hava almak için yarım saatliğine arka avluya çıkacağını söylemişti. Bay Daly fena halde endişelenince de hemen suçluluk duymuştu. Henüz her hafta sonu ortadan kaybolmadığı ve Bay Daly'nin onun gizli bir *aziz* olduğunu sanmaya başlamadığı günlerdi.

Dışarı çıkınca, zarf ve paket getiren kurye minibüsleri ile telsizli koca kurye motosikletlerinin park edebildiği yükleme bölü-

müne oturup bir sigara yakmış ve kendi yaşındaki diğer gençleri düşünmüştü. Uzaklara gitmekten neden bu kadar korktuğunu ve gitmenin daha iyi olacağını neden düşündüğünü geçirmişti aklından. Dört adam kamyonetin birine yükleme yapıyordu. Bir beşincisi de koltuk değneğine yaslanmış, aylak aylak etrafına bakınıyordu. Adamlar kamyonete tesisat malzemeleri, duş tekneleri, lavabolar ve küçük termosifonlar yüklemekteydi. Acele etmeseler de takdir edilecek bir hızla hareket ediyorlardı.

Kev sigarasından bir nefes çekmişti. Katlardan birinde belli ki tadilat yapılıyordu, bayağı kapsamlı bir işe benziyordu. Bir dakika! Bu adamlardan hiçbirini güvenlikten geçerken görmemişti ve içeriye giren herkesin danışmaya başvurması gerekiyordu. Ön kapıdan çıkıp dışarıdan yükleme kısmına geçecek olanların bile. Kurallara göre ilk durak danışma olmak zorundaydı.

Kev'in gözlerinde çakan merak kıvılcımı, koltuk değneğine lakayt bir ifadeyle yaslanmış duran sakat adamın beyninde alarm zillerinin çalmasına yetmişti.

"Başında kepi yok, onu fark etmemişim" demişti ağzının kenarından.

Yükleme yapan adamlardan kanca burunlu ve iri yarı olanı durmuş ve gruptan ayrılarak korkudan midesine kramp giren Kev'e doğru seğirtmişti. Kev birden bunun bir soygun olduğunu algılamış, her tarafı buz kesmişti. Bu beş adam şehrin bilmem neresindeki inşaatlara satmak üzere yeni binanın tesisat malzemelerini soymaktaydı. Zorlukla yutkunmuştu.

Pelikan ağır ağır ona doğru yaklaşmıştı: Biraz olsun korkmuş ya da kaygılanmış gibi görünmüyordu.

"Bir sigara alabilir miyim?" diye sormuştu lakayt bir ifadeyle. Arkasında, yükleme işi, dünyanın en doğal şeyi yapılıyormuşçasına devam ediyordu.

"Eee, evet." Kev paketi uzatmıştı.

"Burada, böyle tek başına ne yapıyorsun?" Pelikan'ın gözleri kısılmıştı.

Soru son derece kibarca, güneşli bir sabah saati sokakta karşılaşan iki insanın sohbet ederkenki ses tonuyla sorulmuştu. Soru, arkasına, "Böyle güzel bir günde" sözcüklerinin eklenebileceği kadar doğaldı. Fakat Pelikan bu sözcükleri eklememişti. O ve diğerleri Kev'in cevabını bekliyordu. Kev söyleyeceği şeyin muhtemelen hayatta vereceği en önemli cevap olduğunun farkındaydı.

"Bugün benim yirmi birinci yaş günüm" demişi. "İçeridekilerin haberi yok ve ben danışmada oturmaktan sıkıldım. Bari dışarı çı-

kıp doğum günüm şerefine bir sigara yakayım dedim."

Söylediklerinin doğru olduğuna şüphe yoktu. Kev Kennedy'nin orada bulunma sebebini dürüstçe itiraf ettiğini anlamak için bir yalan makinesine veya yılların tecrübesine sahip olmaya ihtiyaç yoktu. Ve Kev'deki bir şey, Pelikan'ın ondan bir zarar gelmeyeceğine inanmasına neden olmuştu.

"Madem öyle, buradaki işimiz bitince öğlen paydosunda sana bir içki ısmarlarız belki. Bir delikanlı yirmi birine böyle sessiz sedasız girmemeli."

"Ben de öyle düşünüyorum" demişti Kev hevesle, aslında güvenliğinden sorumlu olduğu binada yüzsüzce yapılmakta olan soygundan bakışlarını kaçırarak. İş bitmiş gibi görünüyordu, ekip kapıları kapatmış, kamyonete biniyordu.

"Ee, saat kaçta diyoruz? Bir iyi mi?" Pelikan'ın burnu Kev'e kocaman ve tehlikeli bir tırpan gibi görünmüştü, gözleri de iki yarık gibiydi.

"Öğle tatilinde biraz zor olur, sadece kırk beş dakikam oluyor, ayrıca siz de bu civarda kalmayacaksınız herhalde." Kev'in yüz ifadesi gayet masumdu.

"Peki o zaman, doğum günü içkini nerede ve ne zaman içmek istiyorsun?" Teklif tartışmaya açık değildi, sadece yer ve zaman konusunda küçük bir esneklik tanınmıştı.

"Siz nerede istediğiniz orada tabii ki. Altı civarı uygun mu?"

Pelikan başını sallayıp merkezi bir yerdeki bir barın adını söylemişti.

"Her birimiz sana bir içki ısmarlayacağız, gördüğün gibi beş kişiyiz, bu da beş içki eder."

"Aman Tanrım, çok güzel olacak" demişti Kev. "Beş kişi misiniz? Fark etmemiştim."

Pelikan onaylayıcı bir ifadeyle başını sallamıştı. Sonra da kamyonete doğru yürüyüp güreş şampiyonuna benzeyen sürücünün yanına geçmişti.

"Altıda" diye seslenmişti camdan neşeyle.

Durum ancak saat dört buçukta fark edilmişti. Altıncı kattaki ofislerin çoğu henüz tutulmamıştı. Bazıları tuvaletlerin yenilenmekte olduğunu düşünmüş ve öfleyerek diğer katlardaki tuvaletlere yönelmişti. Sonunda, sekreterlerden biri Bay Daly'ye, in çık yapmaktan bıktıklarını, yepyeni tuvaletlerin üç ay sonra yenilenmesinin tuhaf olduğunu düşündüğünü söyleyince herkeste jeton düşmüştü. Böyle bir şeyin güpegündüz olmuş olması herkesi şaşırtmıştı. Polis çağrılmış, ortalık karışmıştı. Kev saat altıda zor bela çı-

kabilmişti binadan. Adamların o barda olmayacaklarından emindi. Tecrübelerine dayanarak, tuzağa düşürüleceklerini düşünürlerdi. Karşılarında, Kev Kennedy gibi ser verip sır vermeyen birinin olduğunu nereden bilebilirlerdi? Kev'in barı bira ve limonata içen sivil polislerle dolduracağını düşünürlerdi. Ama belli mi olurdu? Ya daha sonra geri gelip ondan hesap sorarlarsa? Nerede çalıştığını biliyorlardı, ama o onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hepsi oradaydı.

"Geciktim, işte ortalık biraz karıştı da."

"Olsun, önemli değil" demişti Pelikan yüce gönüllülükle ve onu Kev, Daff, John, Ned ve Crutch'la tanıştırmıştı.

"Gerçek ismin ne?" diye sormuştu Kev, bacağı sakat adama.

"Crutch" demişti adam, soruya şaşırarak.

Her biri Kev'e birer içki ısmarlayıp her turda doğum günü şerefine kadeh kaldırmışlardı. Dördüncü tur geldiğinde Kev kendini berbat hissediyordu. Ryan'ın yerinde üç, başka bir barda da iki biradan fazlasını içmemişti şimdiye kadar. Ryan'ın barında insan daha bir cesur oluyordu, çünkü oradan dört ayak üzerinde sürünerek eve gitmek o kadar da zor değildi.

Güreşçiye benzeyen adamın adı Daff'tı. Kev ona neden bu ismin takıldığını merak etmiş, ama bunu sormanın pek akıllıca olmayacağına karar vermişti. Daff son içkiyi ısmarlayıp Kev'e bir zarf uzatmıştı.

"Senin gibi yirmi birine basıp da kutlamak için yanında kimsesi olmayan birini görmek bizi üzüyor; bu sana Pelikan, Crutch, John, Ned ve benden küçük bir armağan." Yeğeninin oyuncak tren paketini açıp sevinç çığlıkları atmasını bekleyen çılgın ve cömert bir amca edasıyla gülümsemişti.

Kev zarfı nazikçe açmıştı. İçinde bir tomar yirmilik banknot vardı. Dünya etrafında dönmeye başlamıştı. Destek almak için bar taburesine tutunmuştu.

"Bunları alamam, hem beni tanımıyorsunuz bile."

"Sen de bizi tanımıyorsun." Daff gülümsemişti.

"Ve böyle de devam etmeli" diye eklemişti Pelikan.

"Fakat ben sizi, bunlar... bunlar olmasa da tanımıyorum."

Zarfa, içinde patlayıcı varmış gibi bakıyordu. En az altı, belki de daha fazla banknot vardı. Saymak istememişti.

"Böylesi hepimiz için daha iyi. Neden her hafta aynı saatte burada buluşmuyoruz? Bu parayla iyi bir yatırım yaparsan, o zaman sen de bize birer içki ısmarlarsın. Böylece yavaş yavaş tanırız birbirimizi."

Kev'in ağzının içi limon yalamış gibi olmuştu.

"Şey, isterim... yani, bir şekilde sizinle bağlantıda kalmak isterim... fakat gerçekten bu çok fazla, yani... ben kendimi kötü hissederim."

"Yok canım, hissetmezsin" diyerek gülümsemişti Pelikan. Ve gitmişlerdi.

Kev o günden sonra her salı onlarla buluşmuştu; bazen sadece birer içki içmişler, bazen de başka şeyler yapmışlardı. Bir seferinde onlara şoförlük etmişti. O günü ölünceye dek unutmayacaktı. Yeni yapılmış bir apartmana girmişler ve merdivenlere yeni döşenmiş olan halıları dikkate yeniden rulo yapmışlardı. Aldıkları istihbarata göre, apartmana öğleden sonra halıları sabitlemek için adamlar gelecekti, onlar da önce davranıp her şeyi toparlayıp götürmüşlerdi. Zamanlama çok önemliydi. Pahalı yün halılar o sabah döşenmişti; halıcıların tekrar gelme vaktine kadar sadece dört saatleri vardı, bu da münasebetsiz bir sürprizle karşılaşmamak için binayı çok iyi gözetlemek gerektiği anlamına geliyordu. Tabii ki her şey gayet yolunda gitmişti, muhtemelen diğer tüm *işleri* gibi. Kev halı soygunu için işten bir günlük izin almıştı, fakat bu soygun ömründen birkaç yıl götürmüştü. Sokakta yere yatırılmış ve Moran Park'tan çıkan büyük bir kalabalık tarafından çiğnenmiş gibi hissetmişti kendini. Diğerlerinin nasıl bu kadar rahat olduğunu aklı almıyordu. Crutch Casey son engele takılıp düşen atlardan bahsediyordu. Ned ve John daha çok köpek yarışlarına meraklıydı; aralarında, ne zaman yavaşlamaları gerektiğini içgüdüsel olarak bilen o namussuz, şeytan tazılardan konuşuyorlardı. Pelikan kimsenin tanımadığı bir sürü insan hakkında uzun hikâyeler anlatıyordu. Daff ise konuşmuyor, ama güneşli bir günde denizden çıktıktan sonra kumsalda uzanıp piposunu yakmak üzere olan bir adam kadar rahat görünüyordu.

Kev'i onlara katılması için zorlamamışlardı asla, ayrıca koşa koşa Amerika'ya kaçmayı istemesine neden olacak taleplerde de bulunmamışlardı ondan. Genellikle, onların tabiriyle "yeniden paketlemek" dışında yapması gereken bir şey olmuyordu. Bunun anlamı, örneğin bir otelden *gelmiş* ve kolileri henüz açılmamış "Waterford" marka kristallerin kolilerinden çıkarılıp başka kutulara yerleştirilmesi olabiliyordu. Her bardağı koliden dikkatlice çıkarıp incecik mor kâğıtlara sarmak, tiplerine göre altılı kutulara yerleştirip hediye paketleri yapmak gerekiyordu. Kev çeşitli tasarımlar, daha doğrusu *seriler* konusunda uzman olmuştu ne-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

redeyse. Tercihinin "Colleen" serisi olduğuna karar vermişti; bir gün evlenirse iki düzine "Colleen" brandy bardağı alıp günlük bardak olarak veya banyoda diş fırçalarını koymak için kullanacaktı. Sonra yaptığı işi hatırlamış ve daldığı hayallerden uyanmıştı. Garajda etrafına bakınıp bardakları markasız güzel hediye paketlerine yerleştirmeye devam etmişti. Paketlerin nereye götürüldüğünü, ne yapıldığını asla öğrenmemişti. Bunu asla sormamıştı. Bir kere bile. Ondan bu nedenle hoşlanıyor, bu nedenle tamamen güveniyorlardı. Kev'i yükleme bölümünde gördükleri ilk günden itibaren onun kendilerinden biri olduğunu düşünmüşlerdi ve öyle olmadığını söylemek için artık çok geçti. Ve zaman geçtikçe onlardan ayrılmaya kalkışmak iyice saçmalaşacaktı.

Daha sakin günlerinde Kev kendine yaptığının o kadar da korkunç bir şey olmadığını söylüyordu. Asla insanları soymuyorlardı, kimsenin evine girip hırsızlık yapmıyorlardı; soydukları kilometrelerce kırmızı yün halı döşeyen, kutu kutu kristal eşya pazarlayan ya da sayısız mekâna tesisat döşeyen büyük firmalardı. Asla yaşlı kadınları, genç çiftleri soymuyorlardı, asla silah taşımıyorlardı, tek bir sopa bile. Aslına bakılırsa, pek çok açıdan kötü herifler değildiler. Tamam, hiçbir zaman başkaları gibi çalışarak, normal yollardan sağlamıyorlardı geçimlerini. Görünüşleri ve tamamen yasalara saygılı tavırlarıyla herkesi yanıltıyorlardı. Ve *ziyaret ettikleri* yerlerde çalışan insanları zor durumda bırakıyorlardı; örneğin herkesin ihmalkârlıkla suçladığı zavallı yaşlı Bay Daly. Kimse bunu açık açık ifade etmemişti, ama onun yaptığı iş için artık fazla yaşlanmış olabileceği düşünülmüştü. Ve çalıyorlardı. Hemen her hafta bir şeyler çalıyorlardı ve bu, hiçbir bakımdan Rathdoon'lu Kev Kennedy'nin içinde bulunmak istediği bir durum değildi. Hele yakalanmayı düşünmek bile istemezdi. Bir zamanlar Fitzgerald'ların dükkânında çalışmış olan ve kuzenleri olan o delikanlıdan Rathdoon'da hâlâ bahsedilirdi; Cork'taki bir postaneyi soymaktan üç yıl hapis yatmıştı. Tüm Rathdoon aylarca bu haberle çalkalanmıştı. Tom'un annesi Bayan Fitzgerald, onun birinci dereceden değil de çok uzaktan kuzenleri olduğunu herkesin bildiğini umduğunu söylemiş, "Ona bir başlangıç yapması için destek olduk, aldığımız karşılığa bakın" demişti. Kev yaşlı babasının böyle bir durum karşısında ne yapacağını geçirmişti aklından. Red'in harika bir eş bulma hayalleri suya düşerdi. Ve son derece düzgün ve yardımsever biri olan Bart için ömür boyu utanç kaynağı olurdu.

Peki ama bu işten paçasını nasıl kurtaracaktı? Kendilerini ele

verdiğini düşünürlerse, Pelikan, Daff ve Crutch Casey'nin bulunduğu bir şehirde nasıl yaşayabilirdi? Şehri terk etmiş gibi yapmayı denemenin bir anlamı yoktu. Her şeyi öğrenirlerdi: Onların işiydi istihbarat. Nereye ne zaman mal geleceğini, hangi bekçinin ne zaman kahve molası verdiğini, hangi güvenlik görevlisinin ne zaman tatile çıktığını, hangi yöneticinin genç ve sinirli olduğunu, hangi dükkânın içerideki eşyaların özel kamyonetlere yüklendiğinin farkına varılamayacak kadar yoğun olduğunu bilmek onların işiydi. Kev'in nerede yaşadığını ve nerede çalıştığını biliyorlardı; onlara yalan söylemeyi hayalinden bile geçiremezdi.

Ama hafta sonu işlerinden çekilmişti. Bazı büyük işlerini o zamanlar yapıyorlardı ve o hiçbir şekilde bunlara dahil olmak istemiyordu. Onlara hafta sonları şehir dışına gitmesi gerektiğini söylemişti. Tanışmalarından sonraki ilk hafta sonu eve gitmişti, böylece bu olağan bir durum gibi görünmüştü, yeni bir şey gibi değil. Kev Rathdoon'a gideceğini de eve gideceğini de söylememişti, fakat hafta sonları şehir dışına çıktığını söylerken yalan söylemediğini biliyorlardı. Bir pazar akşamı, bir odasını kiralamış olduğu evin önünde Crutch Casey'ye rastlamış ve bunun rutin bir teftiş olduğunu anlamıştı. Artık temizdi. Tesadüfen sokağın köşesinde rastladığı Pelikan bile Kev'in hafta sonu Dublin'den gittiğini biliyordu, bunu araştırmaya gerek dahi görmemişti.

Fakat haftanın yarısı onlar için çalışmaktan nasıl kurtulabilirdi? İşlerin bazıları iyiden iyiye büyümeye başlamıştı ve Kev gittikçe daha fazla geriliyordu. Daff bir iki kez sakin olmasını, onu eski siyah-beyaz filmlerde sinir hastalarını oynayan aktörlere benzettiğini söylemişti. Çelik gibi sinirleri olan Daff'a göre hava hoştu, ama herkes onun gibi olamazdı. Uzaktan da olsa bir polis görmek Kev'in dizlerinin bağının çözülmesine yetiyordu, hatta iri yarı birinin gölgesi dahi yerinden sıçramasına neden oluyordu. Bu arada garip olan bir şey vardı: Kev dini açıdan suçluluk hissetmiyordu. Noel, Paskalya ve pazar ayinlerine katılırdı; Tanrı'nın, çok büyük günahlar işlemediğini bildiğini biliyordu. Kimsenin kılına zarar vermiyordu. Fakat bir Hıristiyan'dan beklenildiği üzere Tanrı'yla bireysel olarak konuşmuyordu. Tanrı'ya, ne yapacağını soracak durumda hissetmiyordu kendini, fakat Tanrı'dan başkasının da bu konuda ne diyeceğini de aşağı yukarı biliyordu: "Aptallığı bırak da bir an önce bu gangsterlerden kurtar kendini Kev Kennedy."

Mikey'nin temiz yüzü bir karış ötesindeydi. Bir soygun sırasında vurulmayı göze alabilecek bir güvenlik görevlisi olan, güven-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lik görevlisi olarak çalıştığı işyerini soyanlarla kanka olan Kev gibi biriyle uzaktan yakından alakası olmayan Mikey Burns'ün yüzü. Bir tarafta, minibüste gördüğü rüyanın etkisiyle –muhtemelen su dolu bardak ve madeni parayla yaptığı numarayı görüyordu rüyasında– yüzünde hafif bir tebessümle uyuyan Mikey Burns, diğer tarafta, soygun esnasında kamyoneti kullanan, erketelik yapan ve çalınan malların yeniden paketlenmesine yardımcı olan o. Camdan dışarıya, giderek kararan kırlara bakarken kendini her şeye yabancı hissetti. Ve yalnız ve korkunç derecede suçlu.

Haberleri seyrettikten sonra babası Kev'e, Red'in bir çiftçinin kızına ilgi duyduğunu, bu hafta sonu onu çaya getireceğini söyledi. Dolayısıyla ayakkabı giymeleri, kibar konuşmaları, tereyağını tereyağı kabına, sütü de sütlüğe koymaları gerekiyordu. Babası ayrıca Bart'ın yakında Fransiskenlere katılıp ayağında sandalet, elinde kâseyle dilenmeye başlayacağını sandığını, çünkü hayatını ve varını yoğunu hayır işlerine adadığını ekledi. Bayan Hickey'nin bahçesini çapalamadığı, yüksükotu, baldıranotu veya kadın ne yetiştiriyorsa onları toplamadığı zamanlarda, iki bacağının üstünde zorlukla duran ve barın arkasından müşterilere servis yapan Bayan Ryan'a yardım ediyordu, üstelik de beş kuruş para talep etmeden. Bart'ın Fitzgerald'ların dükkânına gidip haftada birkaç gün ücret almadan çalışacak birine ihtiyaçları varsa bu işi memnuniyetle yapabileceğini söylememesine şaşıyordu sahiden. Kev babasına ne demesi gerektiğini bilemedi. Kekinden bir lokma alıp insanların birbirinden ne kadar farklı olduğunu düşündü. Bir yanda, elinde bir deste kâğıtla depoya girip telaşlı bir yüz ifadesiyle fırınların kontrol edilmesi gerektiğini söyleyen silik tipli Ned'in de görev aldığı son derece basit bir planla yirmi adet mikrodalga fırının bir depodan diğerine nakledilmesi işini organize eden, en az Bart kadar temiz yüzlü Daff. Diğer yanda, bahçe işlerinde Julia Hickey'ye, Ryan'ın yerini işletmekte Celia'nın annesine yardımcı olan Bart Kennedy. Ne kadar da farklı çevrelerle ilişkideydi! Kev bütün bunların ne kadar tehlikeli olduğu düşünerek ürperdi.

"Bara gitmiyor musun?" diye sordu babası.

"Hayır, yorgunum, zor bir hafta geçirdim, yol da yordu, hemen gidip yatacağım."

Babası kafasını salladı. "Her hafta sonu eve gelmenin nedenini bilmek isterdim, geldiğinde o kadar az şey yapıyorsun ki, futbola olan ilgini de tamamen kaybettin. Aklına koysaydın iyi bir futbolcu olabilirdin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, hiçbir zaman iyi olmadım. Takımda olan bir oğlunun olmasını isterdin, bunları bu yüzden söylüyorsun. Ben iyi oynamıyordum."

"O zaman seni buraya getiren ne, neden kaçıyorsun?.." Daha cümlesini bitirmemişti ki Kev'in fincanı yere düşüp paramparça oldu, yüzü de kireç gibi bembeyaz kesilmişti.

"Kaçmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Oradaki şiddet ortamından mı kaçıyorsun? Yoksa çeteler halinde dolaşan o serserilerden mi? İyi bir maaşın var, çok da cömertsin, her gelişinde bana bir miktar para veriyorsun... ama senin yaşında genç bir adam gezip tozup eğlenmeli, öyle değil mi?"

"Bilmiyorum baba, ben herhangi bir konuda iyi olmadım hiç. Ne futbolda, ne de gezip tozmakta." Sesi oldukça üzgün çıkmıştı.

"Ülkenin en güzel binalarından birinde iyi bir işin var, hayatını kazanıyorsun ki bunu diğer oğullarım için söyleyemeyeceğim. A, evet, o ikisi harika bir çift oluşturuyor. Biri karşısına her çıkana elindekinin yarısını veren bir tür Aziz Martin oldu, diğeriyse tüm gününü aynanın karşısında parlak kızıl saçlarını tarayarak geçiren bir züppe. Sen aralarında en iyisisin, kendini küçümseme."

Kev Kennedy tek kelime etmeden yatağına gitti. Dükkânın üzerindeki, anacaddeye bakan odasının küçük penceresinden Rathdoon'un çok da gürültülü olmayan seslerini dinleyerek öylece yattı.

Red'in kız arkadaşı ertesi gün gelecekti, bu yüzden hep birlikte arka odada bahar temizliği yapmak zorundaydılar. Günlük kupaların yerine porselen fincanlar çıkarıldı, masaya temiz bir örtü serildi, kırıntılar etrafa dökülmesin diye ekmek önceden bir tepsinin üzerinde kesilip dilimlendi ve servise hazır şekilde bir tabağa dizildi. Dükkândan jambon ve domates ile bir şişe salata sosu alındı. Red üç tane yumurta haşladı.

"Bu bir ziyafet, kız seninle derhal evlenecek" diye dalga geçti Bart, Red'in buzdolabındaki pastaların önünde dalgın dalgın durduğunu görünce.

"Gülmeyi kes de etrafa bakıp salonun yabancı birinin gözüne nasıl görüneceğini düşün." Bu defa Red'in işi zordu. Kızın adı Majella'ydı. Ailenin tek çocuğuydu ve Kennedy'lerin ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar ona sağlayamayacakları bir hayata alışıktı. Ama Red hariç hiçbirinin bunu ciddiye aldığı söylenemezdi: Babaları dükkânında olmak istiyordu, Bart da Judy Hickey'nin bahçesine kaçmayı; Kev ise tam şu sıralar Dublin'de gerçekleşmekte olan mikrodalga fırın transferinden kilometrelerce uzakta, kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni iyi ve huzurlu hissedebileceği nehir kenarına inmeyi.

Majella saat beşte gelecekti, onu babası getirecek, fakat içeri girmeyecekti, bunun için henüz çok erkendi. Kardeşler bir anlaşma yapmışlardı. Bart ile Kev ceket kravat giymeyi kabul etmiş ve ayakkabılarını boyamışlardı. Red iki saatliğine Judy Hickey'ye gidip yardım edecekti, çünkü Judy'nin buna ihtiyacı vardı, ayrıca bu iş Red'in sakinleşmesine de yarayacaktı. Küfürlü konuşulmayacak, elle yemek yenmeyecek ve dişler karıştırılmayacaktı, buna karşılık Red de o aptal mimikleriyle inek taklidi yapıp onları rezil etmeyecek, Majella'yı eğlendirmek için kardeşlerinin egzotik yaşamlarıyla ilgili hikâyeler anlatmalarını talep etmeyecekti. Dükkâna birisinin girdiğini belli eden çıngırak sesini duyduklarında, yaş sırasıyla aşağı ineceklerdi. İlk önce babaları, sonra Bart, sonra Kev, sonra gene babaları... Red onları kendi başlarına sohbet etmeleri için Majella'yla yalnız bırakmayacaktı.

Majella aptalca davranışları olmayan, uzun boylu, tatlı bir kızdı; sofraya oturduklarında çoktan ailenin parçası olmuş gibiydi. Tereyağını bir kaba koydukları, sütü de şişesiyle değil de sütlükle masaya getirdikleri için hepsinin muhteşem erkekler olduklarını söyledi. Kuzenlerine her gittiğinde, hepsinin, başka şeyler bulaşmış bıçaklarını tereyağına daldırdıklarını, onlara medeni olmayı öğretecek bir kadına ihtiyaçları olduğunu ekledi. Majella kadınların medenileştirici etkisinden bahsederken, Red'in yüzünde o aptal inek ifadesi belirdi. Kardeşlerinden birinden yediği tekmeyle kendine geldi. Majella bulaşığı yıkayabileceğini, diğerlerinin de kurulayabileceğini söyledi. Göz ucuyla baktığı kurulama bezlerinin pek de temiz olmadığını fark edince, Red'e seslenip dükkândan bir paket kurulama bezi almasını söyledi.

"Burası cennet gibi bir yer!" dedi, hepsine kocaman gülümseyerek. "İnsanın oturma odasının yanı başında bir dükkân olmasından daha iyi bir şey olabilir mi?"

Bulaşık çarçabuk bitti; oturma odası yıllardır olmadığı kadar düzgün görünüyordu. Majella Red'le birlikte Rathdoon'da küçük bir gezintiye çıkıp diğerlerinin ayaklarının altından çekilmelerinin belki daha iyi olacağını söyledi. Saat altı buçukta, memnuniyetten yüzü kızarmış olan Red'in kolunda, bundan böyle yaşamaya karar verdiği yörede şeref turu atmaya başlamıştı bile.

"Ohoo, artık kaçış yok, zavallı Red." Bart kardeşini bekleyen geleceği gözünde canlandırarak tatlı tatlı güldü.

"Saçmalamayı keser misin? Zavallı Red'miş, yok daha neler! Bir kızın sizlerden biriyle evlenmesi için ya yarım akıllı ya da as-

lanlar kadar cesur olması lazım." Sesi çok karamsardı.

"Majella'nın deli olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Kev, merakla. "Bana çok tatlı ve klas bir kızmış gibi geldi."

"Tabii ki tatlı bir kız. Bizimki için fazla iyi. Bakalım bunu zamanında fark edecek mi?" Bart'la Kev bakıştılar. Babaları ise güler yüzlü, tatlı Majella'nın aralarına katılmasından duyacağı mutluluk ile dürüst davranıp kızcağızı oğlunun iyi bir seçim olmadığı konusunda uyarma zorunluluğu arasında kalmış gibi görünüyordu.

"Bırak, kendi fark etsin, böylesi daha doğru olur belki." Bart'ın bu tavsiyesi babasını rahatlatır gibi oldu.

Kev birden Bart'ın bayağı akıllı olduğunun farkına vardı. O sadece bir hayırsever ve masumiyet abidesi değildi. Ama o öteki tarafta yer alıyordu, Kev gibi yeraltı dünyasının içinde değildi, onunla sorununu konuşamazdı.

"Kalabalık olmadan Ryan'ın yerinde bir bira içmeye ne dersin?" diye sordu Bart. Kev memnun olmuştu.

"İyi fikir" diye cevap verdi. Babaları dükkâna gitmiş, radyoda haberleri dinleyebileceği bir istasyon arıyordu.

Sokaktan aşağı doğru yürüdüler. Ortalık sessizdi. İnsanların çoğu evlerinde çay içiyordu; pencerelerden altı buçuk haberlerinin sesi geliyordu. Billy Burns'ün patates tava dükkânını geçtiler. Billy bugün yoktu, sadece Mikey ve şu küçük, uyanık Treasa vardı. Yeni kız Eileen ise ortalarda görünmüyordu. Zaten günlerini Rathdoon'daki bir dükkânda, fritözde balık veya tavuk kanadı kızartmakla geçirmek için fazla güzeldi. Köprüye geldiler. Bart eğilip nehre baktı. Çocukken burada, suda sopalarını yarıştırırlardı; sürekli kimin sopasının geçtiğini tartışıp kavga ederlerdi. Sonunda Bart, her sopaya farklı renkte bir ip bağlamaktan oluşan bir sistem geliştirmişti. Tüm bunlar sanki bir asır önce olmuş gibiydi.

"Seni yiyip bitiren nedir?" diye sordu Bart.

"Ne demek istediğini anlayamadım."

"Dünyanın en uyanık adamı değilim, ama kör de değilim. Anlat bana, Kev. Yoksa anlatamayacağın bir şey mi? Bana anlatırsan daha kötü olmaz, hatta belki biraz daha iyi olur. Merak etme, sana aptallık ettiğini söylemeyeceğim veya eleştirmeyeceğim seni. Dublin'de fena halde yanlış giden bir şey var, değil mi?"

"Evet."

"Red böyle deliler gibi âşık olup başka bir şey düşünemeyecek hale gelmeden önce, onunla birlikte oraya gelip neler olduğunu anlamaya çalışmak gibi bir niyetimiz vardı."

Kev kardeşlerinin, Daff, Pelikan, Crutch Casey ve çetesi gibi

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

gangsterlerle muhatap olduklarını gözünün önüne getirince, duygulanarak yutkundu.

"Sorunun ne olabileceğini düşündün?" diye sordu asabi bir sesle. Bart için "fena halde yanlış giden şey"in ne olabileceğini ve Bart'ın hâlâ çocuksu bir hayal dünyasında yaşayıp yaşamadığını anlamak istiyordu.

"İlk başta, bir kızın başını derde soktuğunu zannettim, fakat böyle bir olaya göre çok uzun zamandır sürüyor bu durumun, bunun üzerine, kumar borcun olabileceğini... ne bileyim işte... pokerde veya at yarışında kaybettiğini düşündüm, ama böyle şeylerle alakan varmış gibi de görünmüyorsun."

Bart'ın masum yüzünde kararsız bir ifade belirmişti. Kev derin bir nefes aldı. Bart bu kadarına dayanabilirmiş gibi görünüyordu. Fakat bir adım ilerisine, bir buçuk yıl önce yirmi birinci yaş gününde başlayan hikâyeye tahammül edebilecek miydi? Yoksa koşa koşa gidip polise mi haber verirdi? Kev karar veremiyordu. Bart elindeki bir dalı yontup ucuna ip geçirmeye çalışıyordu.

"İşte" dedi Kev'e, "bu seninki olsun. Benimkiyle seni her zaman yenerim nasılsa." Sopaları korkuluğun üzerinden fırlatıp hangisinin önde gittiğini görmek için öteki tarafa koştular. Kev'inki öndeydi.

"Olamaz." Bart şaşırmış görünüyordu. "O kadar denedim. Akıntıyla en hızlı giden sopa benimki zannediyordum."

Kev anlatmaya başladı. Kelimeler ağzından peş peşe dökülüyordu: Bir sürü isim ve eşya adı... Crutch Casey ve mikrodalga fırınlar, Daff ve kristal cam ürünler, Pelikan ve Axminster marka halılar. Kev'in anlattığına göre kendisinin bu olaylarda pek fazla bir rolü yoktu, bu konuda yaptığı en dâhiyane şey, hafta sonları Leylak Rengi Minibüs'le eve dönüp daha ağır suçlara iştirak etmekten kurtulmak olmuştu. Artık onlardan biriydi ve bu işin geri dönüşü yoktu. Bart bunu biliyor olmalıydı, ne de olsa benzer konuları olan pek çok film seyretmişlerdi. Kev Daff'a gidip "Ben artık istemiyorum" diyecek olsa başına ne geleceğini tam olarak kestiremiyordu, ama çok fena şeyler olacağını biliyordu. Ona dayak atacaklarını sanmıyordu, asla şiddet kullanmıyorlardı. Kev bunları adeta yalvaran bir sesle söylemişti. Ama onu mutlaka cezalandırırlardı. Onu ihbar ederlerdi, polis onu aramaya eve ya da işyerine gelirdi. Veya Bay Daly'ye, Kev'in o zamanki tesisat soygununda kendilerine önceden bilgi verdiğini bildirirlerdi. Kâbus gibiydi: Bu işten kurtuluş yoktu.

İtiraflarını yaparken Bart'ın yüzüne bakmaya cesaret edemedi;

sadece bir iki kez ondan yana kaçamak bakışlar attı ve Bart ona hafifçe gülümsüyormuş gibi geldi. Hatta bir keresinde gülümsediğinden neredeyse emin oldu, Bart onun baktığını görünce hemen elini yüzüne siper etti. Belki de durumun vahametini kavrayamamıştı.

"Gördüğün gibi, yapabileceğim hiçbir şey yok" diyerek konuşmasını bitirdi.

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi Bart yavaşça.

"Orası, burası GİBİ değil, Bart; bilmiyorsun, bizden çok farklılar. Onlar bizim gibi değil."

"Ama onlar senin onlar gibi olduğunu düşünmüş olmalılar, yoksa seni içlerine almazlardı."

"Ama sana bunun nasıl olduğunu ANLATTIM. Ben doğuştan hırsız değilim, ben maaşlı çalışmaktan oldukça memnunum. Çok değil, ama oldukça. Ve berbat bir soyguncuyum."

"Hayır, onlar gibi hırsız olduğunu düşündüler demek istemedim, sen onlar gibi ketumsun. Senin bu yanını seviyorlar –tanıdığın insanlar, yaptığın şeyler hakkında gevezelik etmiyorsun– bu yüzden onlar hakkında da gevezelik etmeyeceğini düşüneceklerdir."

"Tabii, etmem, şimdiye kadar da etmedim."

"İşte bu yüzden de istersen onlardan ayrılabilirsin. Artık başkalarıyla çalıştığını söyle onlara. El sıkışırsın, bir tur bira içersiniz, sonra da eyvallah."

"Bart, hiçbir şey anlamıyorsun..."

"Bak, tir tir titrediğin bir iki sefer hariç onlarda sıkı bir herif olduğun izlenimi uyandırdın. Onları hiçbir zaman vazgeçirmeye çalışmadın, asla çaldıklarını ne yaptıklarını sormadın. Büyük ihtimalle, senin ketum bir profesyonel olduğunu ve başka birinden daha iyi bir teklif aldığını düşüneceklerdir."

"Benim hakkımda o kadar yüksek değerlendirmeleri olduğunu hiç zannetmiyorum."

"Bilakis, var ki seni tüm işlerine dahil ettiler. Onlardan, onlara katıldığın günkü tavrınla ayrıl: Gevezelik etmeden, fazla açıklama yapmadan... sadece artık başkalarıyla iş yapacağını söyle, bir açıklama duymaya hakları var."

Bart başkalarıyla iş yapmaktan, o gangsterlerin bir açıklamayı hak ettiklerinden bahsediyordu –dünyanın sonu gelmiş olmalıydı.

"Bu işten bu şekilde sıyrılabileceğimi zannetmiyorum."

"Onlara katılmayı başardın, bu daha zor bir işti."

"Onlara paralarını geri vermeli miyim?"

"NEYİ?"

"Payımı demek istiyorum. Yani, mademki onlardan ayrılacağım."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Payın... Hâlâ duruyor mu?"

"Elbette. Bir kuruşuna bile dokunmadım, her ihtimale karşı... yani ne bileyim... polisler vesaire, mahkeme falan olur da her şeyi geri vermem gerekir diye."

"Nerede duruyor peki?"

"Yukarıda, odada."

"Dublin'de mi?"

"Hayır, burada, evde. Yatağımın altında."

"Ciddi olamazsın."

"Başka ne yapabilirdim ki, Bart? Her hafta sonu elbiselerimle birlikte parayı buraya getirip sonra da geri götürüyorum."

"Peki, toplam ne kadar bir para bu?"

"Yaklaşık dört bin iki yüz pound, sanırım" dedi Kev, bakışlarını yere indirerek.

Nihayet gözlerini kaldırdığında, Bart ona gururla gülümsüyordu.

"Bu Tanrı'nın takdiri" dedi Bart.

Kev meseleye hiç bu açıdan bakmamıştı, Tanrı'yla ilişkisi ne kadar karışık olsa da, Kadiri Mutlağın bu miktarda çalıntı bir paranın Rathdoon'daki bir yatağın altında olmasından hoşlanacağını zannetmiyordu.

"Bu tüm sorunlarımızı halleder" dedi Bart. "Romeo'muz Majella'ya kur yapmaya başladığında, tek pürüz evin arkasına bir eklenti yapabilecek paramızın olmayışıydı. Evde fazla kalabalık olacaktık, üst üste yaşamak zorunda kalacaktık. Aslında ihtiyacımız olan şeyi bulduk, bir çeşit hazır müştemilat. Temel kazılıyor ve bina getirilip temelin üzerine monte ediliyor. Beni dinliyor musun?"

Kev asabi bir tavırla başını salladı.

"Fakat Red de ben de senin maddi sıkıntın olduğunu düşündük, bu yüzden de kredi konusunda çok fazla açılmamanın daha iyi olacağına karar verdik. Halbuki sen milyoner olmuşsun da haberimiz yokmuş. Artık işe koyulabiliriz, sen de biraz katkıda bulunursan..."

"Evet, elbette isterim, ama çeteden ayrılırsam payımı geri vermeyi *teklif etmem* gerekmez mi?"

"Sen ne biçim soyguncusun yahu?" diye gürledi Bart. "Böyle bir şey yaparsan salak olduğunu düşünürler. Bu parayı ücretin olarak görmelisin, yapılan işten payına düşen hisse olarak. Ve artık daha büyük işler yapacağın izlenimi vermelisin. Onlara sus payı verdiğini düşünmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır."

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Sonuçta o parayı halıcılara, tesisatçılara veya mikrodalga fırın satıcılarına verme şansın yok..."

"Mikrodalga işine katılmadım, o bu hafta sonu."

"Gördün mü bak?" Bart bunun bir şeyin kanıtı olduğunu hissetti. "O zaman bu parayla ne yapacaksın? Evi büyütmek için kullanman harika olmaz mı?"

Kev şaşkındı. Ne ayıplanmış, ne suçlanmış, ne de bir söylev dinlemişti. Bart, Daff ve Pelikan gibi adamları çok iyi tanırmış gibi, sadece birkaç tavsiyede bulunmuştu. Ve düşünüldüğünde, TAM da ne yapılması gerekiyorsa onu söylüyordu.

"Tüm parayı bu akşam sana vereceğim, Bart" dedi heyecanla. "Birileri parayı nereden bulduğumuzu sorarsa ne söyleyeceğiz?"

"Bir kısmını kendine saklayacaksın, git bankaya yatır. Senin hep yaptığın gibi, kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Pazartesi günü inşaat firmasıyla görüşeceğiz. Bizim gibi köylülerin yastık altında paralarının olmasından daha doğal ne olabilir ki? Adamlar sevinecek. Oh, ne KDV ne başka bir şey!"

Kev afallamıştı. *Aziz* Bart ve kayıt dışı iş yapmak.

"Ve senin cömert bağışın sayesinde daha da büyük bir eklenti yapabiliriz, böylelikle Majella bir sürü Kennedy doğuracak olursa bol bol yerimiz olur."

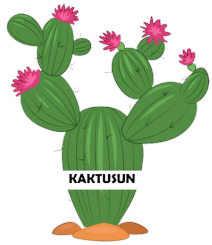
Köprüden bir taş yuvarlanıp suya düştü ve bu sefer Kev'in gözleri endişeyle büyümedi.

Rupert

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir paket naneşekeri satın aldı, çünkü Judy Hickey geçen hafta ona fena halde sarımsak koktuğunu, her ne kadar baharat kokusunu sevse de, küçücük bir minibüste üç saat boyunca bir demet sarımsağın yanında oturmak istemediğini söylemişti. Tuhaf kadındı şu Judy! Onunla Dublin'de tanışmış olsaydı, Rathdoon'lu olduğunu asla tahmin edemezdi. Rathdoon'lu tipi yoktu kesinlikle. Bunu ona bir kez söylemiş ve "İnce, solgun, sanatçı suratlı genç bir Protestan olarak, sen de hiç Rathdoon'luya benzemiyorsun" karşılığını almıştı.

Fakat Judy yanılıyordu. Batıda her kasabada bir miktar Protestan vardı; onlar da en az etraftaki dağlar, kasabadaki telefon kulübeleri, dolup taşan Katolik kiliselerinin gölgesinde kalmış, pek fazla mensubu olmayan güzel, küçük Protestan kiliseleri kadar parçasıydılar bu kasabaların. Judy'ye bunu anlatmak bir işe yaramazdı, Çingeneler gibi esmer tenli olduğu, Doon Malikânesi yolunun sonundaki küçük bir bekçi kulübesinde yaşadığı, şifalı otlar yetiştirdiği ve Dublin'de bir sağlıklı yaşam dükkânında çalıştığı için asıl onun daha tuhaf olduğunu anlatmaya çalışmak anlamsızdı. Eski devirlerde olsa, hiç tartışmasız cadılıkla suçlanıp yakılacağını söylemişti Rupert bir kez ona. Judy de memleketin haline bakılırsa böyle bir şeyin bugün bile olabileceğini, dolayısıyla bu konuda espri yapmasının doğru olmadığını belirtmişti hüzünlü bir ifadeyle.

Sarımsak kokuyordu, çünkü öğlen çok güzel bir yemek yemişti. Bunu her cuma yapardı, çünkü pazarları Dublin'e akşam yemeği için uygun olmayan çok geç bir saatte dönüyordu. Dolayısıyla cuma öğle saatleri, hafta sonu Rathdoon'a gitmeden önce keyifli bir hafta sonu yemeği yemek için tek fırsattı. Haftanın diğer gün-

leri de *vardı* elbette, ama aynı şey değildi, ertesi gün işgünü olunca aynı şey olmuyordu. Hafta sonu farklıydı, insanın daha çok zamanı ve beklentisi oluyordu. Rupert hafta sonlarını Dublin'de geçirememekten nefret ediyordu. Leylak Rengi Minibüs'le eve dönmekten nefret ediyordu.

Kendini bildi bileli babasıyla hiç kavga etmemişti. Hatırladığı kadarıyla annesiyle de sadece üç kez fikir ayrılığına düşmüştü, o da ta yatılı okula gittiği dönemlerde. Annesi üç kez okul müdürüne yazıp yatakların havalandırıldığına dair güvence istemişti. Anne babasıyla böyle bir ilişkisi olan başka kimseyi tanımıyordu. Diğer herkes onlarla kavga ediyor, barışıyor, onları seviyor, nefret ediyor, onlara verip veriştiriyor veyahut da hararetli bir şekilde onların baş koruyucusu kesiliyordu. Kendisinden başka hiç kimse duyduğu öfkeyi bastırmak zorunda kalmıyordu.

Aslında ona ihtiyaçları yoktu. Onların iyiliğini diliyordu, ama onun da onlara ihtiyacı yoktu. O zaman bu yapmacıklığa ne gerek vardı? Hepsi için her şeyi o kadar zorlaştırıyordu ki bu. Sadece kendisi için değil –onun için belki birazcık daha zordu. Annesi ve babası günün birinde öleceklerdi, ama Rupert henüz hayata doğru düzgün başlayamamıştı; göründüğü kadarıyla da bir süre daha başlayamayacaktı.

Rupert hukuk fakültesinden ayrılmaya karar verdiğinde kavga bile çıkmamıştı. Dublin'deki bir firmada staja başlamıştı. İrlanda Hukuk Cemiyeti'ndeki seminerlere katılıyor, bir yandan da Trinity Üniversitesi'ndeki sınavlara hazırlanıyordu. İnsanüstü bir çaba sarf etmiyordu –pek çok insan bunu kolaylıkla başarmıştı– fakat Rupert için bunlar hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbiri. Garip bir şekilde, ilgi duyduğu –o da birazcık– tek şey ofis işleriydi. Şu anda aynı ofiste çalışan Dee Burke'ün nefret ettiğini söylediği kırtasiye işleriyle uğraşmaktan oldukça hoşnuttu. Trinity'de çok az arkadaş edinmiş ve bu durum onu şaşırtmıştı. Orasının da lise gibi olacağını düşünmüştü. Ama çok farklıydı ve Rupert kendisini dışlanmış hissediyordu.

İlk hukuk sınavından kaldığını öğrendiği hafta sonu berbat bir ruh haliyle gelmişti eve. Kendini affettirmeye çalışmamıştı, bir yabancıdan özür diler gibi özür dilemişti sadece. Babası da özrünü kibar bir yabancı kendisinden özür dilemiş gibi kabul etmişti. Masada karşılıklı oturmuşlar, annesi de onlar konuşurken bir ona bir babasına bakıp durmuştu.

Rupert, babasının parasını boşa harcadığını ve mesleki itibarı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın zedelendiğini söylemişti. Babasıysa bunları hiç önemsememişti. Ne olacaktı ki, insanların ilk sınavdan kalmaları sık rastlanan bir durumdu, paniklemeye gerek yoktu. Tanınmış hukukçuların çoğu zamanında hiç de iyi birer öğrenci olmadıklarını söylerlerdi. Suçluluk duymasına gerek yoktu. Bunların hepsi bağımsızlığa giden yolda karşılaşılan, unutulup gidecek ufak problemlerdi. Seneye daha ciddi çalışması gerekecekti, başını kitaplarından kaldırmayacaktı. Öyle değil mi?

Rupert gece geç saatlere dek anne babasına hukuk fakültesinin kendisine göre olmadığını anlatmaya çalışmıştı. İstediği bu değildi. Babasının ofisinde çalışmaya başlayınca da işi seveceğini zannetmiyordu. Dublin'de staj yaptığı ofisi de sevmiyordu, işin sadece rutin kısmından hoşlanıyordu. Hukukun teorik kısmı da uygulaması da ilgisini çekmiyordu. Böyle olduğu için çok üzgündü, fakat bunun farkına sonradan varacağına şimdi anlamış olması daha iyi değil miydi? Bunun mantıklı olduğunu kabul ettiler. Ona NE yapmak istediğini sordular. Bilmiyordu; Trinity'yi ve hukuku seveceğinden o kadar emindi ki, hiç başka bir şey düşünmemişti. İnsanların nasıl yaşadıklarını, evlerini falan hayal etmekten hoşlanıyordu. "Peki ama mimarlık okuluna kabul edilmen zor olmaz mı?" diye sormuştu babası. Bilmediğini söylemişti, umutsuz bir ses tonuyla; ayrıca mimarlık okumayı kastetmemişti. Bir işe girecekti. Anne ve babası buna bir anlam verememişti. Onlara göre, Rupert gibi birinin çalışmayı isteyeceği iş üniversite mezunu olmayı gerektirirdi. Bir emlak ofisinde iş bulduğunda da, istediği buysa onun adına memnun olduklarını söylemişlerdi. Hoşnutsuz bir halleri yoktu, sadece mesafeliydiler, her zaman oldukları gibi.

Babasının ses tonu, Rupert'a artık ofise birini alma zamanının geldiğini ve hukukçu olmayacağından yüzde yüz eminse teklifi David MacMahon'un oğluna yapacağını söylerken de oldukça mesafeliydi. Rupert bunun çok iyi olacağını söylemişti. Genç MacMahon'a ortaklık teklif edileceğini ve şirketin isminin Green ve MacMahon olarak değişeceğini anladığında bir an irkilmişti sadece. Ailesi ona bir iki kez, Rathdoon'a dönüp kendi emlak ofisini açmak isteyip istemeyeceğini sormuştu. Etrafta satılabilecek bir dolu arazi ve garaj vardı ve insanlar yerel bir emlak ofisiyle çalışmayı tercih ederlerdi. "Bu işe Billy Burns'ten önce girişmenin bir zararı olmaz, şehirde yeni ne varsa o kuruyor zaten" demişti annesi. Rupert nazik, fakat kesin bir dille böyle bir şeyin olmayacağını belirtmişti. Dublin'de kalmayı planladığını hiçbir şüp-

heye yer bırakmayacak şekilde ortaya koymuştu. Bu konuşma annesinin çatıyı yenilesinler mi yenilemesinler mi karar veremediğini söylediği gün geçmişti aralarında. Bazen çatının onlar ölene kadar idare edeceğini düşündüğü oluyordu, daha fazlasına ne gerek vardı? Rupert bu cümlenin altında daha derin bir anlam ve son bir umutsuz çırpınış yattığını anlamamış gibi cevap vermişti annesine. Çatılardan konuşmuş, binaya kattıkları değerden bahsetmiş, bildiği kadarıyla işin artısını eksisini anlatmıştı. Evin önünden geçen herhangi biri gibi.

Annesi bir iki kez çekingen bir tavırla Dublin'de güzel kızlarla tanışıp tanışmadığını sormuştu. Ama artık sormaktan vazgeçmişti. Belli ki verdiği yanıtlar yeterli olmuştu, yirmi beş yaşındaydı ve bu yaştaki bir erkek elbette ki kızlarla buluşurdu. Kızlarla buluşmadığını, sadece Jimmy'yle görüştüğünü bir bilselerdi.

Jimmy'yi düşününce Rupert'ın boğazı düğümlendi. Cuma öğlen yemeğinde görüşmüşlerdi; bu neredeyse bir ritüel haline gelmişti artık. Jimmy'nin cuma öğleden sonraları dersi yoktu: Delikanlıların cuma günleri öğleden sonraki derslerde pek verimli olmadıkları düşünüldüğünden o saatlere spor, sanat veya müzik gibi etkinlikler koyuluyordu. Bu sayede Jimmy küçük arabasına atlayıp Rupert'la buluşmaya gelebiliyordu. Rupert kaygıyla karışık bir memnuniyetle Dublin'de cuma öğleden sonraları genel bir kaytarma eğilimi olduğunun farkına varmıştı, hem de sadece okulda değil. Ofiste de o gün çok daha az iş yapılıyor, insanlar sadece banliyöde bile oturuyor olsalar işten çok daha erken çıkıyorlardı. Civar barlardan gelen gürültülerden, oradaki müşterilerin öğle tatili sonrasında verimli çalışmasının mucize olacağı belli oluyordu. Tabii o da tekrar işbaşı yaparlarsa... Rupert bu durumdan gayet memnundu. Böylece, sorgu sual olmadan uzun bir öğle tatili yapabiliyordu. İkisine de hitap eden bir restoran bulmuşlardı (bu pek kolay olmamıştı, çünkü yemek zevkleri oldukça farklıydı), orada mutlu iki saat geçiriyorlardı.

Jimmy her hafta sonu eve dönmesi için ısrar ediyordu; ona Leylak Rengi Minibüs'ü bulan da oydu zaten. Hafta sonlarını beraber geçiremedikleri için üzülüyordu, ama bu nasıl olsa ilelebet böyle sürmeyecekti. İhtiyar hayatı boyunca hiçbir şey talep etmemişti ondan, kalan son aylarında Rupert'ın onun yanında olması doğru olmaz mıydı? Annesi için de tüm hafta onu beklemek korkunç bir şey olmalıydı. Mutlaka gitmeliydi. Jimmy, grip olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediğinde bile gitmemesini kabul etmiyordu. Bu konudaki tavrı çok kesindi.

Jimmy her konuda böyleydi. Bu onun özelliğiydi. Asla, "Öyle mi, böyle mi?" demez, bir şeyleri tartmazdı. Tamamen yanıldığı bir durum olursa da hatasının arkasında dururdu.

"Gece yollarda parlayan şu kedigözlerini icat eden adam hakkında tamamen yanılmışım. Bambaşka birini bekliyordum. Bundan daha fazla yanılamazdım." Böyle deyip yeni bir görüş benimserdi. Fakat Rupert'ın hafta sonlarındaki ev ziyaretleri konusunda fikri asla değişmiyordu, tavrı kesindi.

Jimmy'nin cumaları gideceği bir yeri yoktu. Onun evi Dublin'deydi. Altı kardeşin en küçüğüydü. İki ablası ve üç ağabeyi tamamen babalarının istediği yolda yürümüş, gazete satıcısı olmuşlardı. Kimisi işlek köşelerde birer gazete standı edinmişti, kimisi gazetenin yanı sıra tebrik kartları ve dondurma da satıyordu. Jimmy'nin babası, "Bir ailede her zaman kendini bir şey zannedip bir türlü adam olamayan bir kara koyun olur" demeyi âdet haline getirmişti. Jimmy küçükken ailenin sevgilisiydi: Hepsi okuması, üniversiteye gidip sonra da çok havalı bir okulda öğretmen olması için onu teşvik etmişti. Eşcinsel olduğuna dair şakalar yaparlardı, ama kimse çıkıp da böyle bir şeye gerçekten inanıp inanmadığını açık açık belirtmemişti. Fazla eğitimli olanlar –onlara göre Jimmy böyleydi– aynı şeylere maruz kalıyordu: Eşcinsellikle itham ediliyor, giyimleriyle dalga geçiliyor ve olmayan küpelerini göstermeleri isteniyordu.

Gene de her çarşamba akşamı ailesiyle bir araya geliyordu. Hepsi o küçücük eve doluşur, rakiplerinden ve sansürün hangi dergiye el koyacağından konuşurlardı. Günlük gazete satışlarının nasıl gittiğinden, şu veya bu dergiyi yayımlamanın manasızlığından, nasıl olsa ikinci sayısının çıkamayacağından bahsederlerdi. Mizah dergilerini çalmaya çalışan çocukların ellerine ince uzun sopalarla nasıl vurduklarını anlatırlardı birbirlerine. Jimmy de sorular sorarak konuşmaya katılırdı. Her hafta, Rupert'la birlikte sık sık alışveriş ettikleri dükkândan aldığı kocaman kremalı bir pasta getirirdi eve. Ailesi pastanın fiyatını öğrense kesin kalp krizi geçirirdi. Annesi, her ne kadar ortasının biraz ıslak kalmış olmasından şikâyet etse de, her seferinde pastayı överdi. Jimmy pastanın Cointreau veya Calvados'u yoğun olan orta kısmını siler süpürürdü. Ağabeyleri de pastanın çok lezzetli olduğunu ve onlara çocukluklarında yedikleri kupları hatırlattığını söylerlerdi.

Rupert'ın ailesi de Jimmy'ninki gibi olsa her şey ne kadar ko-

lay olurdu. Onlar Jimmy'den neredeyse hiçbir şey beklemiyor, kendi kendilerine yetiyorlardı. Jimmy sonsuza kadar hayatlarından çıkacak bile olsa ondan sevgiyle bahsederlerdi; buna karşılık Rupert sadece bir hafta sonu eve dönmeyecek olsa Green ailesinde kriz çıkardı. Bazen bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu, ama Jimmy bunu böyle görmüyordu.

"Sen zor ve hassas bir bitkisin, Roopo" derdi. "Sen benim ailemle de büyümüş olsaydın kendini tehdit altında hisseder ve üzülürdün. Senin yapın bu."

Rupert gülerdi. "Roopo deme bana, hayvanat bahçesindeki egzotik kuşları çağrıştırıyor."

"SEN öylesin zaten: Neredeyse her ortamda zorluk çeken, kara kara düşünen, egzotik bir kuş!"

Jimmy'yle ofisteki şanslı bir gününde tanışmıştı. Vitrinde "olduğu gibi korunmuş, küçük kır evi" diye tanımlanmış hoş bir evin fotoğrafı vardı. Gerçi günün modasına uygun değildi ve en iyimser tanımla bile *trendy* olmaktan çok uzaktı.

Jimmy üzerinde anorak, gözünde renkli gözlüklerle içeri girmişti. İnce yapılıydı, sarı saçları alnına düşmüştü. Biraz narin, kolay incinir bir havası vardı. Nedendir bilinmez, Bayan Kennedy daha yakınında olduğu halde Rupert'a doğru yürümüştü. Rupert o anda ona karşı herhangi bir çekim hissetmemişti, sadece ona karşı dürüst olunmasını istemişti. Fotoğrafı iyice inceledikten sonra Jimmy'nin yüzünde hevesli bir ifade belirmişti.

Rupert ona evin hem olumlu hem de olumsuz yanlarını saymıştı: Çatısı, şehre uzaklığı ve *bahçe* tabir edilen toprağın berbat derecede taşlı oluşu evin olumsuz yanlarıydı. Güzel ve müstakil olmasına karşın nispeten ucuz olması ve şimdi veya ileride parası olunca, hemen yanındaki müştemilat benzeri yapıyı da satın alıp kolayca konuta dönüştürebilme imkânı ise olumlu özellikleriydi. Jimmy onu giderek artan bir ilgiyle dinlemiş ve mümkün olan en kısa sürede orayı görmek istemişti. Rupert da onu oraya götürmüştü. Yabani otların bürüdüğü, taş dolu bahçeyi gezerken, ardından da duvardan tırmanıp çatının durumunu incelerken –bu arada çatı gayet iyi durumdaydı– tek bir söze gerek olmadan, ortak geleceklerini planlamakta olduklarını hissetmişlerdi.

"İşyerinize pek yakın değil" demişti Rupert, Jimmy nerede öğretmenlik yaptığını söyleyince.

"Ben işe yakın bir yerde oturmak istemiyorum, kilometrelerce uzağında oturmak istiyorum. Özel hayatımı okuldaki gözlerden uzak tutmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rupert nedenini açıklayamadığı bir dışlanma duygusuna kapılmıştı. "Evi biriyle paylaşacak mısınız? Yani satın alırsanız?" diye sormuştu.

"Olabilir" demişti Jimmy tekdüze bir sesle. "Henüz plan yapmadım."

Evi satın almıştı. Dört yıldan beri para yatırdığı bankadan kredi alabilecek durumdaydı. Çalıştığı emlak firması Rupert'tan memnundu: Bu ev çok uzun süredir portföylerinde yer alıyordu. Evle ilgili işler bitince Rupert kendini birden çok yalnız hissetmişti. Şu güler yüzlü, ufak tefek Jimmy, o rüzgârlı tepede artık kendi hayatını yaşayıp ortalıkta görünmeyecekti. Aralarında konuştukları gibi rüzgârı kesmek için bir duvar ördürecekti, müştemilatı düzenleyip beyaza, kapısını da parlak kırmızıya boyayacak, birkaç sardunya dikecek ve uygun bir kiracı bulacaktı. Alacağı kirayla kredi taksitlerini ödeyecekti. Ve Rupert bir daha ondan hiç haber almayacaktı.

Cuma günü telefon etmişti.

"Rupert, bana yardım eder misin? Tüm heyecanımı kaybettim. Hayalimde hiçbir şey canlandıramıyorum. Gelip beni tekrardan heveslendirir misin?"

"Evet" demişti, Rupert yavaşça. "Evet, çok isterim."

Cuma gününü adeta trans halinde geçirmişti; kendisiyle konuşanları hep yarım kulak dinlemişti. Her şey bir anda açıklık kazanmıştı: Yaşadığı duygusal karmaşa, suçluluk duygusu, günün birinde bir kadınla tanıştığında her şeyin düzeleceği umudu –onu mutlu etmekten ziyade korkutan o umut... Halbuki bir kadınla tanışmayacağını, daha doğrusu bir kadın istemediğini hep biliyordu. Ama işaretleri yanlış yorumlamış olabilir miydi? Ya Jimmy sadece hoş bir insan olup aklından, emlak ofisinde tanıştığı cana yakın delikanlıyla keyifli bir sohbet yapmaktan başka bir şey geçirmiyorsa? Ya Jimmy nişanlıysa veya evli bir kadınla ilişkisi olup onunla bu evde gizli gizli buluşmayı düşünüyorsa? Yola çıkmıştı. Aynı yolu tekrar gitmesi gerekebilir düşüncesiyle saat tutmuştu. Kapıdan kapıya yarım saat sürüyordu. Jimmy bahçe kapısında duruyordu. Bekliyordu.

O an her şeyin yolunda gideceğini hissetmişti.

Ve üç yıldır harika gidiyordu her şey. İki evi de öyle bir aşkla onarıp döşemişlerdi ki, bir ev dergisinde yer alsalar gerçekten parlak bir övgüyü hak ederlerdi. Fakat asla satılık olmayacaklardı. Evlerin arasında, gerektiğinde bunların iki ayrı konut olduğu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu ileri sürebilecek kadar mesafe vardı. Fakat buna hiç gerek olmamıştı. Jimmy evi görmeleri için ailesini davet ettiğinde teşekkür edip bir ara uğrayacaklarını söylemişlerdi, ama gelen giden olmamıştı. Rupert, yaşlı anne babasına Dublin'e gelmeleri için hiç ısrar etmemiş, onlara sadece kendi oturduğu bölümün fotoğraflarını göstermişti. Ve de bahçenin. Orayı taş döşemişlerdi. Kaya bitkileri ve dağda yetişen bitkiler hakkında civardaki herkesten daha fazla bilgi sahibi olmuşlardı. Kocaman mutfakta, istediklerinde her ikisinin de aynı anda yemek pişirebileceği şekilde karşılıklı birer eviye ile tezgâh vardı. Ellerine geçen her kuruşu ev için harcıyorlardı. Hemen arkadaş edinmişlerdi, sık sık, yaptıkları yemekleri hayranlıkla öven veya tavsiyelerde bulunan yemekli misafirleri oluyordu. Ama tavsiyeden çok övgü alıyorlardı. Her şey mükemmeldi, çok mutluydular.

Rupert hafta sonları Rathdoon'a gitmekten bu yüzden nefret ediyordu. Asıl cumartesileri keyifliydi orası. Genellikle alışveriş ve yemek davetleri o gün oluyordu –sadece Martin, Geoff veya diğer *gay* arkadaşları gelmiyordu, yanda oturan ve Fas'a gittiklerinde bahçeleriyle ilgilenen yeni evli çift de geliyordu. Onların yanında rahat ediyorlardı. Onların ve emlak ofisindeki bir iki kişinin yanında durumu saklamaya gerek olmuyordu. Sadece Jimmy'nin ders verdiği okulda ve Rupert'ın doğduğu kasabada rol yapmak zorundaydılar. Jimmy bu devirde hâlâ *gay* olduğunu açıklayamıyor olmayı çok saçma buluyordu. Buna olanak olsa hiç durmaz açıklardı. Ama hayır; erkek çocukların velileri onun oğullarına başka niyetle baktığını düşünürlerdi.

"Ellerine mürekkep bulaşmış, o aptal, korkunç çocuklarla ilgilenmiyorum ki ben" diye söyleniyordu Jimmy. "Ben seni istiyorum Rupert, sevdiğim esmer Rupert'ı."

Jimmy'nin bunları bu denli doğal ve açıkça ifade etmesi karşısında Rupert'ın içi mutluluk ve gururla doluyordu. O da Jimmy'ye böyle şeyler söylemeye çabalıyor, ama pek beceremiyordu. Bir zamanlar Judy Hickey'nin de söylediği gibi biraz tutuktu. Sık sık, Judy'nin onun *gay* olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Muhtemelen biliyordu. Ama şimdiye kadar ne bunu ona söylemeye, ne de onu çok seveceğini tahmin ettiği kaya bitkilerini görmesi için eve davet etmeye fırsat bulmuştu.

Elbette ki bunu Judy'ye açıklayabilirdi; zaten Judy'nin kendisi de bir anlamda skandal yaratmış bir kadındı. Yıllar önce epeyce karanlık işlere bulaşmıştı. Rathdoon'da bir Büyük Sırrın daha olması kesin hoşuna giderdi. Fakat Judy'ye cumaları Rathdoon'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmekten nefret etmesinin asıl nedeninin, Jimmy'nin bir başkasını bulacağından korkması olduğunu asla söyleyemezdi. Veya çoktan bulmuş olmasından korktuğunu.

Bu cuma öğlen yemeğinde, Jimmy'ye cumartesi günü ne yapacağını sormuş, ama tatmin edici bir cevap alamamıştı. Martin ile Goeff'e içkiye misafir gelecekti; o da akşam onlara gidecekti. Öğrencilerin ödevlerini kontrol edecekti, ayrıca sürekli sorun çıkaran müzik setini tamir etmeye çalışacaktı. Bunların hepsi çok muğlak cevaplardı. Ya Jimmy başkasından hoşlanmaya başladıysa? Kalbi adeta buz kesmişti. Tıpkı buzluktan çıkarıldıktan sonra çözüldü zannedilen, aslında ortası daha tam çözülmemiş bir somun ekmek gibi. Bu korkusundan kimseye bahsedemezdi. Tek bir kişiye bile.

Judy'yle sohbet etmek kolaydı. Judy ona ıtırlı bitki torbacıklarını, o da Judy'ye kendilerine birer aşk yuvası satın alan ünlülerle ilgili dedikoduları anlatmıştı. Buna ikisi de gülmüştü, fakat anlayamadığı bir sebeple Judy birden geçmişinden bahsetmeye başlamıştı. Onun hikâyesini duyunca çok şaşırmıştı: Yıllar önce uyuşturucu işinde olan genç bir kadın ve anne. Ve kocası Vahşi Batı'dan biri gibi kanunlarla istediği gibi oynamıştı. Judy'nin çocuklarını görmemesini aklı almıyordu, ama insanlara LSD sattığını hayal etmek daha da zordu. Ve de esrar. Jimmy duysa kafayı yerdi. Rupert daha fazlasını dinlemeye can atıyordu, ama Judy onu sıktığını düşünüp şu yarı kaçık Nancy Morris'le konuşmaya başlamıştı. Judy ayrıca, annesinin onu her gün düşündüğünü söylemişti. Bu mümkün değildi. Annesi babasını, evlerini, sebze bahçesini ve tavukları düşünürdü; ama daha çok babası için ve genç MacMahon, şirketin büyük ortağına ve kurucusuna gereken saygıyı göstermediği için endişelenirdi. Annesinin onun Dublin'deki hayatıyla ilgilenecek hali yoktu, ki bu elbette çok rahatlatıcı bir durumdu. Yani annesinin onu her gün düşünüyor olması mümkün değildi. Belli ki Judy bunu sadece hayal ediyordu. Muhtemelen asıl kendisi, kayıp çocuklarının onu her gün düşündüğünü ümit ediyordu.

Beyaza boyalı evleri küçüktü, verandanın üzerini sarmaşıklar sarmıştı. Jimmy, Protestan bir avukat ailesinin cephesi sarmaşıkla kaplı bir malikânede oturduğunu ve kasabalılar üzerinde korkuyla karışık bir saygı uyandırdığını düşünüyordu. Rupert kasabada sadece iki evin sarmaşıkla kaplı olduğunu söylemişti: Dr. Burke'ün son derece bakımlı evi ile çok ihmal edildiğinden her tarafını sarmaşık kaplamış kocaman bir kayaya benzeyen, papa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zın lojmanı. Pazar günleri Rathdoon'un güzel kilisesinde ayin olurdu, fakat kasabanın kendi papazı yoktu; her pazar otuz beş kilometre uzaktaki bir kasabadan bir papaz gelip sabah ayinini yapar, sonra da bir otuz kilometre daha yol kat ederek başka bir kasabadaki ayini yönetmeye giderdi. Jimmy merak ve ilgiyle dinlemişti, fakat Rupert onu hiçbir zaman ailesiyle tanışması için Rathdoon'a davet etmemişti. Oysa Jimmy, Rupert'ı defalarca ailesinin evine çağırmıştı. Rupert onlara bir kez gitmiş, herkesin çok rahat davranmasına rağmen o kendini rahatsız hissetmiş ve emlak fiyatları hakkındaki sorulardan bunalmıştı.

Annesi kapının içinde onu bekliyordu. Bundan hep rahatsız olur, rahatsız olduğu için de kendine sinirlenirdi. Annesinin onu, zili çalıp da babasını uyandırmaması için kapıda beklemesinde ne mahsur vardı ki? Ama ona hep annesi kapı camından içeriye yansıyacak gölgesini bekliyormuş gibi geliyordu. Kendini tutarak yumuşak bir sesle, "İyi akşamlar" dedi. Harika ceketinin yumuşak derisi ensesine değiyordu. Jimmy'nin doğum günü hediyesiydi ceket. Birkaç gün önceden vermiş, hediyenin hafta sonuna keyif katacağını söylemişti. Dee Burke haklıydı, bu ceketler ateş pahasıydı. Gene o kahredici endişe: İkinci el bile olsa Jimmy böyle bir ceket alacak parayı nereden bulmuştu? Şu şüpheleri at kafandan, Rupert, dedi kendine sertçe. Jimmy iyi ve dürüst. Bu aptal şüphelerle her şeyin tadını kaçırmanın ne âlemi var? Jimmy bu akşam evde ödev kâğıtlarını kontrol edip televizyon seyrediyor. Barlarda sürtüp birilerini aranmıyor. Ne diye her şeyi mahvediyorsun?

"Bilinci tamamen açık" diye fısıldadı annesi, memnun bir ifadeyle.

"Efendim?"

"Babanın, diyorum. Bilinci tamamen açık. Uyanık; defalarca Leylak Rengi Minibüs'ün ne zaman geleceğini sordu. Her araba sesinde, 'Minibüs mü geldi?' diye sorup duruyor."

Rupert tekerlekli seyahat çantasını hole bıraktı. "Bu harika bir haber, anne, gerçekten harika" dedi iç sıkıntısıyla ve yüzü ölü yüzünü andıran, teni neredeyse şeffaflaşmış adamı görmek için dar merdivenleri çıkmaya başladı. Hayatı boyunca karşılıklı konuşmayı başaramadığı adamı görmek için.

Güneşli bir cumartesi günüydü, fakat babasının odası karanlıktı. Loş ışık Rupert'ın gözlerini rahatsız etti. Annesi aşağıda komposto yapıyordu. Jimmy, Katoliklerin asla komposto veya turşu yapmadıklarını söylemişti. Bu dinlerine aykırıydı. Jimmy ona Ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tolikler hakkında daha pek çok yalan uydurmuştu. Bir insanın bunları uydurabilmesi akıl almaz bir şeydi. Ailesi Rupert'ı Katolikliğe karşı mesafeli bir saygıyla büyütmüştü; Katolikliğin insanları baskı altında tuttuğunu düşünmelerine rağmen, ayinlere giden insan kalabalığına ve dindarlıklarına hayrandılar. Anne ve babası Galway'e, papayı görmeye gitmişti. Jimmy, papanın geldiği hafta sonu tüm Dublinliler bir şeyleri kaçırma korkusuyla çifter çifter gazete almak istediğinden, ailesinin küçük bir servet kazandığını anlatmıştı.

Jimmy şu anda evde kahve içip *Irish Times* okuyor olmalıydı. Sonra da bahçeye çıkar, bir şeyler ekerdi belki; bitkilerin yerlerini değiştirmek için en uygun zamandı. Yok, yok, Jimmy bu iş için onun dönmesini beklerdi. Belki de müzik setiyle uğraşırdı. Ne olur sıkılıp arabaya atlayıp şehre gitmesin; ne olur öğlen yemeğinde veya füme somonlu sandviç yiyip bir şey içerken kimseyle tanışmasın.

"Hafta sonları geldiğin için çok iyisin" dedi annesi birden, gerçek evine duyduğu özlemi gözlerinden okumuşçasına. "Baban seninle sohbet etmekten gerçekten hoşlanıyor. Bunun farkında mısın?"

Jimmy ona o kadar yol gittikten sonra evde kavga çıkarmamasını tembihlemişti. Jimmy ASLA kavga etmediklerini ve etmeyeceklerini nasıl anlayabilirdi? Rupert bunu ona anlatmaya çalışınca, "Tamam, soğukluk olmasın diyelim o zaman" derdi muhtemelen. Madem Rupert böyle bir görev üstleniyordu, bari hafta sonunu tümden mahvetmesindi. Bir şey yapılıyorsa doğru düzgün yapılmalıydı.

"Evet, farkındayım. Gerçekten konuşmaktan hoşlanıyor" diye cevap verdi Rupert. "Bu onu çok yormuyordur, değil mi?"

"Hayır, hayır. Hafta boyunca sana neler söyleyeceğini planlıyor. Bazen bunları not etmemi istiyor, en azından konu başlıklarını. 'Rupert'la şu konuyu konuşmak istiyorum' diyor, ben de not alıyorum. Gerçi sık sık söyleyeceklerini unutuyor, ama..."

Rupert hüzünle başını salladı.

"Mesela geçen hafta, sattığın şu apartman daireleri hakkında bir şeyler soracaktı; dairelerin fiyatını nasıl belirlediğinizi çok merak ediyordu. Mülkiyet devriyle ilgili bir davaya hiç bakmadığını söyledi. Benden, sadece 'apartman daireleri' şeklinde not almamı istedi. Ama daha sonra bu konuda ne konuşmak istediğini unuttu."

"Anlıyorum" dedi Rupert, anlayışlı görünmeye çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fakat bu hafta bilinci oldukça yerinde görünüyor, sence de öyle değil mi?" Umut dolu bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Evet, çok daha iyi gibi. Gerçekten. Bu evden bahsetti ve burayı satışa çıkaracak olsa evi dosyada nasıl tanımlayacağımızı sordu. Ben de birkaç esprili tanım yaptım, hafifçe gülümsedi."

Annesi mutlu olmuştu. "Ne iyi, son zamanlarda pek gülümsememişti. Bu çok hoş."

"Anne, hazır ben buradayken neden kendine biraz zaman ayırmıyorsun? Kasabaya inebilirsin mesela, hoşuna gidebilir bu. Babama ben bakarım, istediği bir şey olursa yaparım."

"Hayır, hayır. Ben senin eğlenmeni istiyorum."

"Ama anne, gerçekten. Ben zaten bir şey yapmıyorum." Omuz silkti. "Babama ben de bakabilirim, böylece sen de birkaç saat nefes alırsın." İyi niyetle söylemişti bunları, fakat yanlış anlaşıldığının farkındaydı.

"Ama sen hafta sonu için geldin" diyerek ağlamaya başladı annesi. "Kasabaya inerek senden uzak kalmak istemiyorum. İstediğim zaman inebilirim kasabaya, Bayan Morris veya Billy'nin karısı Mary Burns gelip babana bakarlar. Hayır, ben senin burada olmanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Tamam. Tabii" dedi Rupert, kendi duyarsızlığından dehşete düşerek. Jimmy olsa hayatta böyle bir şey söylemezdi. Jimmy içeri girdiği an eve hayat ve neşe getirirdi. Jimmy. Ah Jimmy.

Öğlen yemeğini yediler. Böyle bir yemeği ancak annesi hazırlardı: Saatlerce ekmek kızartıp küp küp kesmiş, peynir rendelemiş ve domates dilimlemişti. Sonuç: Hiçbir şeye benzemeyen, tatsız tuzsuz, üstelik de doyurucu olmayan bir yemek. Bıraksa da yemeği o pişirseydi. Ama bunu annesine hiç teklif etmemişti. Annesinin harcadığı zamanın dörtte biri kadar bir sürede hafif ve lezzetli bir yemek hazırlayabileceğini söylemek bir şeyleri açığa çıkarabilirdi.

Babası tüm öğleden sonra diyalog kurmaya gayret gösterdi. Rupert da öyle.

Bazen annesi de yanlarına gelip dikiş dikiyordu. Bir rahiple evli olan kız kardeşi için kilise kermeslerinde satılabilecek ufak tefek şeyler dikiyordu. Babası konsantre olmaya çalışıyordu. Hatta onları memnun etmek için, avukat olarak kasabaya ilk geldiği, o her şeyin farklı, çok daha güzel olduğu günlerden bile bahsetti. Babası eskiden anılarını keyifle anlatırdı; şimdi olduğu gibi, onu ziyarete gelen kişiye hangi meslekten olursa olsun onunla ilgilendiğini ispat etmeye çalışırcasına değil. Rupert tüm öğleden sonra

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

içinden çığlık atıp durdu: "Tamam baba, her şey yolunda. Artık dinlen. Ben hayatımı yoluna koydum, anneme de sana da her şeyin en iyisini diliyorum. Ne diye bu manasız sohbeti sürdürmeye çalışıyoruz? Konuşacak bir şey kalmadı."

Artık dayanamayacak hale geldiğinde güneş batmaya başlamıştı; Judy Hickey'ye yardım etme sözü verdiğini söyledi. Bir uğrasa iyi olacaktı.

"Cesur bir kadın şu Judy Hickey, yirmi yıldır başı dimdik yaşıyor burada" dedi babası şaşılacak derecede güçlü bir sesle.

"Evet, yani niye yaşamasın ki?" diye sordu Rupert, savunmacı bir sesle. "Ağır bir ceza çekmiş zaten."

"Cezasını kabullenip kaçmadan, saklanmadan çekti. Malikânede bir hanımefendi olarak yaşarken bekçi kulübesinde yaşamak zorunda kaldı."

"Ve çocuklarını kaybetti" diye ekledi annesi. "En fecisi de buydu."

"Evet. Neyse, uzun sürmez, birazdan dönerim." Açık havaya çıkınca yeniden nefes alabildi; meydanı geçti ve Doon Malikânesi'nin bekçi kulübesine doğru yürümeye başladı.

Judy kedi gibi kıvrılmış yatıyordu. Rupert'ı gördüğüne hiç de sevinmemişti –neredeyse geri yollayacaktı onu. Judy tıpkı Jimmy gibiydi, sadece Jimmy'nin ikna edici çekiciliği eksikti onda: Jimmy'nin söylediklerinde mantık konuşurdu, Judy ise görev icabı yerine getirilmesi gereken bir şeyden bahseder gibi öğüt veriyordu.

Fakat Judy ciddiydi; kalkıp gerindi ve kocasının ormanında dolaşmaya çıkacağını söyledi. Jack Hickey'nin ormanında. Rupert babasıyla her ne hakkında olursa olsun konuşmalıydı, çaba gösterdiğini belli etmeliydi.

Ama onunla ne konuşabilirdi ki? Erkek sevgilisinin kendini aldattığından şüphelendiği için kalbinin kıskançlık ateşiyle kavrulduğunu anlatacak değildi ya. Zaten KİMSE babasıyla cinsiyeti ne olursa olsun sevgilisi hakkında konuşamazdı. Ama bu Rupert için daha da zordu. Hayatı hakkında bir şey anlatma şansı yoktu. Jimmy'yle birlikte bahçeye nasıl yılanotu ektiklerini, diktikleri fidanların geçen haziranda lacivert çiçekler açtığını ve Jimmy'yle çiçeklere hayran hayran bakarken birbirlerinin fotoğraflarını çektiklerini anlatamazdı. Jimmy'ye değinmeden bahçeden bahsetmek zor geliyordu ona, çünkü bahçe ile Jimmy bir bütündü. Aynı şey ev, hazırladıkları yemekler, tatiller, okudukları kitaplar, güldükleri şeyler, kısaca yaptıkları her şey için geçerliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendisine bu kadar kısa vakit ayırdığı için Judy'ye bozulmuş bir halde, tekrar eve doğru yürümeye başladı. Kennedy'lerin dükkânının önünden geçerken, uzun boylu güzel bir kızın içeri buyur edildiğini gördü. Eddie –Kennedy kardeşlerden kızıl saçlı olanı– kıza aptal aptal gülümseyerek bakmaktaydı. Birbirlerinden hoşlanıyor olmalıydılar. Kız çok çekiciydi; Rupert da sessiz evlerine canlılık ve neşe getirecek, uzun boylu, güzel bir kızdan hoşlanabilecek şekilde doğsaydı hayat ne kadar kolay olurdu.

Birden Jimmy'yi eve davet ettiğini hayal etti. Kapının önünde bir an durur, hayranlıkla asmalara dokunup okşardı. Rupert'ın annesine oturup ayaklarını uzatmasını, bir değişiklik olsun diye uzun boylu çirkin oğlu ile kendisinin yemek yapmasına izin vermesini isterdi. Rupert'ın babasına öğretmenlik yaptığı erkek okuluyla ilgili hikâyeler anlatır, okul taksitlerinden, ekstra harcamalardan ve o korkunç okul konserlerinden bahsederdi. Yemek fırında pişerken ikisi rahatlıkla Ryan'ın barına gidip yemek öncesi birer aperitif alırlardı. Jimmy evlerine, uzun boylu, varlıklı bir çiftçi kızından çok daha fazla neşe getirirdi.

Gene kendisini bekliyormuş gibi anında kapıyı açan annesine, "Düşünüyordum da" dedi, "önümüzdeki hafta eve bir arkadaşımı getirebilir miyim?"

Sonrası kendiliğinden geldi. Annesi, bunu şimdiden söylemesine memnun olduğunu, böylelikle rahat rahat misafir odasını toparlayıp temizleyebileceğini söyledi. Bu uzun zamandır yapmayı planladığı bir şeydi, fakat bir türlü içinden gelmiyordu. Babası ise o okulda öğretmenlik yapan birini tanımanın çok ilginç olacağını, çünkü zamanında orada okuyup orası için pek de iyi konuşmayan pek çok insan tanıdığını söyledi. Ama sonradan hepsi de hayatta iyi yerlere gelmişlerdi.

Rupert birden dehşete kapıldı. Ya Jimmy gelmek istemezse?

"Umarım gelebilir; ona sormayı hiç akıl etmedim" diye kekeledi.

"Niye telefon edip sormuyorsun?" dedi, normalde şehirlerarası telefon konuşmalarını başka bir gezegenle bağlantı kurmakla eş tutan annesi.

"Tanrım, sesini duymak ne güzel."

"Evden arıyorum" dedi Rupert.

"Umarım öyledir. Bazen, bensiz egzotik yerlere gittiğini düşünüyorum, fakat sonradan sana güvenmeye karar veriyorum." Jimmy'nin gülüşü içten ve sıcaktı. Rupert yutkundu.

BELONGSTO KAKTUSTEAM

"Bu hafta sonu burası gayet güzel, ben de düşündüm ki... diyorum ki..."

"Evet?"

"Haftaya sen de gelmek ister misin?"

"Memnuniyetle."

Bir sessizlik oldu.

"Sahi mi? Sahi gelir misin, Jimmy?"

"Elbette, bunu hiç sormayacaksın sanmıştım."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUSTEAM

Celia

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşı Emer bindikleri araca Dans Minibüsü adını takmıştı. Dublin'deki pek çok insan, cuma akşamları otobüslere atlayıp dans gecelerine katılmak için kasabalarına dönüyordu. Bunun bir devrim olduğu söyleniyordu: Kasabalılar hafta sonlarını memleketlerinde geçirmeyi tercih ediyorlardı, çünkü oralarda Dublin'de olduğundan daha fazla eğlence oluyordu. Böylelikle, hem hafta içi şehirde özgürlüklerinin tadını çıkarıyor, hem de memleketleriyle bağlantılarını koparmamış oluyorlardı.

Celia bindiği minibüsün bir eğlence vasıtası olduğu düşüncesine güldü. Emer'la hemşire odasında çay içerken, her cuma saat yediye çeyrek kala minibüse binen yolculardan bahsetti. Emer kıskançlıkla içini çekti. Hafta sonunda yolculuk yapma fikri, çamaşır yıkamayacağı, temizlik yapmayacağı ve bir yandan büyümekte olan üç çocuğuna her istediklerini almaya yetecek paralarının olmadığını anlatmaya çalışırken üç yıldır işsiz olan kocasına da paralarının her şeye yettiğini anlatmakla geçirmeyeceği bir hafta sonu hayali çok hoştu doğrusu. Emer'ın Rathdoon'a otuz kilometre mesafede yaşayan evli bir kız kardeşi vardı. Onu arada bir ziyaret edebilse ne güzel olurdu. Ah Tanrım, bunu ne kadar çok isterdi.

Ve sonunda istediği oldu. Celia her dört haftada bir hafta sonu çalışmak zorundaydı. Böylece minibüsteki yerini Emer'a verdi. Bu durum herkese uymuştu. Emer Celia'ya, pazar akşamı Dublin'e döndüğünde kocası ile çocuklarının sevinçten tek bir şikâyette bulunmadıklarını, ona kahve yapıp onu ne kadar özlediklerini söylediklerini anlattı. Celia tabii ki arada bir dansa gidiyor ve çok eğleniyordu. Hep birinci sınıf müzik grupları çıkıyor ve insanlar kilometrelerce uzaktan onları dinlemeye geliyordu. Dola-

yısıyla hep çok kalabalık oluyordu. Bazen Kev Kennedy'nin kardeşi Red'le dans ediyordu, ama daha çok Bart'la dans etmeyi seviyordu; kardeşlerin en büyüğü olan Bart o kadar sağlam ve güvenilirdi ki. Ne düşündüğü asla anlaşılmıyordu, ama daima oradaydı. Ondan yardım istemeye asla gerek olmuyordu, o kendisine ne zaman ihtiyaç duyulduğunu biliyordu. Emer'a göre Bart Celia'ya çok uygun bir adamdı, ama Celia öyle düşünüyordu. Onun aile kuracak yapıda birisi olmadığına inanıyor ve bir kez daha müzmin bir bekâra aşık olmak istemiyordu. İlkini unutmakta zaten yeterince zorlanmıştı. Emer ona hak verircesine iç çekti. Evli bir kadın olarak ne diye başkalarını kulübe katılmaya teşvik ediyorum ki, diye geçirdi aklından. Evlilik kesinlikle öyle söylendiği gibi harika bir şey değildi, hatta pek çok bakımdan hiç de iyi bir şey değildi.

Celia onun bu sözlerine gülmekle yetindi. Emer otuz sekiz yaşındaydı, umursamaz ve alaycı bir tavrı vardı, ama kalbinin derinliklerinde, ağlamaklı bir yüz ifadesine sahip yakışıklı kocası ve her gün biraz daha büyüdüklerinden kıyafet yetiştiremediği iri yapılı çocukları için ölüme gidebilecek kadar duygu taşıyordu. Celia, Emer öyle diyor diye aşk ve evlilikten vazgeçecek değildi, evlenmeyi istiyordu. Acilen veya her ne pahasına olursa olsun değil, ama bir gün. Kendi ailesinde şahit olduğu bütün olumsuzluklara rağmen istiyordu bunu.

Evde kavgasız geçen tek bir gün bile hatırlamıyordu. Herkesin içinde kavga ettikleri de oluyordu; çünkü Rathdoon'lular sabahın on birinden itibaren bara geldiklerinden, bağrışmalara, anlaşmazlıklara, Bay ve Bayan Ryan'ın öfkeyle arka odadan fırlayıp servis yaptıktan sonra kavgaya kaldıkları yerden devam etmek üzere tekrar arka odada kaybolmaklarına ister istemez şahit oluyordu. Celia anne baba kavgaları arasında büyüyen çocukların korkak ve içine kapanık olduklarını sık sık duymuştu. Fakat Ryan'larda böyle olmamıştı. Onlar büyümüşler ve ilk fırsatta evden ayrılmışlardı; o kadar. Büyük ablası eğitecek insan bulmak için İrlanda'ya gelen Avustralyalı bir rahibe grubuna katılmıştı –rahibeler oldukça genç insanlar arıyorlardı ve Celia'nın ablası henüz on altı yaşındaydı. Daha iyi bir eğitim görme fikri ona cazip gelmişti. Ara sıra eve, hiç bilmedikleri yerlerden ve anlamadıkları olaylardan bahseden bilmece gibi mektuplar yazıyordu. Daha sonra da oğlanlar evden ayrılmıştı. Harry Detroit'e, Dan İngiltere'ye, Cowley'ye gitmişti. Nadiren mektup yazıyorlardı, mektupları duygusuzdu ve "İrlanda'da bar sahibi olmak altın madeni-

ne sahip olmak gibi bir şey olmalı" gibi cümleleri, küçükken hiç sahip olmadıkları bir açgözlülüğü yansıtıyordu. Harry Detroit'te, İrlanda'nın Ortak Pazar sayesinde ekonomik bir patlama yaşadığını okumuştu; Dan de Cowley'de, İrlanda'nın batısında bar işletme ruhsatına sahip olmanın para basma ruhsatıyla eşdeğer olduğunu. Bu mektuplar Celia'ya kırıcı geliyordu: İmadan öte şeyler içeriyorlardı; doğrudan, Celia ile annelerinin aile işinden pek güzel para kazandıklarını söylüyorlardı. Oysa işin içyüzünü düşününce Celia'nın gülmesi geliyordu, daha doğrusu ağlaması.

Babası beş yıl önce öldüğünde, insanlar teselli kabilinden, Kate Ryan'ın işi zaten neredeyse hep tek başına yürüttüğünü, dolayısıyla da bundan sonra da yürütebileceğini söylemişlerdi. Kadının her zaman geri planda kaldığı kimi aile işletmeleri gibi değildi onlarınki. Kocası barın bir köşesinde alkolik arkadaşlarıyla sızana kadar içerken, zavallı Kate hep tek başına didinmişti.

Ve zavallı Kate işi uzun bir süre daha iyi bir şekilde yürütmüştü. Yazları bardak yıkaması için bir delikanlıyı işe almış, işler iyice yoğun olduğunda da Bart Kennedy her zaman yardımına koşmuştu. Hayır, şikâyet edeceği bir durum yoktu. Yeterince müşterisi vardı ve neyse ki içki modayla alakalı bir şey değildi, insanlar içki içmeyi hep seviyordu. Bir haftalık oruç dönemi dışında müşteri sayısı her zaman sabitti ve bar hafta sonlarında dolup taşıyordu. Etrafta rakip bir işletme olmadığı gibi, böyle küçük bir yerde kimsenin içki ruhsatı alıp yeni bir yer açma ihtimali de yoktu. Aslında Rathdoon'da sadece bir tek bar olması tuhaftı; pek çok yerde üç bar bile oluyordu. Bir ara, Billy Burns'ün ruhsat için başvurmayı düşündüğüne dair bir söylenti çıkmıştı; otuz kilometre ötedeki bir barı satın alıp oranın ruhsatını Rathdoon'a aktarmayı düşünüyordu. Ama bu söylentiden sonuç çıkmamıştı.

Sabah, aklında o salak "Oğlum Billy, oğlum Billy bütün gün neredeydin?" şarkısıyla uyandığından beri, Celia sürekli Billy Burns'ü düşünüyor, şarkının tam da Mikey'nin ağabeyi için yazıldığını söylüyordu kendine. Mikey tam anlamıyla saf bir tipti, buna karşılık ağabeyi Billy fazla uyanıktı. Bu düşüncesinin Billy'nin başka bir pub açma niyetiyle bir alakası yoktu. Hatta açsa, onların pek çok sorununa çare olurdu. İşlerin rekabet nedeniyle kötü gitmeye başlaması, annesinin içip içip barı batırmasından çok daha saygıdeğer bir durum olurdu.

Fakat Celia'nın annesine bu konuda en küçük bir imada bulunmak bile mümkün değildi. Ona göre, son zamanlarda haddinden

fazla içip sonra da içtiklerinin parasını ödeyemeyenler hep başkalarıydı: Rathdoon'da içmekten yanakları ve burunları kıpkırmızı dolaşan pek çok erkek vardı. Ve otuz kilometre ötedeki kasabaya sözüm ona alışverişe gidip aldıklarının arasına sakladıkları yarım düzine küçük içki şişesiyle dönen pek çok kadın vardı. Bu boy şişeler kolayca saklanıp gene kolayca yok edilebiliyordu. Kate Ryan, bara gelip sadece bir kadeh içiyormuş izlenimini vermek için el çantalarında sakladıkları küçük şişelerden gizlice kadehlerine takviye yapan kadınlar hakkında bir sürü hikâye anlatabilirdi. Ama şişeler zaten kendi rafında, elinin altında olduğundan bunu gizleme gereği bile duymayan ve hayatını kazanmak için günde on iki saat bu ortamda bulunan bir kadın hakkında konuşulmasına tahammülü yoktu.

Annesini ilk kez sarhoş gördüğünde Celia şoke olmuştu. İçki içen hep babası olmuştu, annesi değil. Bu sağ ve sol veya siyah ve beyaz arasındaki fark kadar kesin bir şeydi. O peltek peltek konuşmalar, anlaşılmaz açıklamalar... Bu durum Celia'yı telaşlandırıyordu. Hastanede de her şeyle başa çıkabilen o sakin Hemşire Ryan değildi artık. Annesi sarhoş olduğu gecenin sabahı bir sürü bahane sıralamıştı, ürkütücü bahaneler. Yediği bir şeyden zehirlenmiş olmalıydı: Konserve tavuk patesi yemişti; durumu üretici firmaya yazıp ürün etiketini de zarfa koyacaktı. Bütün gece kusmanın dışında, zihni de bir şekilde etkilenmişti. Olanları pek net hatırlamıyordu, parçaları bir araya getiremiyordu. Celia olabildiğince anlayışlı bir ifadeyle, tavuk patesinin bozuk olması dışında, olan biteni hatırlamamasında muhtemelen içkinin de etkisinin olduğunu söyleyince annesi küplere binmiş, bir zamanlar babasıyla kavga ettiklerinde olduğu gibi avaz avaz bağırmaya başlamıştı. İÇKİDEN falan değildi. Celia ne içkisinden bahsediyordu? Onu önceki gece bir damla bile içerken görmüş müydü? Celia omuz silkmişti. Bunun bir defalık bir şey olduğunu düşünmüştü. Boş vermişti.

Üç hafta sonra cuma günü eve geldiğinde, annesi cin ile votkayı karıştırmış, müşterilerden para almayı unutmuş, bira doldururken başka müşterilerle ilgilenmeye kalkınca sürekli biraları taşırmıştı. Celia o an, Leylak Rengi Minibüs'te kendine bir yer ayırtıp mümkün olan her hafta sonu eve gelmeye karar vermişti. Bu durum bir yıldır devam ediyor ve annesinin durumu gün geçtikçe kötüye gidiyordu. İşin en berbat yanı, annesinin durumunu hiçbir şekilde kabul etmemesiydi. Kendi kendineyken bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Celia şimdiye kadar hastanede, çaresiz insanlara yardımcı olmaya çalışan düzinelerce, hatta daha da fazla, belki yüzlerce kişiyle karşılaşmıştı. Üç kez mutfaklarında yangın çıkarmalarına rağmen yaşlılar yurduna gitmemekte direnen yaşlı erkeklerle, karşıdan karşıya geçerken yardım tekliflerini reddeden, sonra da düşüp kalçalarını kıran yaşlı kadınlarla ilgili bitmek bilmez konuşmalar dinlemişti. Yemek yemedikleri için kemikleri sayılan anoreksi hastalarıyla karşılaşmıştı, stresli işlerinde fazla mesai yapmakta ısrar edip kolesterol dolu koca porsiyonları mideye indiren rengi kül gibi kalp hastaları görmüştü. On dördüncü hamileliklerinden sonra artık haşatı çıkmış kadınların, aşırı dozda uyuşturucu almış okul çağındaki çocukların annelerinin, alkolün onları günden güne ölüme götürdüğüne dair uyarılara aldırmadıkları için karaciğerleri iflas eden erkeklerin karılarının durumlarına şahit olmuştu. Her zaman onları anlamaya çalışmıştı, hep empati kurmaya çaba göstermişti. Gene de içinden bir ses ona hep bu insanların yeterince çaba göstermediklerini söylüyordu. Celia'nın okulda çok mutsuz olup yirmi kilo veren bir kızı olsaydı bir şeyler yapmaya çalışırdı. Yalnız yaşayamayacak durumda bir babası olsa onu yanına alırdı. Hep öyle düşünmüştü. Ancak şimdi her şeyin o kadar basit olmadığını anlamaya başlamıştı. İnsanların kendi iradeleri vardı. Ve annesinin iradesi, bir bankanın kasa dairesindeki çelik kasalar gibiydi.

Emer'ın keyfi yerindeydi: Hastanedeki çekilişte yüz pound kazanmıştı. Hastane personeli her hafta tasarruf sandığı için birer piyango bileti satın almak zorundaydı. Bilet fiyatları elli *pence*'ti. Hepsi almaya *mecburdu*, başka seçenekleri yoktu. Üç yüz kere elli *pence* yüz elli pound ediyordu. Çekilişte bir hafta elli pound, ikinci hafta yüz pound kazanılıyordu. Bu, hem insanların ilgisini canlı tutuyor, hem de her hafta fon için küçük bir miktar para toplanmasını sağlıyordu. İzne çıkanlar bile mutlaka kendi adlarına bir başkasına bilet aldırmak zorundaydı. Kazanan biletin numarası cuma öğleden sonra açıklanıyor, biletin sahibi muhasebeye gidip parasını alıyordu. Emer'ın evde bu konudan bahsetmeye niyeti yoktu. Tek kelime bile etmeyecekti. Öğrenecek olsalar biri jean pantolon isterdi, öteki tatile gitmek. Yüz pound'a tatil yapılabileceğini zannediyorlardı. Ayrıca, bir ay boyunca her akşam McDonald's'a gitmeyi ve eve bir video alınmasını isterlerdi. Kocası ise, bir daha asla iş bulamaması ihtimaline karşılık parayı bankaya yatırmasını önerirdi. Hayır, en iyisi eve hiçbir şey söyleme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mekti. O ve Celia gelecek hafta bir gece dışarı çıkacaklardı. Celia ona sevgiyle gülümsemişti. "Elbette" demişti, "eninde sonunda insanlar istediklerini yaparlar, sen hep öyle demez misin?"

Tüm bu bağımsızlık protestolarına rağmen, Celia gerçekte Emer'ın bu parayla yapmak istediği şeyin söylediğinden çok farklı olduğunu biliyordu. O aslında cuma akşamı eve gidip güzel haberi patlatmak istiyordu. Eve tavuk ve patates kızartması sipariş edip jean pantolonlar almayı, endişeli kocasını memnun etmek için bankaya bir miktar para yatırmayı da kapsayan planlar yapmayı, indirime girmiş bir video almayı istiyordu. Emer'ın asıl yapmak istedikleri ve sonunda yapacakları bunlardı. İkisi de bunu biliyordu.

Ve Celia'nın da bir kocası ve çocukları olursa o da bunları yapmayı isteyeceğini umuyordu. Yoksa aile olmanın ne anlamı kalırdı ki?

Yorgundu. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu. Başka hastanelerde on iki saatlik vardiyalarla çalışıyorlardı: Sabah sekizden akşam sekize kadar. Onlar da bu düzende çalışıyor olsalardı, Celia muhtemelen hastaların bazılarını, ziyaretçilerin çoğunu ve personelin tümünü boğmak isteyeceğini düşündü. Bugün sekiz saat çalışmak bile yetmişti. Umutsuzluğa kapılan bir kadın hastayla uğraşması gerekmişti. Kadının rahip olan erkek kardeşi ziyaret sırasında evde onun için özel bir ayin düzenleyeceklerini söylemişti. Kadının buna sevineceğini zannetmişti, o ise bunun artık her şeyin bittiği anlamına geldiğini düşünmüştü. Kadının kocası, karısını üzdüğü için adamı terslemiş ve öyle büyük bir kavga çıkmıştı ki, diğer hastalar ile ziyaretçilerin tamamı konuşmayı bırakıp onları dinlemeye koyulmuştu. Celia'yı çağırmışlardı. Yatağın çevresindeki perdeleri çeken Celia, kadına hafif bir sakinleştirici yapmış, soğuk ve sert bir sesle durumunun iyiye gittiğini, ne hastadan ne de yakınlarından bir şey gizlendiğini açıklamıştı. Rahipler ayin yapabildiğine göre, bu iyiye gidiş için şükretmek ve hastanın tamamen iyileşmesini dilemek amacıyla ailenin evinde bir ayin düzenlemesinden daha doğal ne olabilirdi?

Ayrıca keskin bir bakışla rahibe bakarak, bazı insanların bazı şeyleri törensel, ağdalı bir ses tonuyla duyarsızca anlatmasının ne kadar üzücü olduğunu ve ayin dendi mi insanların aklına ağır hastalıklardan başka bir şey gelmeyeceğinin düşünülmesi gerektiğini belirtmişti. Sonra da suçlayıcı bir ifadeyle kadının kocasına bakmış, ziyaret saatinin amacının tüm hastaların şahit olacağı gü-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

rültülü bir aile kavgası çıkarmak değil, hastayı rahatlatmak ve mutlu etmek olduğunu söylemişti. Rahip hariç –ki o da muhtemelen otuzun altındaydı– hepsi Celia'dan gençti. Kusurlarını kabul edip Celia'dan ve birbirlerinden özür dilemişlerdi. Celia perdeleri açmış ve ortalığın tamamen sakinleştiğinden emin olana kadar serviste oyalanmış, koca ile rahip gittikten sonra da kadının yanına oturup elini tutmuş, ona saçma fikirlere kapılmamasını söylemişti: Rahipler her fırsatta evde ayin düzenlerlerdi, bu onların yaşamının bir parçasıydı. Böyle şeylerin önemli olduğuna onlar da inanmazsa kim inanacaktı? Diğer herkes Tanrı ve ayinlerin, sadece tüm umutlar yitirildiğinde gündeme geldiğini düşünüyordu. Halbuki rahipler sürekli bunlarla yaşıyordu. Celia tam doğru noktaya parmak basmıştı; o odadan çıkarken kadın gülümsüyordu.

Evde de her şey bu kadar kolay çözülecek miydi?

Geçen hafta sonu, Bart Kennedy ona, hafta içinde de birkaç gece yardıma geldiğini çıtlatmıştı. Celia'nın kafasında alarm zilleri çalmıştı. O ve Bart, Bart'ın yardıma gelme sebebi hakkında hiç konuşmazlardı. Bart, Celia'ya annesinin içtiğine dair hiçbir imada bulunmaz, sadece yardıma ihtiyacı olduğunu söylerdi. Asla annesinin bir müşteriye hakaret ettiğini anlatmaz, sadece küçük bir tartışma yaşandığını, sonra her şeyin hallolduğunu söylerdi. Celia ona bardan ücret almasını önerdiğinde gülmüş ve bunun söz konusu bile olamayacağını söylemişti. Hem sonra, düzenli bir geliri olursa nasıl işsizlik parası alırdı? Celia'yı, ara sıra kendisine bir bira koyduğuna, bazen de bir arkadaşına bir tane ısmarladığına ikna etmişti. Gerçi bunlar çok küçük şeylerdi, sözü bile edilmezdi. Emer, onun Celia'yla evlenip işi üstlenme hayalleri kurduğundan şüpheleniyordu, ama Celia bunun saçmalık olduğu kanaatindeydi, Bart o tip biri değildi. Hayır, bir garipliği var anlamında değildi söyledikleri, sadece asla evlenmeyecek tiplerdendi. Celia'nın böylelerini iyi tanıdığını unutmamak gerekiyordu, ne de olsa böyle umutsuz bir vaka için beş yılını harcamıştı. Böylelerini artık yüz metre mesafeden tanıyordu.

Ama yeterdi artık: O herifi düşünmeyecekti. Her şey geride kalmıştı ve neyse ki Rathdoon'da kimsenin bu gurur kırıcı durumdan haberi yoktu. O zamanlar, hafta sonları onun peşinden, umut içinde başka bir kasabaya gidiyordu, ilişkilerinin gerçekte olduğundan çok daha derin olduğunu düşünüyordu, onun yanında olmak istiyordu. Onunla o istedi diye yatmıştı; zaten onun tek istediği buydu. O buna yatmak diyordu, ama Celia'ya göre öyle sayılmazdı pek. İkisi de fazla zevk almıyor, zevkten çok suçluluk

duyuyordu. Onu kaybetme nedeni, kolay elde edilmiş bir kadın olması değildi; aslında onu kaybetmemişti, çünkü hiçbir zaman onun olmamıştı; eş, çoluk çocuk ve yuva sahibi olup rahatını bozmak niyetinde biri değildi o. Hayır, hayır, hayır, hayatta oldukları sürece anne babasıyla, sonra da belki kız kardeşlerinden biriyle yaşayacaktı. Etrafında hep onun özgürlüğünün anahtarını ellerinde tuttuklarını zannedecek kızlar –şimdi kızlar, ileride kadınlar– olacaktı. Celia istese bu İrlandalı müzmin bekâr hakkında bir kitap yazabilirdi, ama buna zamanı yoktu: Bu hafta sonu evdeki sorunu çözmeliydi, yoksa hastaneden istifa edip eve dönmesi daha doğru olacaktı. Rathdoon'daki herkese haksızlık oluyordu.

İyi ki Kev Kennedy kendisinden biraz önce gelmişti. Bu, Mikey'nin yanında Kev'in oturacağı anlamına geliyordu. Celia bu akşam Mikey'nin esprilerini çekebilecek durumda değildi; bazı akşamlar birkaç tanesine tahammül edebiliyor, sonra da kendi düşüncelerine dalıyordu. Fakat bu akşam kafası fazlasıyla meşguldü ve Mikey de ilgi gösterilmezse hemen alınıyordu. Bu akşam onu kırmayayım diye delirmek zorunda kalmayacak olmasına sevinmişti. Sürücü Tom'un yanına geçip oturdu. Tom önünden uzanıp kapıyı çekti.

"Henüz yediye yirmi var. Hepinizi gayet iyi eğitmişim." Tom yola çıkmak için motoru çalıştırırken, herkes onunla birlikte bu espriye güldü.

Tom çok hoşsohbet biriydi. Canı sohbet etmek istiyorsa sorulanlara uzun uzun cevaplar verir, istemiyorsa kısa keserdi. Oluşan sessizlikler dahi keyifliydi. Dikkati dağılmasın diye asla arkada oturanlarla konuşmazdı. Ama yanında oturanın, yan yollardan ana yola dönerken sol tarafın serbest olup olmadığını bildirmesine memnun olurdu. Tom el sanatları dükkânını işleten Fitzgerald'ların hepsinden çok daha sevimliydi, zaten bir ailenin tüm fertlerinin aynı olmasını beklemek aptallıktı. Örneğin Billy Burns, Mikey'yi on kere cebinden çıkarırdı. Sonra Nancy Morris; Celia onda bir tuhaflık olduğunu düşünüyordu. Sabit bakışları vardı, ama belli bir şeye odaklanmamış bakışlar. Bu bakışları hastanede çok görmüştü. Nancy, Amerika'da olan güler yüzlü kız kardeşi Deirdre'den bir uzaylı kadar farklıydı. Bir de, minibüste arkasında oturan zavallı Kev vardı, Bart'ın erkek kardeşi. Muhtemelen kendisi de kardeşlerinden farklıydı. Aklına kendi ailesi gelince kaşları çatıldı. Neden bir tanesi bile yardım etmeye çalışmıyordu? Nasıl bu hale gelmişlerdi? Onlara şöyle bir mektup yazabilirdi elbette: "Sevgili Maire,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Harry ve Dan, sizlere bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, ama annemiz babamızdan beter şekilde içmeye başladı. Ne yapacağız? New South Wales, Cowley, Oxfordshire, Detroit ve Michigan'dan haberlerinizi bekliyorum. Dublin'deki kız kardeşinizden sevgilerle." İşin püf noktası buydu: Dublin. Kardeşlerine göre orası Rathdoon'a iki adım mesafedeydi. Ve Celia evli değildi. Asıl mesele evli olmamasıydı. Bir erkeğin karısı olsaydı, annesine ne kadar yakın otururlarsa otursun, kimse ondan ailesini bırakıp onunla ilgilenmesini beklemezdi. Hemşire olması, bir yardım meleği olup hastalara bakması ve hayatını kazanmak için çalışıyor olması... bunlar hiç önemli değildi.

Dahası, anlatsa bile hiçbiri durumu anlamazdı. Maire, Woolowogga'dan veya o sırada nerede bir eğitime katılmışsa oradan –sürekli garip yerlerde eğitimlere katılıyordu– mektup yazıp vermenin ve yardım etmenin sevap olduğunu belirtirdi. Ne harika! Harry, Detroit'ten, yuvada kalan tek kişi o olduğundan neyin iyi olacağını düşünüyorsa onu yapmasını yazardı. Ayrıca, barı işletse gayet güzel geçinebileceğini ekler, hassas davrandığını göstermek için de, aile işletmesinden payına düşeni talep etmediğini vurgulardı. Dan da mektup yazar, hatta İngiltere'den telefon eder, Celia'yı eve dönmesi için deliler gibi ikna etmeye çalışır, hemşireliğin GERÇEK bir kariyer olmadığını, herkes için en iyisinin bu olduğunu belirtirdi. Ayrıca, resmi olmasa da artık barın sahibi olarak görüleceğinden belki birkaç evlilik teklifi bile alacağını ümit ettiğini söylemek gibi bir çiğlik de yapardı.

Henüz yirmi altı yaşındaydı. Üç ayrı ülkedeki üç kardeşi onu neden gözden çıkarmıştı? Onların küçük kız kardeşiydi; onların büyük ve güçlü olduklarını, birlikte çok eğlendiklerini hatırlıyordu. Fakat mektuplarında ve nadiren yaptıkları ziyaretlerde bencilce bir tutum takınıyor, yabancı gibi davranıyorlardı. Bir de onu evde kalmış bir kız gibi görüyorlardı.

"Senin ailen de seni deli ediyor mu?" diye sordu Celia, Tom'un kasasındaki yüküyle son derece tehditkâr görünen koca bir kamyonu sağlamasından sonra.

"A, evet, tabii ki ediyorlar" dedi Tom. "Zaten insanları deli eden genelde aileleridir, sokaktaki yabancılar, terör veya ekonominin gidişatı değil. Ailelerdir hep."

"Veyahut aşk ya da âşık olmamak?" Celia hiçbir şeyi kişiselleştirmeden konuşuyordu, sadece fikir alışverişi yapmaktı amacı. Tom'unki de öyle. Bu yüzden hep çok rahat konuşurlardı ve zaman zaman oluşan uzun sessizliklerden asla huzursuz olmazlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, aşk. Fakat aşk olunca gene aile giriyor işin içine: Bir kadına âşık oluyorsun, onunla evlenmek istiyorsun, o istemiyor, sen de deliriyorsun. Veya karından nefret ediyorsun, artık ona âşık değilsin, uzay aracına binip gitsin istiyorsun. İşte sana gene aile."

Celia güldü. "Tanrım, şu evlilik danışmanlığı merkezlerinde psikiyatrlarla falan çalışsan harika olurmuş."

"Ben de kendime sürekli, bana neden iş teklif etmiyorlar diye sorup duruyorum zaten." Sonraki on beş kilometre boyunca hiç konuşmadılar.

Celia mola vermelerine sevindi. Araçtan inip gerindi. Başka minibüs şoförlerinin ve yolcularının mola verdikleri barda bazen çok uzun süre takıldıklarını, ancak bir buçuk saat sonra tekrar yola çıktıklarını duymuştu. Fakat Tom Fitzgerald'ın kuralları çok sıkıydı. Tuvalet ziyareti ve hızlı bir içkiden fazlasına izin vermiyordu. Bir kahve içmeye bile fırsat olmuyordu, çünkü barlarda kahveyi yüz saatte yapıyorlardı. Hatta Rathdoon'da, Ryan'ın barında kahve servisi yapılmıyordu.

"Ne içersin, Celia?" Dee'nin bar tezgâhına ulaşan ilk kişi olmak, dahası anında hizmet alabilmek gibi bir becerisi vardı. Celia bir şişe Guinness sipariş ettikten sonra biraz sohbet ettiler. Dee hiç değişmemişti. Yeni okul formasını göstermek için Ryan'ların barına geldiğinde nasılsa öyleydi hâlâ. Formasını göstermek için girip çıkmadığı yer kalmamış, herkes de ona ya bir limonata ya bir çikolata ikram etmiş, hatta küçük bir harçlık vermişti. Herkes, o lüks yatılı okuldaki yeni hayatı için doktorun kızına başarılar dilemişti. Dr. Burke, Rathdoon'daki her yaşamın ve ölümün parçasıydı. Kimsenin aklından, çocuklarını ve sahip olduklarını kıskanmak geçmezdi. Ondan daha çok kim hak ediyordu ki bunları?

Celia hastanede yatak yaralarını iyileştirmek için kullandıkları kremi çıkarıp çaktırmadan Mikey'ye verdi. Doktorun işine karıştığını düşünür endişesiyle, Dee'nin bu yaptığını görmesini istememişti; gerçi Dee büyük ihtimalle böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. O, bulaşıcı bir gülmesi olan, harika bir kızdı. Ayrıca, Nancy Morris'le, onun sıkıcı işi ve doktor bilmem kim ile doktor bilmem kim hakkında ilgiyle sohbet edecek kadar da sabırlıydı. Dee buna nasıl dayanıyor, hatta gayet ilgili görünüp üstüne bir de adamların o lanet isimlerini aklında tutabiliyordu? On dakikalık mola bitmişti, tekrardan minibüsün rahatlatıcı loşluğuna döndüler.

Celia önde kasetler olduğunu gördü; onları daha önce hiç fark etmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu hem radyo hem teyp mi?" diye sordu ilgiyle, yola çıktıklarında.

"Evet. Bu arabaya niye gözüm gibi bakıyorum zannediyorsun? Sahip olduğum her şey burada" diyerek güldü Tom.

"Biz varken hiç çalmıyorsun ama?"

"Evet. Aslında düşündüm çalmayı, ama herkesin zevki farklıdır ve kendi seçimimi size dayatmak istemem."

"Oo, yani illa da senin müziğin olacak, öyle mi?" Celia gür kahverengi saçlı başını arkaya atarak güldü. "Hani, demokrasi bunun neresinde? Niye herkes her hafta sırayla kendi istediğini seçemiyor, hatta kendi müziğini getiremiyor?"

"Hayatımda şimdiye kadar kazara dinlediğimden daha fazla *country* müzik dinlemek zorunda kalırsam, eminim yoldan çıkıp en derin çukura uçarım."

"O zaman müzik falan olmasın" dedi Celia, hoş bir sesle. Ve herkes kendi düşüncelerine daldı. Celia annesiyle günün hangi saatinde daha iyi iletişim kurulabileceğini düşündü. Talihsiz kadının gün içinde şişeye tekrar sarılmadan önce ayık dolaştığı bazı anlar olmalıydı. Bart'tan barı idare etmesini istediği bir an –belki öğlene doğru. Cumartesi öğlene kadar bara pek kimse gelmezdi zaten. Gerekirse kapıya "KAPALI" levhasını da asabilirdi. Peder Reilly bile özel bir işi olduğunda veya yardıma ihtiyaç duyan biriyle ilgilenmek zorunda kaldığında rahatsız edilmemek için kapısına "KAPALI" yazısını koyuyordu. Gerekirse o da öyle yapacaktı. Bart'ı rahatsız etmeye gerek yoktu. Ayrıca Bart hafta sonları gün boyu Judy Hickey'nin bahçesinde çalışmayı seviyordu. Bu durumda kapıya bir iki saatliğine "KAPALI" levhasını asabilirdi; fakat annesini zincire vurmadan, artık barı işletecek durumda olmadığı, alkol sorunu nedeniyle çok geç olmadan bir hastaneye yatması gerektiği gibi son derece sevimsiz gerçekleri dinlemeye nasıl razı edecekti? Artık yalan vaatlere, teminatlara ve küçük oyunlara yer yoktu. Celia, geçen ay bir doktorun kırk iki yaşındaki kanser hastası bir adama, artık yapılacak bir şey olmadığını, en fazla iki ay ömrü kaldığını söylediğine şahit olmuştu. Şu anda o da benzer duygular içindeydi: Dehşet hissi ve söze başlamasına gerek kalmadan dünyanın sonunun gelmesi isteği. Hastanedeki durum son derece beklenmedik bir şekilde gelişmişti; adamın muazzam bir şok yaşayacağı düşünülmüş, Celia da destek kuvvet olarak çağrılmıştı. Fakat adam durumu çok sakin karşılamış, "Gerçekten mi?"diye sormuştu. Celia, cerrah ve anestezi uzmanı, hepsi nutukları tutulmuş vaziyette kalakalmışlardı. Adam, "Ben

Amerika'ya hiç gitmedim. Düşünsenize hayatımda Amerika'yı görmedim. Bu devirde ne kadar garip bir durum, öyle değil mi?" demişti sonra da. Bu sözleri ölmeden önce de defalarca tekrar etmişti; bu onu, öleceği, karısından ve üç küçük çocuğundan ayrılacağı gerçeğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu besbelli.

Belki annesi de hastanedeki adam gibi beklenmedik bir tepki verirdi; belki kendisine ne olduğunu anlayamadığını ve iyileşeceği bir yere başvurmak istediğini söylerdi. Alice Harikalar Diyarı'nda gibi düşünmeyi kes, dedi Celia kendine sertçe, sen yetişkin bir insansın, gözlerini yumup mucize olmasını dilemenin bir manası yok.

"Şu ilerideki çalıda bir sürü bez parçası asılı. Sanırım, bir adak yeri ya da dilek ağacı" dedi Tom aniden.

"Belki hep birlikte inip ağaca gömleklerimizi bağlamalıyız" dedi Celia. Çalının yanından geçtiler, gerçekten de üzerine bir sürü kurdele ve kutsal resimlere benzere şeyler tutturulmuştu.

"Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, halbuki her hafta önünden geçiyoruz" dedi Celia, omzunun üzerinden arkaya bakarak. O anda Dee Burke ağlıyor gibi geldi ona, yüzü gözyaşlarını tutmaya çalışan bir çocuğun çehresini andırıyordu. Fakat yanında oturan Nancy Morris her zamanki gibi sızlanmakla meşguldü, o halde ciddi bir şey olmasa gerekti.

"Ben de hiç görmedim. Belki yeni bir azizdir; biliyorsun, Azize Philomena gibi bazılarının azizliği iptal ediliyor ve yerine bir başkası aziz oluyor."

"Azize Philomena'nınki niye elinden alınmıştı, hep merak ederdim bunu?"

"Bilmiyorum, belki foyası meydana çıkmıştır" diyerek sırıttı Tom. "Tek bildiğim kız kardeşim Phil'in bu işe çok bozulduğu; bunu bir aşağılama olarak almıştı."

"A, evet, Phil adını ondan alıyor. Bu arada, o nasıl? Uzun süredir görüşmedik."

"İyi" diye cevap verdi Tom, kısaca.

Celia tekrardan dilek ağacı konusuna döndü. "Bu bir pagan itikadı mı, dini bir inanış mı merak ediyorum."

"Karışık sanırım." Tom gene kısa kesmişti.

Celia tekrar ağacı düşündü. Oraya gitse, özel ilgi alanı alkolik anneler olan bir azize dua edip adak adasa ve eve varınca bunun işe yaradığını görse ne harika olurdu: Bart Kennedy barın arkasında servis yapıyor olsa, annesi de elinde valizi, yüzünde iyimser bir ifade, oturmuş Celia'yı bekliyor olsa.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hafta sonu görüşürüz" dedi Tom, sevimli bir gülümsemeyle.

Celia tamam anlamında başını saldı. Tom'un bu akşam biraz keyifsiz olduğunu düşündü. Normalde konuşmaya uzun süre ara verip tekrar başlamalarından rahatsız olmazdı, hatta bu durum hoşuna bile giderdi. Ama bu akşam canı sohbet etmek istemişti. Aslında yanında Emer'ın olmasını isterdi, onunla her şey konuşulabiliyordu ve Emer'ın konuştukları üzerinde düşündüğünü biliyordu, ama o, konuyu her fırsatta dile getirip nasıl hissettiğini sormazdı. Tavsiyelerde bulunur, ama bunlara uyulmazsa da alınmazdı. "Herkes sonunda kendi istediğini yapar" derdi. Doğru olanı ya da en iyi olanı yapması için birini nasıl ikna edeceği konusunda da pek bir fikri yoktu. Celia onunla uzun sohbetler ederdi: Sürekli yemek yiyen şişman çocukların dişlerine yemelerini engelleyecek bir tel takılsa olmaz mıydı? Sadece sağlam ciğerleri olduğunu ve anfizem sorunu yaşamadıklarını belgeleyenlerin sigara satın almasına izin verilse –insanlar sigara alırken belgelerini göstermek zorunda olsalar– olmaz mıydı? Bu sayede birçok hayat kurtulmaz mıydı?

Emer omuzlarını silkerek, bunların sadece geçici olarak işe yarayacağını söylüyordu. Dişine tel takılmış olan çocuk, hevesle o telin çıkarılacağı günü beklerdi; sigara tiryakisi de mutlaka bir şekilde sigara satın almayı başarır veya izmarit içerdi.

Madem öyle, uyuşturucu niye yasaktı? Onu da marketlerde kiloyla satsalardı ya. Kendisini öldürmek isteyen öldürürdü, hem böylece uyuşturucu mafyası olmazdı, insanlar uyuşturucu alabilmek için fahişelik ve hırsızlık yapmak zorunda kalmazdı.

Emer uyuşturucunun farklı bir şey olduğunu söylüyordu. O bir zehirdi ve öldürücüydü. Celia ortalıkta arsenik veya striknin satmazdı herhalde, öyle değil mi?

Peki ya alkol? O da öldürüyordu; ikisi de bunu kanıtlayacak sayıda hasta karaciğer görmüştü, ağır ağır gelen ölümlere ikisi de defalarca şahit olmuştu. Emer, böyle hissettiğine göre Celia'nın bar işletmemesi ve alkolizmle mücadele eden bir örgüte katılması gerektiğini söylüyordu. Sonra da karşılıklı birer şişe Guinness içip başka şeylerden bahsederlerdi. Emer'ın insanı o kadar rahatlatan bir yapısı vardı ki, yakışıklı kocası ile üç çocuğunun onun işten eve dönmesini hep sabırsızlıkla beklemelerine şaşmamak gerekti. Üstelik öyle süper-kadın falan da değildi. Herkes gibi Emer'ın da hayatında kötü zamanlar olmuştu. Bu yüzden onunla konuşmak insana iyi geliyordu.

"İyi geceler" diyerek başını eğdi Celia, "bizi buraya kadar getir-

diğin için sağ ol." Tom'a, sırf Emer gibi olmadığı için ters davranmak istemiyordu. Bu haksızlık olurdu.

"Mikey'nin de dediği gibi, batı gibisi yok" dedi Tom gülerek.

"Aman kışkırtma şimdi onu, zaten yeterince slogan yumurtluyor."

Celia barın kapısının açıp içeri girdiğinde, annesinin onu yüksek sesle selamlamasından, önünde zor ve uzun bir bir buçuk saat olduğunu anladı. Çantasını mutfağa koydu ve kolunu sıvazlayan Bart Kennedy'nin yanında durup sessizce fıçıdan bira doldurmaya başladı.

Annesi, bar kapanana kadar iki saat bağırdı. Celia sistemli bir şekilde kül tablalarını boşaltıp masaların üzerini silerken, masalardan birine oturarak küfredip durdu: Kendi barında başkasından emir alacak değildi; Celia minibüsten inip oranın patronuymuş gibi işi üstlenemezdi. Buranın sahibi Celia değildi ve asla da olmayacaktı. Celia'nın bunu bildiğini umuyordu. Bay Green'in ofisindeki o genç MacMahon'la beraber vasiyetini hazırlamıştı; bar, ölümünden sonra satılacak ve parası eşit olarak Maire, Harry, Dan ve Celia arasında pay edilecekti. Böyle işte. Celia hiçbir şey söylemedi. Bardakları önce sıcak, sonra soğuk suyla yıkadı, sonra suları süzülsün diye plastik damlalığa dizdi. Bu şekilde bardaklar her taraftan hava alıyor ve üzerlerinde iz kalmıyordu.

Annesinin yanında bir konyak şişesi duruyordu. Celia şişeyi almak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Sadece annesinin yanından geçip kapıyı kilitledi. Mekân ertesi güne hazırdı. Ertesi sabah barın kapısına, babasının cenazesinden beri ilk defa "KAPALI" levhasını asacağını ve annesiyle yapacağı konuşmayı düşününce yutkundu.

"Sizin iyi geceler demek gibi bir âdetiniz yok mudur, Hanımefendi Hazretleri?" diye seslendi annesi.

"İyi geceler anne" dedi Celia, beyaz badanalı küçük yatak odasındaki demir yatağına yatmak üzere daracık merdivenlerden yorgun argın çıkarken. Bir süre –annesinin düşe kalka yukarı çıkarken sahanlıktaki dolaba çarptığını duyacak kadar uzun bir süre– uyanık halde öylece yattı. Annesi dolabın orada olduğunu biliyordu oysa; tam otuz sekiz yıl boyunca, yani evlilik hayatının tamamında orada durmuştu.

Güneşli bir sabahtı, fazla güneşli. Celia sıçrayarak uyandı. Perdeler açıktı ve annesi elinde bir fincan çayla karşısında duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yorucu bir haftadan sonra bunun sana iyi geleceğini düşündüm, ayrıca dün gece bardakları yıkadığına göre geç saatlere kadar ayakta kalmış olmalısın." Sesi nispeten ayık geliyordu kulağa; fincanı Celia'ya uzatırken de eli titremiyordu.

Celia doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Bardakları yıkarken sen de oradaydın" dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Elbette" dedi annesi telaşla, orada olduğunu hatırlamamıştı. "Yani... şey... teşekkür ederim... şey için, her şeyi toparladığın için."

İçki kokmuyordu, ama Celia bir şey içmiş olduğunu biliyordu, belki bir kadeh votka. Bu sayede kendindeydi. Ayrıca kendine çeki düzen vermişti; saçlarını taramış, beyaz yakalı bir elbise giymişti. Bakışları hariç, çok da berbat bir görünüm arz etmiyordu.

İşte tam zamanıydı. Celia bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı ve çayından büyük bir yudum aldı.

"Teşekkürler anne. Dinle, ne zamandır sana bir şey söylemek istiyordum, uygun bir zaman kolluyordum..."

"Çaydanlığın altı açık; kapatıp hemen geliyorum."

Ve gitti. Ocakta çaydanlık falan yoktu tabii ki. Celia kalkıp hızla giyindi. Jean pantolon yerine etek ve bluz giyip geniş bir kemer takmayı tercih etti. Bu kıyafet onu daha ağır, daha bir hemşire gibi gösteriyordu. Mutfakta annesinden eser yoktu. Nereye gitmiş olabilirdi? Yan girişte bir fırçalama sesi duydu; Bayan Ryan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, yanında kova, elinde fırça yerleri ovmaktaydı.

"Buranın halini dün akşam fark ettim; berbat durumda, burasının böyle batmasına izin vermememiz lazım." Ter içinde ve nefes nefeseydi. Celia ona engel olmadı. Mutfağa gidip biraz daha çay yaptı. Annesi eninde sonunda mutfağa gelecekti nasılsa.

"Böyle daha iyi oldu."

"İyi" dedi Celia.

"Nancy Morris'i, şu küçük hanımefendiyi gördüm. Canı istedi mi 'İyi günler Bayan Ryan', istemedi mi suratına bile bakmıyor. Onu duymamış gibi yaptım. Her hafta sonu gelmesi sadece annesinin sinirlerini bozmaya yarıyor."

"Tahmin edebiliyorum" dedi Celia. Bayan Ryan'ın çenesi düşmüştü.

"Ah hayır, yanlış anlama sakın. Senin eve gelmen harika, bana o kadar destek oluyorsun ki."

"Bu sabah böyle düşünüyor olmana sevindim. Dün akşam farklı bir havadaydın."

"Ah, cuma akşamları bana aldırmamalısın, o kadar kalabalık oluyor ki; her taraftan gelen oluyor. Biraz ters davranmış olabilirim, fakat bardakları yıkadığın için sana teşekkür etmedim mi, sabah çayını yatağına getirmedim mi?" Sesi yalvarır gibi çıkıyordu. Çocuk gibi.

Celia yumuşak bir hareketle kovayı ve fırçayı uzaklaştırıp kapıyı kapattı. Tatlı bir sesle konuşarak annesini masaya oturttu. Hemen kalkıp kaçmasını engellemek istiyordu.

"Elbette yatağıma çay getirdin ve derinlerde bir yerde hafta sonları gelip sana yardım ettiğim için bana minnettar olduğunu da biliyorum, fakat konu bu değil, anne, hem de hiç değil. Dün geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun, saat dokuzdan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorsun. Konu bu."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Geldiğimde bayağı kafayı bulmuştun ve saat on bile değildi. Adamın biriyle kavga ettin, sana onluk yerine beşlik verdiğini iddia ettin. Biddy Brady'ye, barı yarın bir sürü kız arkadaşıyla doldurmamasını söyledin, neyse ki Bart durumu kurtardı. Barın üstüne koca bir şişe limon suyu döktün ve kimsenin silmesine izin vermedin. Orası gece boyunca yapış yapış kaldı. Patates cipslerini bir türlü bulamadın ve bir grup golfçüye cipsleri bulup bulamamanın umurunda olmadığını, zaten çocuk osuruğu gibi koktuklarını söyledin. Evet, anne, bunların hepsini söyledin."

Annesi masanın üzerinden Celia'ya baktı. Kaçıp gidecekmiş gibi bir hali yoktu. Oldukça sakin bir ifadeyle bakıyordu.

"Neden böyle şeyler anlattığını anlayamıyorum."

"Çünkü bunlar oldu, anne" dedi Celia, yalvaran bir sesle. "İnan bana, bunların hepsi oldu, sadece dün değil, başka pek çok gece de oldu."

"Neden böyle şeyler uyduruyorsun?"

"Uydurmuyorum. Tam tamına böyle oldu ve bu gece de öyle olacak; anne kendini kontrol edemiyorsun. Şimdiden bir tane içmişsin bile. Bunları senin iyiliğin için söylüyorum."

"Saçmalama, Celia." Bayan Ryan kalkmaya yeltendi. Celia sertçe bileğinden tuttu.

"Bu konuyu henüz ötekilere yazmadım. Onları telaşlandırmak istemedim, bunun geçici bir durum olduğunu zannettim. Hafta sonları zorlandığını düşündüm. Anne, durumunu kabul etmek ve bir şey YAPMAK zorundasın."

"Ötekiler?"

"Maura, Harry, Dan."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu hikâyeleri dünya âleme anlatmayı mı düşünüyorsun?"

"Eğer kendin bir önlem almaya karar verirsen, hayır. Anne çok fazla içiyorsun, kendini kontrol edemiyorsun. Yapman gereken..."

"Hiçbir şey yapmam gerekmiyor. Arada bir bir kadeh içtiğim oluyor, tamam. Bundan sonra dikkat ederim. Tatmin oldun mu? Sorgulama bitti mi? Güne devam edebilir miyiz?"

"LÜTFEN anne, dinle beni. Herkes sana aynı şeyi söyleyecektir. İstersen Bart'ı çağırayım, sana neler olduğunu anlatsın. Bayan Casey, Billy Burns, herkes aynı şeyi söylüyor... Burası sana ağır geliyor..."

"Sen baban hayattayken de içki konusunda hep çok tutucuydun. Bir barda sosyal olmak, müşterilerle birlikte içki içip onlara hoş davranmak zorunda olduğunu hiçbir zaman algılayamadın. Sen bar işine bizim kadar... benim kadar yatkın biri değilsin. İnsanlara fazla ciddi, fazla katı geliyorsun. Bu senin hiç değişmeyen kusurun."

Kapıya "KAPALI" levhasını asmanın bir anlamı yoktu; annesinin konuşmaya niyeti yoktu. Kabul ettiği tek şey, bazen bir kadeh fazla içtiğiydi. Diğer her şeyi reddediyordu; söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyordu.

Öğlene doğru ilk müşteriler gelmeye başladı. Celia annesinin, oğlunun nişanını kutlamak için gelen Dr. Burke'ün bir kadeh viski ikramını kabul edişini seyretti. Celia, Dee'nin babasının bar tezgâhının üzerinden annesine doğru eğilip, "Bayan Ryan, gözleriniz kan çanağına dönmüş ve altlarında büyük torbalar oluşmuş; sağlığınız için içkiyi bırakmalısınız" demesini ne çok isterdi. Peder O'Reilly'nin de bir ev ziyaretinden dönerken uğrayıp ona ruhunun kurtulması için tedavi olması, sonra da günah çıkarmaya gelmesi gerektiğini söylemesini isterdi. Ama doktorlar ve rahipler bugünlerde böyle şeylere pek karışmıyor olabilirlerdi.

Telefon barın en sonunda, sessiz ve kuytu bir noktadaydı. Rathoon'dakilerin yarısının postanede merakla dikilmiş kulakların yanından telefon etmektense burayı tercih etmelerine şaşmamak gerekiyordu.

Emer'ın öğle yemeği yeni gelmişti. Çekilişten kazandığı parayla akşam ailecek sinemaya gitmişlerdi, belki bu gece de giderlerdi. Videoların fiyatı tavana vurmuş durumdaydı, çocuklar bile video almanın söz konusu olamayacağını algılamışlardı.

"Onunla ne yapacağım?" diye sordu Celia.

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

"Durumunu kabul etmiyor mu?"

"Etmiyor. Ona açık açık anlattım, neler söylediğini, neleri döküp kırdığını, kimlere hakaret ettiğini... Tek kelimesine bile inanmadı."

"Ve sana bu konuda destek olacak kimse yok, öyle mi?"

"Aslında yok. Bart fazla nazik, diğerleri de bir şey söylemeye utanır."

"O zaman, sanırım beklemen gerekecek."

"Daha fazla bekleyemem, o da bekleyemez. Korkunç bir durum. Mutlaka bir yolu olmalı. Bir insanın bir şeyin bilincine varması nasıl sağlanır? Bu işi hızlandırmanın bir yolu yok mudur?"

"Şeyy... bir adamın, kızının düğününde çekilen bir videoda kendini gördükten sonra kendi isteğiyle bir tedavi programına katıldığını duymuştum. Durumunun bu denli kötü olduğunun hiç farkında değilmiş, ta ki..."

"Tamam işte. Çözüm bu. Teşekkürler Emer."

"NEE? Anneni Rathdoon'da videoya mı çekeceksin? Saçmalama."

"Sana olanları pazartesi günü anlatırım." Celia gitmişti bile.

Bayan Fitzgerald onu içeri davet etti. Evet, Tom evdeydi. Kahve içiyorlardı, Celia da onlara katılmaz mıydı? Celia konuşmalarını bölmüş olduğunu hissetti. Tom'un sadece bir dakikasını alacağını söyledi. Evet, küçük bir teybi vardı, boş kaseti de... veya üzerine kayıt yapılabilecek bir kaseti. Ne yapacaktı? Radyodan kayıt mı? Neyse, fark etmezdi. Aleti çalıştırması kolaydı. Hayır, hayır, pazara kadar, yani tekrardan minibüse binecekleri güne kadar teybin Celia'da kalmasının bir mahsuru yoktu. Tom'un kafası karışmıştı, ama hiçbir şey sormadı. Celia teybi alıp bara götürdü.

Bar tezgâhının altında duran o kadar çok ıvır zıvır vardı ki küçücük teybin dikkat çekmeyeceği kesindi.

Celia kaseti koydu, yarım saat süreyle bir yüzüne, yarım saat süreyle de diğer yüzüne kayıt yaptı.

Annesi, neredeyse hiç bilmediği bir parçanın açık saçık bir versiyonunu detone bir sesle avaz avaz söylemeye başladığında, daha yakından kayıt yapabilmek için teybi çıkarıp eline bile aldı. Bart Kennedy'ye ettiği hakaretleri ve küfürlü konuşmasını da kaydetti.

Tam o sırada bara giren Tom Fitzgerald, teybini görünce, "Bu yaptığın sence doğru bir şey mi?" diye sordu.

"Senin doğruların sana, benimkiler bana" diyerek tersledi onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Celia. Sonra da çok daha yumuşak bir ifadeyle devam etti: "Yaptığı hiçbir şeyin farkında değil, anlıyor musun, gerçekten bilmiyor."

"Bundan hiç hoşlanmayacak" dedi Tom.

"Hoşlanmayacak."

"Ne zaman şapıcan?"

"Yarın sabah, sanırım."

"Öğlene doğru uğrayıp parçaları toplarım" dedi Tom gülümseyerek. Çok hoş bir gülümsemesi vardı.

Annesi ilk birkaç dakika taş kesmiş vaziyette oturdu. Tartışmaları ve küfürlü konuşmaları duyunca öfkeden kudurdu. Sonra bunların düzmece olduğunu iddia etti. Fakat kocasının ne kadar büyük bir adam olduğuna dair cıvık sözlerini duyduğunda utancından gözleri yaşla doldu.

Ellerini kucağında kavuşturup işten atılmayı bekleyen bir eleman gibi ürkek bir ifadeyle oturdu.

Küçük teypten Bayan Ryan'ın, Biddy Brady'nin nişan partisindekilere çenelerini kapatmalarını, şarkı söyleme sırasının KENDİSİNDE olduğunu söyleyen sesi yükseldi. Şarkıyı detone bir şekilde söyleyen sarhoş sesini duyduğunda, kapalı tuttuğu gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Celia teybi kapattı.

"Bırak!" dedi annesi.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Evet" dedi Bayan Ryan, "anlıyorum."

"İstersen, zatürree olduğunu veya Dan'i görmeye Cowley'ye gittiğini söyleyebiliriz. Bu şekilde idare ederiz durumu."

"İdare etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Bu sadece daha büyük bir yalan olur, öyle değil mi? Doğruyu söylemek en iyisi." Yüzü kararmıştı.

"Böyle düşünüyorsan, iyileşmeye giden yolun yarısını kat ettin demektir" dedi Celia ve küçük siyah teybin üzerinden uzanıp annesinin elini tuttu.

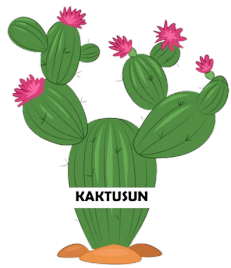

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Tom

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tom Leylak Rengi Minibüs'ü boyadığı günü hatırladı. Önceki rengi kirli bejdi. Sprey kutusunu minibüse doğru tutup rengin gözlerinin önünde değişmesini izlemek müthiş keyifliydi. Annesi dehşet içinde kalmıştı. Rengin çok bayağı durduğunu ve çok dikkat çektiğini düşünüyordu. Onun kitabında "dikkat çekmek" en büyük suçtu. İyi şeyler sade olur, fark edilmezdi; kötü şeyler ise göze batardı ve minibüsü böyle abuk bir renge boyamak... Babası ise sadece omuz silkmişti. "Ne bekliyordun ki?" diye sormuştu karısına, aslında cevap beklemediğini belirten bir sesle. Babası Tom'la neredeyse hiç konuşmuyordu artık, daha çok onun hakkında konuşuyordu; Tom söylenenleri duyacak mesafede olsa bile.

"Sanıyorum, bu çocuk paranın ağaçta yetiştiğine inanıyor... Bu çocuk göçerlerin bizim bahçede yaşayabileceğini sanıyor... Bu çocuk bir işe girip çalışmayı kendine yakıştıramıyor..." Tom bazen babasına cevap veriyor, bazen de onu duymazdan gelip hiçbir şey demiyordu. Dese de bir şey fark etmezdi zaten, babasının kanaati çoktan oluşmuştu: Bu çocuk işe yaramazın, uzun saçlı, solcu haylazın tekiydi. Minibüsü leylak rengine boyamak tam da ondan beklenecek bir şeydi.

Tom aslında çok da düşünerek hareket etmemişti. Günlerden bir gün, minibüs yıkanmasına rağmen gözüne önceki halinden çok daha iyi görünmeyince bir anda onu boyamaya karar vermişti. Ve leylak rengine boyadığından beri de minibüsü çok daha fazla SEVİYORDU: Artık çok daha kişilikli, çok daha canlı bir görünümü vardı. Taşıma işine girmeye de işte o zaman karar vermişti. Yaptığı *tam* olarak yasal değildi elbette, fakat bir kaza yapsa, sigorta şirketi minibüsteki yedi kişinin hafta sonu için eve birlik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te döndüğü arkadaşları olmadığını ispat etmekte çok zorlanırdı. Tom Dublin'de asla para toplamıyordu. Daha büyük minibüslerde olduğu gibi kapıda durup bilet de satmıyordu. Ayda bir iki kez hariç, minibüstekiler hep aynı insanlar oluyordu. Öyle para getiren bir iş değildi, benzin ve sigara parasını ancak çıkarıyordu. Fakat bu sayede istediği kadar sigara içebiliyor ve her hafta sonu Rathdoon'a gelebiliyordu. Leylak Rengi Minibüs tüm bunlara imkân sağlıyordu.

Tom yolcularının Rathdoon'daki hayatları hakkında her şeyi biliyordu, fakat Dublin'deki yaşantıları hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Başlangıçta, onları pazar gecesi saat onda şehir merkezinde bırakmak yerine, hepsini tek tek evlerine bırakmayı düşünmüştü, fakat içinden bir ses herkesin böylesini tercih ettiğini, oturduğu stüdyo veya pansiyon tipi evi diğerlerinin görmesini istemediğini söylüyordu. Tom minibüsün hafta sonu turunu başlatıp bitirdiği noktanın yakınında, park halindeki arabasında oturan açık kumral saçlı, gözlüklü, ufak tefek adamı defalarca fark etmişti. Her zaman Rupert Green'e hararetle el sallıyor oluyordu. Ama belli ki Rupert bunun diğerleri tarafından fark edilmesini istemiyordu. Tom'un bakışları lazer ışınları gibiydi, arabayı da o sayede fark etmişti. Bu gözler, Dee Burke'ün zaman zaman büyük bir arabaya bindiğine ve yaşça ondan büyük bir adamın ona sarıldığına da şahit olmuştu, ama Dee'den veya Rathdoon'daki herhangi birinden bu adam hakkında bir şey duymamıştı. Bu yüzden adamın, muhtemelen meşru olmayan gizli bir ilişkideki taraflardan biri olduğunu farz etmek mümkündü. Fakat ne kadar gözlemleyip anlamaya çalışsa da, Kev Kennedy'yi bu denli ürküten şeyin ne olduğunu tahmin etmesi mümkün olmuyordu. Kev eskiden bambaşkaydı: Ailede, babasının baskısından kurtulup kendi ayaklarının üzerinde duran tek kişi oydu. Fakat yaklaşık bir yıldır çok değişmişti.

Celia hemşirelere ayrılmış bir lojmanda oturuyordu. Daireyi altı kişi, aralarında hiç sorun çıkmadan güzel güzel paylaşıyordu. İki televizyonları, bir çamaşır makineleri ve arka odada her an kullanıma hazır, hep açık duran bir ütü masaları vardı. Celia evde bir kez bile ters bir konuşmanın geçmediğini, evlenip kendi evleri olana dek bunun ideal bir yaşam tarzı olduğunu söylemişti. Nancy Morris, güzel ve hayat dolu Mairead Hely'yle bir apartman dairesini paylaşıyordu; Mairead'in ona nasıl dayanabildiği bir muammaydı. Mairead bir partide rastladığı Tom'a, Nancy'nin son numarasının süpermarketlerdeki gıda tanıtım etkinliklerini

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

kollayıp marketin kapanış saatine yakın içeri koşmak, kâğıt bardaklarda ikram edilen tadımlık çorbalarla veya kürdanlara takılı peynirlerle karnını doyurmak, sonra da eve gelip muzaffer bir edayla, akşam yemeğini yediğini ilan etmek olduğunu anlatmıştı. Üç ay önce bir cuma akşamı da Tom'a, tüm cesaretini toplayıp Nancy'ye evden ayrılmasını söyleyeceğini belirtmişti. Fakat anlaşılan o ki hâlâ cesaretini toplayamamıştı. Zavallı Mikey'ye gelince, o kadar iyiydi ki, Tom onu memnuniyetle evine kadar götürebilirdi, fakat o güler ve otobüs durağına doğru yürürdü. Tahammül edilmesi çok zor olan o şakacı tavrı asla değişmezdi. Judy Hickey de aynı yöne giden otobüse biniyordu; Tom eve dönmek üzere manevra yaparken sık sık sohbet ettiklerini görüyordu.

Aralarından hiçbiri Tom'un nerede oturduğunu bilmiyordu, orası kesindi. Uzun zaman önce öyle başarılı bir soru geçiştirme yöntemi bulmuştu ki, insanlar sorularına cevap aldıklarını zannedip bir daha aynı soruyu sormuyorlardı. Örneğin, Nancy Morris ne kadar kira ödediğini sorduğunda, bunu hesaplamanın zor olduğunu söylemişti ve bu cevap Nancy için yeterli olmuştu. Rupert da bir kez şehrin hangi yakasında oturduğunu sormuş, ona da, o sıralar hangi bölgenin revaçta olduğunu bildiğinden emin olduğu şeklinde muğlak bir cevap vermişti. Kendisi, örneğin sinema kuyruklarında bekleyen insanları izleyip nerede oturuyor olabileceklerine dair tahmin yürütmeyi çok ilginç bulurdu, Rupert gibi o da bir emlak ofisinde çalışıyor olsaydı, bu muhtemelen daha da ilginç bir şey olurdu. Rupert ona hak vermiş ve neşeyle, ofise gelen pek çok müşterinin şaşırtıcı isteklerinden bahsetmişti. Bir daha da asla Tom'a nerede oturduğunu sormamıştı, ayrıca sorusunun geçiştirildiğini bile fark etmemişti.

Dee Burke erkek kardeşinin günah işlediğini ve erkeklerde buna göz yumulurken kızlarda böyle olmamasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu söylemişti. Sonra da aniden, "Belki sen de günah işliyorsundur?" diye sormuştu. "Bilmiyorum" diye cevap vermişti Tom, "Günah konusunda kafam çok karışık; bize bunu okulda doğru düzgün anlatmadılar, size anlatmışlar mıydı?" Dee hüzünlü bir ifadeyle, okulda durmadan bunu anlattıklarını söylemişti. Mezun olduklarında da hepsi bundan o kadar bıkmışlardı ki, günah işlemeye enerjileri kalmamıştı; zaten amaç da bu olmalıydı. Ama Tom'un hayatı hakkında bir şey öğrenmeyi başaramamıştı. Rathdoon'da ondan, Fitzgerald'ların aile şirketine katılmayıp bir imparatorluk kurmayı istemeyen tek oğulları olarak söz ediliyordu. Dublin'de sanatla ilgili bir iş yaptığı söyleniyordu. Üç

kişi bir araya gelip onun hakkında konuşmaya başladığında daima üç ayrı teori üretilirdi. Tom tüm bunların, "Küçük bir kasabada herkes herkes hakkında her şeyi bilir" şeklindeki inancı çürüttüğünü düşünüyordu: Bir yanda Dee ve kendinden yaşça büyük sevgilisi vardı, diğer yanda Rupert ve erkek sevgilisi; sonra Kev'in kumar borcu ya da başka bir derdi ... Ve kimsenin bunlardan ve Tom'un ne yaptığından haberi yoktu. Rathdoon'da Tom'un nasıl bir yaşantısı olduğunu bilen tek bir kişi vardı: Annesi.

Bunu kimse tahmin etmezdi. Annesi durumu çok iyi kamufle ediyordu; sürekli kılık kıyafetini ve minibüsü kınıyordu ve bu yakınmaları içtendi. Gerçekten de göze çarpmayan bir minibüsü ve daha geleneksel kıyafetleri tercih ediyordu: Güzel nötr renkler, diğer oğullarının giydiği gibi gri pantolonlar ve kahverengi ceketler, takım elbiseler, beyaz gömlekler, pazar ayinleri için ciddi kravatlar... Babası yeni nesle, özellikle de "bu çocuğa" verip veriştirdiğinde annesi de hafiften ona katılıyordu. Gören, kocasıyla aynı fikirde olduğunu düşünürdü. Tom'un, annesinin cankurtaran simidi olduğunu kim tahmin edebilirdi?

Peg Fitzgerald güzel bir kadındı. Elli iki yaşında ve çok bakımlıydı; saçının tek telinin yerinden oynadığı görülmemişti. Leylak rengi veya koyu yeşil yün takımlar giyer, aksesuvar olarak da uygun renkte şık broşlar takardı. Yazları gene aynı renkte, daha hafif keten takımlar giyerdi. Görünüşü yıllardır değişmemişti. Senede üç kez şehre inip perma yaptırırdı, cumaları da rahibin yeğeni Sheila O'Reilly gelir, saçına şampuanlayıp tarardı. Sheila Rathdoon'da pek iş yapamıyordu, ama bunu umursarmış gibi bir hali de yoktu. Her zaman neşeliydi ve o gün yapacağı bir saç yoksa örgü örüp az da olsa bir yan gelir ederdi. Bayan Fitzgerald gibi her hafta aynı gün saçını yaptıran birkaç tane daha devamlı müşterisinin olmasını isterdi.

Bayan Fitzgerald her gün dükkânda duruyordu. Kumaş ve el sanatı ürünleri satma fikri ondan çıkmış ve çok da başarılı bir sonuç vermişti. Tur otobüslerinin dükkânın önünde her duruşunda elektronik kasalar susmak bilmezdi. Fitzgerald El Sanatları Merkezi'nde şallar, tüvit kumaşlar, seramik eşya gibi her zevke hitap eden geniş bir ürün yelpazesi vardı. Burası aynı zamanda tüm Rathdoon'luların birbirlerine doğum günü hediyesi aldıkları bir yerdi. Peg bu dükkânın iyi bir fikir olduğuna ailesini ikna etmekte epeyce zorlanmıştı, fakat şimdi ona saygıyla yaklaşıyorlardı. Peg her şeyin aile içinde kalması gerektiğine inanırdı. Oğulları evlendiğinde gelinlerin dükkânda çalışacak olması doğaldı. Ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çi gelin adaylarından bir tanesi, evlilik sözleşmesiyle eline geçecek tek şeyin, şu an çalıştığı bankadaki işi yerine, dükkânda ücretsiz bir tezgâhtarlık işinden başka bir şey olmayacağını söyleyip nişanı bozmuştu. Tom bunun bir zekâ belirtisi olduğunu düşünmüş, fakat terk edilmiş damat adayı da dahil olmak üzere ailenin geri kalanı, kızın düşüncesi bu olduğuna göre ondan vaktinde kurtulmuş oldukları tespitinde birleşmişti.

Tom daha baştan dükkânda çalışmayacağını belirtmişti; tartışma çıkmamıştı, ama onu küçümsemişlerdi. Halbuki o gayet mantıklı bir şekilde, üç erkek kardeşi ile iki kız kardeşinin onun dükkândan pay istemediğini baştan *bilmelerinin* iyi olacağını düşündüğünü belirtmişti. Böylece kafalarında hiçbir soru işareti olmadan planlarını yapabilirlerdi. Buna daha öğrenci olduğu günlerde karar vermişti. Fakat ailesi bunun makinist olmayı istemek gibi bir şey olduğunu düşünüp Tom'u ciddiye almamıştı. Onun istediği Dublin'e gidip yaşamaktı. Sadece yaşamak, gerçekten yapmak istediği şeyin ne olduğunu bulana dek bir şey yapmak zorunda olmadan yaşamak. Sonra da belki Amerika'ya veya Paris'e veya Yunanistan'a gitmek. İnsanın yüksek bir hayat standardı, konforlu bir ev, bir sürü eşya ve lüks yiyeceklerle dolu bir buzdolabı gibi talepleri olmadıkça gayet ucuza yaşaması mümkündü. Hepsi bunun geçici bir dönem olduğunu düşünmüştü.

Tom'un diploma notları çok iyiydi; başka kasabalara yayılarak, yeni bayiler açarak, annelerinin, başlangıçta alay ettikleri batının her köşesinde el sanatları dükkânları açma fikrini geliştirerek zengin işadamları olma yolunda hızla ilerleyen erkek kardeşlerininkilerden çok daha iyi. Tüm Fitzgerald'ları okutmuş olan öğretmenleri aralarında en akıllısının Tom olduğunu söylemişti, fakat çok dik başlı ve on sekiz yaşındaki biri için fazla kararlıydı. Elinde eğitimli olduğunu gösteren bütün o belgelerle, artık hayat yolunda kendi başına yürüyebilir miydi? Olabildiğince sıcak bir tavırla, üniversite harcını ödeme teklifi için babasına teşekkür etmişti, fakat kararı kesindi; tek istediği rahat bırakılmaktı. Yanlış bir şey yapmayacaktı, hâlâ normal olduğunu görmeleri için de isterlerse düzenli olarak eve gelecekti. Otostopla seyahat edecek ve işsizlik parası almak için başvuruda bulunacaktı; hayır bu Dublin'de çok da utanılacak bir şey değildi. Tanrı aşkına, onu kim görecekti ki, orada onu tanıyan mı vardı? Hayır, yaptığı sahtekârlık değildi, günümüzde insanlar bunu yapıyordu: Zenginler vergi ödüyor, zengin olmayanlara da hiç olmazsa yiyecek ekmek ve başlarını sokacak bir yer sağlanıyordu. Artık yoksulların sokak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larda ölmelerine izin verilmiyordu, kimse, hayatlarını kazanacakları iyi bir iş bulmak için çaba göstermediklerini söyleyerek, üstlerinden atlayıp geçmiyordu. HAYIR, sonsuza kadar devlet yardımıyla yaşamayı düşünmüyordu. EVET, aile şirketinde çalışma teklifi için onlara müteşekkirdi, fakat dünyaya sadece bir kere geliniyordu ve o hayatını bu şekilde harcamak istemiyordu.

Ve böyle bir karar vermiş olması sevinilecek bir şey değil miydi? Ya ortalardan kaybolsaydı, o zaman ne olurdu?

Dublin'de ucuz yaşamak çok kolay olmuştu. Bir süre, kendileri de pek varlıklı olmamalarına rağmen ona yatak ve yemek veren genç bir çiftin yanında yaşamıştı. Bunun karşılığında akşamları çiftin çocuklarına –akıllı ve sevimli iki oğlan– ders vermişti. Gündüz okulda yaptıkları her şeyi tekrar ettirip ödevlerini yapmalarına yardım ediyordu. Ama aslında yaptığı bu işi sevmiyordu; oğlanların bu kadar ders çalışmak yerine dışarı çıkıp oyun oynamaları gerektiğini düşünüyordu. Dersleri gayet iyiydi, endişeli ebeveynlerine sürekli, "Kafalarını hep daha fazla bilgiyle doldurmaya çalışmayın" deyip durmuş, ama lafını dinletememişti. Hayata iyi bir başlangıç yapmak, diğerlerinden bir adım önde olmak en iyisi değil miydi? Fakat onlar daha dokuz ve on yaşındaydılar. Hayatta kendilerine bir yer edinmek için başkalarıyla savaşmak zorunda olacakları günlere daha yıllar vardı. Hayır, solgun yüzlü anne ile baba hayatta bir yere gelememişlerdi, onlara yol gösteren kimse olmamıştı; çocuklarının aynı şeyi yaşamalarını istemiyorlardı. Tom onlardan dostça ayrılmıştı. Bir yıl boyunca yaşlı bir kadının bahçıvanlığını yapıp ondan habersiz bahçedeki barakada yatıp kalkmıştı. Ve kadın bunu sonuna kadar da bilmemişti; Tom uyku tulumunu ve ispirto ocağını kadının cenazesinden çok önce ortadan kaldırdığından başkaları da öğrenmemişti.

Daha sonra, bir gece kulübünde bir çeşit body-guard olarak çalışmıştı. İnce yapılı olmasına ve tipik body-guard özellikleri taşımamasına rağmen, kas gücü kadar önemli olan o bakışa sahipti. Dublin'in en kurnaz adamlarından olan patronu onun işten ayrılmasını istememişti, hatta niyeti onu terfi ettirmekti. Fakat bu Tom'un hayalindeki yaşam tarzı değildi. Oradan da gene dostça ayrılmış, gitmeden önce de kurnaz patronuna kendisindeki iyi özelliklerin ne olduğunu sormuştu. Sadece merak ediyordu. Patronu, işten ayrıldığına göre aslında ona hiçbir açıklama borçlu olmadığını belirtmişti, ama neyse, Tom'un gözlerinde bir işin sonuna kadar gideceğini anlatan bir bakış vardı. Kimse onunla takışmayı tercih etmezdi. Bu referans Tom'un hoşuna gitmişti; tıpkı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşlı kadının onun çok duyarlı bir bahçıvan olduğunu, dokuz yaşındaki oğlanın da Latince dersini bir dil olarak değil de bir çeşit yap-boz oyunu gibi ele alarak okuldakinden çok daha ilginç hale soktuğunu söylemesinin hoşuna gitmesi gibi. Fakat bunlar yazılı referanslar değildi. Her yeni iş için büyük çaba harcaması ve sevimliliğini kullanması gerekmişti; her seferinde baştan başlamıştı.

Bir yaz, Yunanistan'da Leylak Rengi Minibüs'e benzer bir minibüsün şoförü olarak çalışmıştı. Görevi tatile gelen insanları havaalanından alarak dağ yollarından otele götürmekti. Bir ara da Amerika'da, evde olmayı tercih edecek yetmiş adet mutsuz çocuğun olduğu bir kampta iş bulmuştu. Bir kış boyunca Amsterdam'da, hatıralık eşya satan bir dükkânda çalışmıştı. Daha sonra Londra'da, bir piyasa araştırması için elinde bir dosya, sokakta insanlara sorular sorarak eğlenceli bir üç ay geçirmişti. Gene Londra'da, ama bu sefer bir hastanede hastabakıcı olarak çalışarak değişik bir üç ay geçirmişti; bu işi fazlasıyla yürek parçalayıcı bulmuş ve hemşirelere olan saygısı kat be kat artmıştı. Birkaç defa bu döneminden Celia'ya bahsedecek gibi olmuştu, ama geçmişte yaptıklarını anlatmak gibi bir âdeti yoktu, bu sadece soru sorulmasına neden olurdu ve sorulara genelde cevaplar beklenirdi.

Kendini amaçsızca yaşayan biri olarak görmüyordu, gene de dokuz yıldır, yani okulu bitirdiğinden beri herhangi bir amaca yönelik ve sürekliliği olan bir şey yapmamıştı. Gene de yaptıklarının hiçbirini yapmamış olmayı, hatta korku dolu yaşlı insanları, hepsi farklı diller konuşan her milletten hastanın veya hastane çalışanının oluşturduğu kalabalığın arasından tekerlekli sedyelerle geçirmeye çalıştığı o tuhaf hastane günlerini bile yaşamamış olmayı istemezdi. Bu sayede, şimdi Phil'e bakabiliyordu; bunun için ne bırakması gereken bir işi vardı ne de değiştirmesi gereken bir yaşam tarzı.

Phil ailenin en sevimlisiydi, buna kuşku yoktu. Herkes bu konuda hemfikirdi, tıpkı Tom'un ailenin en tuhafı ve en zoru olduğu konusunda hemfikir oldukları gibi. Phil Tom'un yaşça ona en yakın olan kardeşiydi. Tom'dan günü gününe bir yaş büyüktü. Tüm Fitzgerald çocukları yedi yıl içinde peş peşe doğmuşlardı; sonra birden, genç Peg her mevsim yeni bir bebek üretmekten vazgeçmişti. Tom ne zaman hepsinin çocuk yaşta olduğu fotoğraflara baksa, bir aileden ziyade bir anaokulu sınıfını çağrıştırdıklarını düşünürdü. Fakat annesi hepsini arka arkaya doğurmuş olmanın harika bir şey olduğunu söylerdi hep. Bir dönem hepsi bebekti, ama bir anda hepsi yetişkin oluvermişti. Phil Tom için hep çok

özel bir arkadaş olmuş ve aile şirketine girmemesiyle ilgili tartışmaların yaşandığı o on altı-on yedi yaş döneminde hep arkasında durmuştu. Rathdoon'a otuz kilometre mesafedeki bir kasabada daktilo ve steno öğrenmişti. Herkes onun dükkânda değil ofiste çalışması konusunda hemfikirdi. Kurs boyunca her hafta sonu eve geliyor ve Tom'u kendi hayatını yaşaması konusunda cesaretlendiriyordu. Büyük yuvarlak bir yüzü vardı ve her zaman gülerdi. Tom, yıllar önce Phil'in Red Kennedy'yle dansa gittiğini, sonra da evde, Kennedy'lerin çok hoş insanlar oldukları, haklarında söylenecek tek bir kötü laf olmadığı, gene de toplumsal konumu daha iyi birini seçmesi gerektiği konusunda bir söylev dinlemek zorunda kaldığını hatırladı. Phil öfkeyle ne Red Kennedy ne de bir başkasıyla ilgilendiğini, onunla sadece dans ettiğini söylemiş, ama herkes kafasını sallamaya devam etmişti.

Phil, Rathdoon'da "eti budu yerinde" tabir edilen kızlardandı; Bayan Fitzgerald zamanı geldiğinde onun inceleceğini söylerdi. En büyükleri Anna da tombul değil miydi zamanında? Bayan Fitzgerald evlenip yuva kurmayı düşünen bir kızın güzel, ince ve çekici olması gerektiğini söyleyen bir çeşit yasa olduğunu düşünürdü hep. Böyleydi işte. Ablası Anna tüvit kumaş fabrikası sahibi bir ailenin yakışıklı oğlu Dominic'i tavlayıp evlenirken, Phil için bu yasa bir türlü işlememiş, geçer akçe olan çıkık elmacıkkemiklerine ve ince bir bele asla sahip olamayıp tombul ve yuvarlak yüzlü olarak kalmıştı.

Tom hiçbir zaman onun fazla toplu olduğunu düşünmemişti; Phil her hafta sonu eve geldiğinde ona bunu tekrarlayıp durmuştu. Şişman olduğunu düşündüğü için kafayı üşütmüş olması gerekiyordu; böyle bir nedenden dolayı arkadaşlarının olmadığını düşünmesi için de kafayı yemiş olması.

"Peki, o zaman hani benim arkadaşlarım? Saysana bir" demişti Phil, ağlayarak.

Tom bunu yapamamıştı, ama burada yaşamadığı için aileden hiç kimsenin arkadaşlarının adını sayamayacağını belirtmişti. Herhalde arkadaşları vardı, öyle değil mi? Hayır, demişti Phil, arkadaşı yoktu. Bunun üzerine, sadece ona yardım etmek amacıyla, şu yalnızlar için denen tatillerden birine çıkmasını önermişti. Bu tür tatillerin başında etrafta sevgili falan olmazdı, ama tatilden bir sürü insan çift olarak dönerdi. Phil hevesle ona uzattığı broşürü incelemiş ve böyle bir tatile gitmeye karar vermişti.

"Kimseye bunun yalnızlar için bir tatil olduğunu söyleme" diye tavsiyede bulunmuştu annesi. "Yoksa insanlar sana acır. İspan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya'ya normal bir tatile gittiğini söyle."

Tom tam olarak ne olduğunu asla öğrenememişti, ama sonuç başarılı değildi. Phil İspanya'yı beğendiğini, havaların da iyi gittiğini söylemişti. Başka bir şey yoktu anlatacak. Tom, çok daha sonra Phil hariç tüm kızların plajda üstsüz olduklarını, gruptaki neredeyse herkesin –gene Phil hariç– aynı gruptaki bir veya birkaç kişiyle yakın fiziksel ilişki yaşadığını, olayın tanışmakla, dans etmekle, sohbet edip birbirini tanımakla alakası olmadığını öğrenecekti. Belli ki bu daha çok bir özgür tatil turuydu, özgür tatil de, insanın tamamen yabancı olduğu insanlarla yatması anlamına geliyordu.

Tom bunları o zaman henüz bilmiyordu. Phil tatilden içine kapanmış bir vaziyette dönmüştü. Tom onun tatilden sonra kilo verdiğini fark etmiş, fakat bu konuda bir şey söylememişti, çünkü kilonun önemli olmadığını söyleyen kendisiydi. Eğer ona şimdi iltifat ederse, Phil daha önce söylediklerini sadece nezaketen söylemiş olduğunu düşünebilirdi. Phil artık ne dans etmeye ne de her zaman yaptığı gibi kalabalık bir kız grubuyla denize girmeye gidiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Tom o zamanlar bunların hiç farkına varmamıştı; her şeyi sonradan anlamıştı.

Phil şu günlük tren turlarından biriyle Dublin'e gelmişti. Bu çok yorucu bir seyahatti: Tren sabahın dokuzunda hareket ediyor, öğlen Dublin'e varıyordu. Dönüş saati akşam altıydı. O süre zarfında koşa koşa alışveriş etmek zorunda kalan insanlar dönüşte şişmiş ayaklar ve ellerinde bir sürü paketle kendilerini koltuklara atıyorlardı. Phil bu maratona her katıldığında Tom'a telefon eder, Tom da onu o günlerde rengi henüz kirli bej olan minibüsüyle gardan almaya gelirdi. Phil bu sefer çok solgun görünmüştü gözüne. Trende bıçak saplanır gibi korkunç ağrılar çektiğini, acıdan inlediği için kompartımandakilerin ya bir hastaneye ya da doktora gitmesini tavsiye ettiğini anlatmıştı. Tom ona endişeyle bakmış, Phil tam o anda yeni bir ağrının etkisiyle iki büklüm olup hafif bir çığlık atmıştı. Tom anında karar verip Phil'i en yakın hastanenin acil servisine götürmüştü. Sakin ve kararlı bir tavırla bunun acil bir durum olduğunu söyleyerek Phil'in herkesten önce muayene olmasını sağlamıştı. Kardeşi olarak apandisit ameliyatı için gereken yazılı izni vermiş ve Phil uyandığında yanında olup her şeyin iyi gittiğini ve şimdi yapması gereken tek şeyin dinlenmek olduğunu söylemişti. Phil ona hüzünlü bir ifadeyle gülümsemişti. Anneleri ertesi gün, içinde Phil'e gerekebilecek eşyaların bulunduğu bir valizle gelmişti. İyi ki bunlar Tom oradayken ol-

muştu. Herkesten sevgi mesajları, kutu kutu çikolata ve lavanta kolonyası getirmişti.

Tom'a Phil hızla iyileşiyor gibi gelmişti. Gücü hızla yerine geliyordu, dolayısıyla hemşirelerden biri Phil hakkında onunla özel olarak konuşmak istediğinde şaşırmıştı: Hemşire hanım durumu ilgili kişilere, yani başhemşire ile ameliyatı yapan doktora bildirmişti gerçi, ama Phil'in tedavisine devam edilmesi gerekiyordu; bu tedaviyi Bayan Fitzgerald'ın özel doktoru yürütebilirdi mesela.

Tom huzursuz olmuştu. Hemşire o kadar kınayıcı bir sesle konuşmuştu ki sanki Phil'i serviste hırsızlık yaparken yakalamıştı. Ne olmuştu? Hemşire Phil'in tuvalette hep fazla uzun kaldığını fark etmiş, sonunda, kabız veya ishal mi olduğunu sormuştu. Hiçbiri değildi. Phil'in gene de tuvalette fazla vakit geçirdiğini gören hemşire, kapıyı dinlemeye başlamıştı. Tom kalp atışlarının hızlandığını hissetmişti, duyacağı korkunç şey neydi acaba?

Hemşirenin tahmin ettiği gibiydi. Phil öğürüp kusuyordu. Günde iki üç kez.

"Bunun sebebi ne?" diye bağırmıştı Tom. Hemşirenin sesindeki dehşetin nedenini anlayamamıştı. Bu konuyu kendisiyle neden bir doktor konuşmuyordu?

"Bunu bilinçli olarak yapıyor" diye devam etmişti hemşire. "Çikolata, bisküvi, muz, dilim dilim tereyağlı ekmek yiyor. Boş paketleri ve kâğıtları görmeniz lazım. Sonra da hepsini kusuyor."

"Fakat bunu neden yapıyor?"

"Buna bulimia deniyor; anoreksiye benziyor, hani şu insanların kendilerini ölümüne aç bıraktıkları hastalık. Bu da onun bir çeşidi. Önce tıka basa yerler, sonra da yediklerinden kurtulmak için kendilerini kusmaya zorlarlar."

"Phil böyle mi yapıyor?"

"Evet, bunu bir süredir yapıyor."

"Apandisitinin patlama nedeni bu mu?"

"Yo, hayır, onunla hiçbir alakası yok. Fakat belki de bu bir şanstı. Çünkü en azından artık biliyorsunuz ve bundan kurtulması için ailecek ona yardımcı olabilirsiniz."

"Ona bunu yapmamasını siz söyleyemez misiniz? Biz hepimiz ona bunun... iğrenç... manasız olduğunu söyleyemez miyiz?"

"Yo, hayır, yöntemi bu değil, nakledildiğinde ona söyleyecekleri şey bu değil."

"Nereye nakledildiğinde?"

"Psikiyatri kliniğine. Bu psikiyatrik bir vaka, bizim işimiz değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hemşirenin söyledikleri tam doğru değildi. Çünkü Phil aynı hastanenin psikiyatri servisine aktarılmış, psikoterapi seanslarına ve grup terapilerine ek olarak ilaç tedavisine de başlanmıştı. Başkalarının da aynı şeyi yaptığını öğrenince, başta çok rahatlamıştı. Dünyada böyle bir şeyi sadece kendisinin yaptığını zannetmişti hep, omuzlarından büyük bir yük kalkmış, suçluluk duygusundan kurtulmuştu. Bilinçli olarak kustuğu için suçluluk hissetmemişti hiçbir zaman; bunu yapmanın dünyanın en kolay şeyi olduğunu söylemişti. Parmağını gırtlağında doğru noktaya bastırırsan otomatik olarak oluyordu. O kendisini tıka basa yediği için suçlu hissetmişti. Özellikle de tuvalette yediği için, bundan çok utanıyordu. Henüz bunu yapma nedeni hakkında konuşmaya hazır değildi. Tom, Phil'in tamamen iyileşmeden, gerçekleri görmeden, kendisiyle barışmadan bunu kesinlikle tekrar tekrar yapacağı konusunda uyarılmıştı. Böyle bir zamanda aile desteği çok önemliydi. Phil ailesinden saygı gördüğünü hissederse, bu kendisine güven kazanmasına yardımcı olur ve tedavide büyük bir yol kat edilmesini sağlardı. Aile. Fitzgerald ailesi. Tam da şu zamanda.

Zavallı Phil aile desteğine ihtiyaç duymak için bundan daha kötü bir zaman bulamazdı, diye geçirmişti aklından Tom, keyifsizce. O sıralar gazeteler, bir ara aile şirketinde çalışmış olan kuzenleri Teddy Fitzgerald'ın Cork'taki silahlı postane soygunuyla ilgili olarak tutuklanıp hüküm giydiği haberleriyle doluydu. Bu onlar için ağır bir sarsıntı olmuştu. Gündemin ikinci sırasında, büyük ablaları Anna'nın saygıdeğer kocası Dominic'in sadakatsizliği vardı. İlişkisi ve bunun sonucunda karısından değil de, İrlanda'nın batısında dünyanın en uygunsuz kadın türü olarak kabul edilen "yerleşik hayata geçmiş bir Çingene kadınından" olan çocuğunu istemeye istemeye nüfusuna geçirmesiyle ilgili dedikodular ayyuka çıkmıştı. Bayan Peg Fitzgerald'a göre göçebe bir Çingeneden daha beter tek şey vardı: Yerleşik düzene geçmiş bir Çingene. Yani başlarında bir de bu rezalet vardı. Birkaç tatsızlık daha yaşamışlardı; hiçbiri bu kadar şoke edici değildi, ama hepsi üst üste gelince genel bir aile krizine yol açmıştı. Onlara aile fertlerinden birinin uzun süreli psikiyatrik tedavi göreceğini ve desteklerine ihtiyaç duyacağını söylemek için çok uygunsuz bir zamandı.

Bayan Fitzgerald görüşünü son derece açık bir şekilde beyan etmişti. Phil'in başına gelenler hakkında kimseye tek bir kelime edilmeyecekti, o kadar. Phil apandisit ameliyatı olmuştu, nekahet dönemindeydi, arkadaşlarını ziyarete gitmişti; yakında dönecekti. Bu süre zarfında ofise geçici bir eleman alacaklardı. Bayan

Fitzgerald, doktorların son derece önemli olduğunu belirttikleri desteği *vermek* üzere ayda bir Dublin'e gidecekti. Tom da olabildiği kadar sık Phil'i ziyaret edecekti; o kadar. Bu durum tartışmaya açık değildi; başlarında zaten yeterince dert vardı. Psikiyatrik tedavi gördüğü duyulursa Phil'in koca bulma ihtimali yüzde kaça inerdi? Bu konuyu daha fazla uzatmaya gerek yoktu.

Tom, doktorların aile desteği derken söylemek istediklerinin "her şeyi hasıraltı ederek Phil'in zaten hissettiği utancı iyice büyütmek" olmadığından emindi. Tom'a göre, annesinin aylık ziyaretleri ve bu sırada söyledikleri –durumu kesinlikle kimsenin bilmediğine, şüphelenmediğine, çeşitli hikâyeler uydurarak herkesi kandırdıklarına dair yeminleri– bunları yıkılmış bir ifadeyle dinleyip başlarına açtığı dertler için özür dileyen kız kardeşine destek sağlamaktan çok zarar veriyordu. Annesi zaman zaman uzanıp beceriksizce Phil'in elini tutuyordu.

"Biz seni seviyoruz... hem de çok. Çok seviliyorsun, Phil." Sonra da utanarak elini çekiyordu. Psikiyatrlar böyle cümlelerin özellikle etkili olduğunu söylemişlerdi, fakat Bayan Fitzgerald bunları görev yapar gibi söylüyordu. Duyguların açıkça ifade edildiği bir aile değildi onlarınki. Asla birbirlerine sarılıp öpüşmezlerdi. Phil'in elini tutup bunları söylemek annesine zor geliyordu. Bunları annesinin ağzından duymak ve bunları söyledikten hemen sonra annesinin eldivenlerini ve çantasını alıp gitmesi de, her seferinde Phil'in kafasının karışmasına neden oluyordu.

Tom Phil'i her gün görmeye gidiyor, cumartesi ve pazar günleri de telefon ediyordu. Annesi konuşacak bir şey bulabilse kendisinin de telefon edeceğini söylüyordu. Tom'un her zaman söyleyeceği bir şeyler oluyordu. Sonuçta Phil'i herkesten iyi tanıyordu. Sürekli görüşüp konuşurlardı ve Tom her zaman konu bulmayı başarıyordu. Asla hasta biriyle konuşuyormuş gibi hissetmiyordu kendini. Dolayısıyla da konuşma şekli gayet normaldi, Phil'i aramaya fırsat bulamadığı veya ona uğrayamadığı zamanlar öyle abartılı bir şekilde özür dilemiyordu, sadece bir iki kelime ediyordu. Kardeşinin kendisine ihtiyacı olduğunu düşündüğünü ona asla hissettirmiyordu. Ona herkes kadar sağlıklıymış gibi davranıyordu.

Bol bol çocuklukları hakkında konuşuyorlardı: İş hakkında çok fazla konuşulurdu, biraz abartılı bir şekilde bazı şeylerin üstü örtülmeye ve komşulara belli edilmemeye çalışılırdı, ama bunlar dışında, Tom kendininkini mutlu sayılabilecek bir çocukluk olarak hatırlıyordu. Phil ise kendi çocukluğunu oldukça farklı ha-

BELONGSTO KAKTÜS TEAM

tırlıyordu. Hep gülerlerdi, masada hep beraber oturup sohbet ederlerdi. Tom bunun mümkün olmadığını söylüyordu, anne veya babalarından birinin mutlaka sürekli dükkânda olması gerekiyordu. Phil hep beraber pikniklere veya denize gittiklerini hatırlıyordu; Tom ise sadece bir sefer böyle bir şey olduğunu anımsıyordu. Phil birlikte kelime türetmece veya kelime tahmin etmece gibi oyunlar oynadıklarını söylüyordu. Tom itiraz ediyordu, ona göre sadece doğum günlerinde oyun oynanıyordu. Ama hatıralar konusunda kavga etmiyorlardı, onlardan, yıllar önce seyredilmiş, tümünün değil de birazının hatırlandığı eski bir filmden bahseder gibi söz ediyorlardı.

Erkek arkadaş, kız arkadaş ve seks hakkında da konuşuyorlardı. Tom, Phil'in bakire olduğunu duyunca şaşırmamıştı; Phil de Tom'un olmadığını duyunca. Rahatlıkla, hiçbir suçluluk duygusu hissetmeden konuşuyorlardı. Bazen hastanenin kafeteryasında bazen bahçede saatlerce sohbet ediyorlardı. Phil'in sessiz ve içine kapanık olduğu veya Tom'un işe dönmesi gereken günlerde sohbeti kısa tutuyorlardı. Tom o sıralar bir showroom'da mobilya taşımaya, ürünleri numaralandırıp katalog için sınıflandırmaya yardımcı oluyordu. Başka bir iş bakmayı düşünmüştü, ama çalışma saatlerinin uygunluğu ve işyerinin hastaneye yakın olması nedeniyle vazgeçmişti. Hastalardan biri Phil'e, Tom'un erkek arkadaşı olup olmadığını sormuştu; Phil rahatsız bir ifadeyle gülümsemiş ve şimdiye kadar hiç erkek arkadaşı olmadığını söylemişti. Diğer kız da omuz silkip muhtemelen en iyisini yaptığını belirtmişti. Erkeklerle sorundan başka bir şey yaşanmıyordu. Bir an bile Phil'in bir erkek arkadaş BULAMAYACAĞI fikrine kapılmamıştı. Bu Phil'i neşelendirmişti. Tom'a ne tip kızlardan hoşlandığını sormuştu. Sıra dışı kızlardan hoşlanıyordu; nişandan, yüzükten, evden ve gelecekten bahseden kızlardan değil. Bir zamanlar beraber olduğu çok hoş kız arkadaşı, ne yazık ki kendisine o başka şeyleri –güven, saygınlık– vaat eden ruhsuz, renksiz bir adamla tanışmış ve Tom'a gelip bunları kabul etmeye karar verdiğini söyleyivermişti. Phil konuyla çok ilgilenmişti.

"Bize bundan hiç bahsetmemiştin" demişti.

"Doğru, ama sen de bize hiçbir zaman, evli olmasına rağmen Billy Burns'e tutkun olduğunu söylememiştin" demişti Tom gülerek.

"Bunu zorla ağzımdan aldın" demişti Phil de gülerek.

Tom onun çok yavaş toparlandığını düşünüyordu, artık daha iyi olması gerekiyordu.

Tom bunu defalarca psikiyatra söylemiş ve ondan Phil'in hâlâ mutlu olmadığını, kendiyle barışmadığını ve henüz tam nereye ait olduğunu bilmediğini duyunca çok kederlenmişti. Hepsi Tom'a ziyaretleri için teşekkür ediyor, onun yerini hiçbir şeyin tutmayacağını söylüyordu. Sadece ziyaretleri nedeniyle değil, Rathdoon ile Phil arasındaki bağı sağladığı için de. Phil, Tom'un her hafta sonu eve gitmesine hiç bozulmuyordu. Hatta tam tersi bundan hoşnuttu, her gelişinde evden haberler, daha da iyisi annesinden neşeli bir mektup getiriyordu; bu da kendisini ailesinin yakınında hissetmesini sağlıyordu.

Tom her cumartesi sabahı Phil'e mektup yazması için annesini zorluyordu. Annesi mektup yazarken kelimenin tam anlamıyla dibinde oturuyordu. "Yazacak hiçbir şeyim yok" bahanesini asla kabul etmiyor ve bu işten kaytarmasına hiçbir şekilde izin vermiyordu.

"Önemli olmasa bunu yapar mıyım? Önemli olmasa her cumartesi sabahı burada oturur muyum?" diye bağırmıştı bir defasında annesine. "Onu sevdiğimizi ve yerinin bizim yanımız olduğunu bilmeye ihtiyacı var; bundan tam olarak emin olmadığı sürece de buraya dönmesi mümkün OLMAYACAK."

"Elbette ki yeri burası, tabii ki onu burada istiyoruz. Tanrı aşkına Tom, olayı ne kadar da dramatize ediyorsun."

"Bu büyük bir dram, anne. Phil psikiyatri kliniğinde ve bunun sebebi de, ona, bizim için önemli olduğunu hissettirememiz."

"Baban da ben de bunun saçmalık olduğunu düşünüyoruz. O bizim için her zaman önemliydi, ona hep saygılı davrandık, herkes onun ofiste olmasından mutluluk duyuyordu. Her zaman çok neşeliydi, herkesin adını biliyordu. O buranın neşesi ve ruhu değil miydi?"

"Yaz bunları. Yaz bunları o kâğıda."

"Bunu Phil'e yazarsam kendimi aptal gibi hissederim. Saçmalık bu. Böyle yazarsam onun iyi olmadığını düşündüğümü zanneder. Rol yaptığımı anlar."

"Ama bunları daha bir dakika önce içtenlikle söyledin."

"Evet, tabii ki içtenlikle söyledim. Ama böyle şeyler ancak söylenir, yazılmaz."

"Bunları söyleyebilmek için yanında olmadığına göre, yazman gerekiyor. Onun burada tedavi görmesini engelleyip sadece otuz kilometre uzaktaki şehirde bir hastanede yatmasını isteyen sensin. Madem onu her gün görmeye gidebileceğin bir uzaklıkta ol-

masına rağmen yanına gitmiyorsun, o zaman bunları yazacaksın. Başka türlü, burada ona değer verildiğini nasıl BİLECEK?"

"Onun buraya gelmesini engelliyor falan değilim. Durumu açık etmeyip kendi içimizde çözmemiz onun iyiliği için."

Bunu o kadar çok duymuştu ki... ve belli ki sonsuza dek duyacaktı. Belki de Phil asla iyileşmeyecekti.

Celia Ryan geldiğinde gene bir cumartesi tartışmasının ortasındaydılar. Tom onu gördüğüne şaşırmış, ama bir yandan da rahatlamıştı. O gün annesine mektup yazdırmakta çok zorlanıyordu. Sabah, dükkânda yardımına ihtiyaç olduğu bahanesiyle kaçmıştı ve ancak Tom ona bir fincan kahve ile bir mektup kâğıdı getirdiğinde onu dinlemeye razı olmuştu. Celia geldiğinde tam da her zamanki, "Phil kendini toparlamak zorunda" safhasına geçmişti. Tom, Celia'ya oturmasını teklif edip annesine anoreksi ve bulimia hakkında bildiklerini anlatmasını rica etmek, laf arasında da Phil'in bu nedenle bir psikiyatri kliniğinde yattığını söylemek için çılgınca bir istek duymuştu. Tom bu aile utancını Bayan Ryan'ın kızına anlatacak olsa, annesi düşüp bayılırdı herhalde. Dayanılmaz istek geldiği gibi geçmişti.

Celia, Tom'dan boş bir kaset ile teybini ödünç istemeye gelmişti. Bir şey kaydetmek istiyordu. Heyecanlı görünüyordu. Ne kaydetmek istediğini söylememişti. Sorulduğunda bile insanlara nadiren bir şey anlattığı için, Tom'un Celia'ya bu konuda laf etme şansı yoktu. Celia teybi pazar akşamı dönerken minibüste geri vereceğini söyleyip gitmişti.

"Annesiyle yaşadıkları çok korkunç" demişti Bayan Fitzgerald.

Tom başını sallamıştı. Kendisinin de annesiyle harika şeyler yaşamadığını geçirmişti aklından, fakat bunu dile getirmemişti; tek isteği pazartesi sabah Phil'e annesinin mektubunu verebilmekti.

"Herhalde Bart Kennedy'yle evlenir, böylece barı birlikte işletebilirler" demişti Tom.

"Bart Kennedy mi? Yok canım. O evlenecek tipte biri değil." Bayan Fitzgerald çok emin konuşmuştu.

"Bart, homo? Daha neler."

"Hayır, böyle bir şey kastetmedim. O evlenecek tipte bir adam değil. Görürsün bak. Belki erkekler böyle şeyleri fark etmiyordur, ama kadınlar eder. Red Kennedy'ye gelince, o bir yıl içinde evlenir bak, zaten bir şeyler duydum. Ama Bart, asla."

"Ben Celia'nın hafta sonları buraya Bart için geldiğini zannediyordum."

"O sadece barın batmasına engel olmak için geliyor, hepsi bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sahi mi?" Tom memnun olmuştu. Neden bilmiyordu, ama rahatlamıştı.

O akşam bara gitmiş ve Celia'nın teybi ne için istemiş olduğunu gözleriyle görmüştü. Bu ona biraz sinsice gelmişti. Barın arkasında, salyalarını akıta akıta kendi kendine konuşan ve her şeyi döküp saçarak ortalığı batıran zavallı kadının durumundan istifade etmek gibi. Kendi kızının o detone sesi kaydetmesi ne kadar da aşağılayıcıydı.

Tom, "Bu sence haksızlık değil mi?" diye sorunca, "Ne yaptığının farkında değil, hem de hiç değil" diye açıklama yapmıştı Celia. Tom, annesine bir gece önceki aşırılıklarını anlatmaya çalışan Celia'yı ve ayık olduğu zaman takındığı o iş icabı neşeli tavrıyla bunları saçmalık olarak niteleyen Bayan Ryan'ı getirmişti gözünün önüne. Bunlar ona başkası tarafından anlatılabilecek şeyler olmadığından, Bayan Ryan, Celia'nın olanları olduğundan çok daha kötü gösterdiğini veya en azından abarttığını düşünmüş olmalıydı.

"Yarın gelip teypten arta kalanları toplarım" demişti gülümseyerek, bunları düşününce. Celia da sıcak ve minnettar bir gülümsemeyle karşılık vermişti ona. Tom'un bakışları Bart Kennedy'ye kaymıştı, bardaklara bira dolduruyor, bardaki gençlerle konuşup gülüyordu. Celia'yla bakışmıyorlardı bile... Nasıl olmuş da ikisinin arasında bir şey olduğunu düşünebilmişti?

Ertesi gün parça falan toplamak gerekmedi. Celia'nın annesi çok olumlu bir tepki vermişti. Pazar öğlen, Celia ve Bart müşterilerle cebelleşirken, arka odada oturmuş dinleniyordu.

"Benimle Dublin'e geliyor" dedi Celia. "Bu şekilde daha kolay olacağını düşünüyorum. Onu her zaman görmeye gidebilirim."

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Yarın. Bu akşam minibüsle dönmeyeceğim. Yarın onunla gideceğim. Dublin'de harika bir arkadaşım var, bir hemşire; yarın izin günü olmasına rağmen benim yerime çalışacak."

"O da sizin hemşire hareminde mi yaşıyor?"

"Emer mı? Yok canım, o çoluk çocuk sahibi, saygıdeğer, evli bir kadın."

"Evli olsaydın çalışmaya devam eder miydin?"

"Deli misin, tabii ki ederdim. Kocama yemek pişirip ev temizlemek için işimi bırakır mıyım hiç? Günümüzde herkes çalışmak zorunda. Çalışmazsan hayatta ne yapabilirsin ki? Hem ayrıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemşirelik çok güzel bir meslek, asla bırakmak istemem."

"Sence ne kadar sürer?" Başıyla Bayan Ryan'ın bulunduğu arka odayı işaret etti.

"Bilmiyorum. Bu ona bağlı... Biliyorsun, eğer isterse."

"Ailesine, ailesinin desteğine de bağlı değil mi?"

"Şey, sadece ben varım; Avustralya, Detroit ve İngiltere'deki hanımlar ve beyler öyle pek elinin altında olmayacaklar, dolayısıyla benimle idare etmek zorunda kalacak."

"Kız kardeşim Phil de iyi değil, onun da sorunu aynı" deyiverdi Tom birdenbire.

"Phil'in de içki sorunu olduğunu hiç bilmiyordum." Celia'nın sesinde ne şaşkınlık ne de küçümseme vardı.

"Hayır, öyle değil. Demek istediğim, onun için de Dublin'de sadece ben varım. Şu anoreksi denen illete yakalandı, sen bilirsin. Ama o önce yiyip sonra da bilinçli olarak yediklerini kusuyor."

"Bu türünde neyse ki bayağı bir iyileşme şansı var; o kadar çok anoreksi hastası ölüyor ki. Onları görünce insanın içi burkuluyor: Kurumuş küçük maymunlara dönüyorlar ve bunun en doğrusu olduğunu düşünüyorlar. Fakat bulimia insana çok çektirir, zavallı Phil. Ne kadar şanssız."

Tom Celia'ya minnettar bir ifadeyle baktı. "Uzaktaki kardeşlerin sana yardımcı olacaklar mı?"

"Öyle bir beklenti içinde olmamam gerektiğini biliyorum, ya seninkiler?"

"Hayır. Bunu şimdi anlıyorum. Hep onları değiştirebileceğimi zannettim, ama onlar devekuşu misali kafalarını kuma gömmekten başka bir şey yapmıyorlar, böyle bir sorun yokmuş gibi yapıp kimseye bahsetmiyorlar."

"Belki zamanla, hazır olduklarında yaparlar." Celia'nın sesi şefkat doluydu.

"Bu durumda bizimle idare edecekler, elden ne gelir?" dedi Tom. "Senin yarı deli annen ve benim yarı deli kız kardeşim."

"Bize sahip oldukları için şanslılar, öyle değil mi?" dedi Celia ve çınlayan bir kahkaha attı.

"Yarın minibüste eksikliğini hissedeceğim" dedi Tom.

"O zaman belki annemi hastaneye yatırdıktan sonra beni teselli etmeye gelirsin. Ve yardımı dokunacaksa ben de seninle birlikte Phil'i görmeye gelebilirim, istersen tabii."

"Hem de çok isterim" diye cevap verdi Tom Fitzgerald.

